

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 1

Chiều thứ bảy, Viễn tới sân quần vợt nhưng thấy không hứng thú như mọi lần. Anh quàng chiếc túi đựng cây vợt đắt tiền lên vai, vào quán cà phê bên cạnh sân. Quán đông, khó khăn lắm Viễn mới tìm được một chỗ tương đối thoải mái ngó ra hồ tắm. Nghe nói trước năm 1975, đây là khu vui chơi dành cho những người giàu có, thế lực. Giờ, khung cảnh không khác mấy, nhưng người đến đây thuộc đủ thành phần, đông nhất là những người có thân nhân ở nước ngoài gửi "thùng" về hàng tháng hoặc những "cô chiêu, cậu ấm" chờ xuất cảnh...

Viễn gọi ly cà phê đá. Xuyên xinh tươi trong bộ quần áo thể thao màu trắng, vai cũng mang cái túi xách ló lên cái cán vợt đắt tiền bước vào. Nhận ra Viễn, Xuyên bước tới kéo ghế ngồi.

- Anh ở đây mà em tìm muốn chết. Sao ? Hôm nay anh không "dợt" banh à ?

- Không hứng thú gì cả. Em uống gì ?

- Cam tươi.

Viễn gọi cam vắt. Cũng như anh, Xuyên đang chờ theo gia đình xuất cảnh và là người mà ba má anh đã "chấm", dù Xuyên chỉ đang dở dang lớp 12 và giờ thì bỏ học. Anh quen Xuyên hồi mới vào đại học, trong bữa tiệc sinh nhật một người bạn. Xuyên là con út ông bà

Thẩm, vốn có tiếng trong giới kinh doanh ở Sài Gòn, sau năm 75 đã bỏ nghề, chờ con cái bảo lãnh sang Mỹ. Gia đình Xuyên sống lặng lẽ trong ngôi biệt thự Ở đường Mạc Đĩnh Chi.

- Cha Thông râu kẽm lúc này rủ em tối nay đi nhảy - Xuyên cười, nói.

- Em có đi không ?

- Nếu đi, em đã không thông báo cho anh ! Em tưởng tối nay mình đi chơi mà !

- Anh mệt quá, ở nhà cho khỏe ! - Viễn thở dài.

- Đạo này anh thấy em là la...

- Anh thấy vẫn bình thường, có nhiều đi chơi nhiều quá tới mức chán - Viễn giải thích.

Một khoảng im lặng đến khó chịu, Viễn hỏi :

- Em cũng không đánh à ?

- Đánh với thằng cha râu kẽm ấy phát chán !

- Hấn ga lăng một cây đấy !

- Khỏi nói, hấn còn tán em như sáo, nhưng chả ăn nhằm gì đâu !

Giàu mà quê bỏ xừ !

Viễn cười vang. Anh lạ gì anh chàng Thông áp phe, tiền bạc như nước, có vợ vượt biên và cũng đang chờ bảo lãnh. Anh ta sống như đế vương, nhả mặt các nhà hàng, vũ trường, bồ bịch tùm lum.

Thông hay lên mặt đàn anh nhưng vẫn thường tán tỉnh Xuyên sau lưng Viễn. Viễn phớt lờ, xem chừng còn thích thú chờ Xuyên sa bẫy của Thông nữa là khác ! Không hiểu sao, đến giờ anh vẫn chỉ xem Xuyên như một cô... em gái.

- Hay ngày mai mình đi Lái Thiêu chơi. Trên đó mùa này nhiều trái cây - Xuyên nói.

- Mai chủ nhật rồi à ? Mới đó đã hết một tuần !

- Chẳng lẽ anh không mong thời gian qua mau ?

- Để làm gì ?

- Thấy người ta lên máy bay mà mình nôn. Máy nhỏ bạn của em đã đi hết rồi !

- Bây giờ anh lại thấy hờ hững với chuyện đi...

- Anh ăn nói cứ như... thần kinh ấy !

Xuyến dần dỗi. Viễn không giận mà bật cười :

- Có lẽ anh bị thần kinh thật !

Xuyến bưng ly cam vắt lên uống một ngụm. Cô rút một điếu thuốc châm hút.

- Không "góp ý" chuyện em hút thuốc nữa à ?

Xuyến hỏi. Viễn đẩy gói thuốc về phía Xuyến.

- Em hút cả gói này cũng chả sao !

Anh tỉnh bơ nhìn ra hồ bơi, nơi đang có rất nhiều cô gái mặc áo tắm.

- Anh nhìn gì say sưa vậy ?

- Không lẽ họ ngồi ngay trước mặt mà mình không nhìn sao ?

- Anh phải quay chỗ khác, hoặc... nhìn em nè !

- Em thì... quen quá, có gì đâu mà nhìn ?

- Anh nói nghe dễ ghét. Thế nào ? Mai có đi Lái Thiêu với em không ?

- Có lẽ ra miệt Thanh Đa, Bình Quới hay hơn...

- Cũng được. Giờ em về. Có lẽ tối nay đi chơi với nhỏ bạn. Ở nhà buồn chết...

Xuyến ra khỏi quán. Viễn thở ra nhẹ nhõm.

Một cái đập mạnh lên vai làm anh giật mình quay lại. Không ai khác hơn là Thông.

- Nàng đâu rồi, Xuyến của cậu ấy ? - Thông hỏi.

- Vừa bỏ đi được hai phút.

- Có người đẹp bám theo như thế là nhất đời rồi, sao cậu lãnh đạm với nàng vậy ? - Thông nheo mắt.

Viễn không trả lời, hỏi lại :

- Anh rủ Xuyến tối nay đi nhảy, phải không ?

- Cô ấy nói thế à ? Tôi xem cậu như em, Xuyên như em gái. Bạn bè, ai mà chơi cái trò ma mãnh đó !

Viễn mời Thông thuốc rồi vỗ vai Thông :

- Đưa em gái đi chơi thì cũng... chẳng chết ai !

Thông cười phá lên, gọi một lon bia, rót đầy ly :

- Lẽ ra cậu cũng phải uống bia đi chứ ?

- Mệt mỏi quá, mất cả mọi hứng thú trên đời !

- Kể cả việc đi chơi với người đẹp ?

- Sao anh biết ? - Viễn ngạc nhiên.

- Nhìn nét mặt giận dữ của Xuyên là biết ngay. Giữa các bạn, có gì khác ngoài chuyện tình yêu ?

Thông cười giòn. Bộ râu kẽm của anh ta giật giật thật tức cười. Viễn khen :

- Anh đúng là tay lão luyện ! Tối nay anh làm gì ?

- Đến vũ trường và ra về với một nàng nào đó cô đơn như mình vậy. Còn cậu ? - Thông hỏi lại.

- Nằm nhà đọc sách.

- Không hiểu nổi ! Thảo nào Xuyên kêu dạo này cậu giống như " chập điện" ! Coi chừng có ngày cô bé bỏ cậu đấy !

Viễn đứng lên bắt tay Thông rồi ra bãi lấy xe. Chiều không còn nắng, hai hàng me bị cưa ngọn được mùa mưa thay cho những nhánh lá xanh non. Áo dài trắng rợp đường. Những cô gái đạp xe sóng đôi, cười đùa vô tư giữa phố khiến Viễn nhớ lại thời đi học của mình. Mới đó mà như xa lắm rồi. Tới một ngã tư, hai nữ sinh đèo nhau trên một chiếc xe đạp bắt ngờ băng ngang. Màu áo trắng làm Viễn choáng ngợp. Anh chưa kịp nhìn rõ mặt hai cô thì chiếc Dream đang ngon trớn đã tông vào xe đạp.

- Trời ơi, đồ... đui !

- Bộ Việt Kiều sao mà quờ quạng vậy, cha nội ?

Bỏ mặc chiếc Dream chổng gọng mặt đường, Viễn lao tới đỡ hai cô

gái. Cô ngồi phía sau bị thương nhẹ nên sau một lúc nhăn nhó thì đứng dậy được, đi cà nhắc vào ngồi trên vỉa hè, mặt tái xanh, nước mắt ràn rụa. Còn cô lái xe đạp được hai người đi đường khiêng vào lề, đặt nằm trên bãi cỏ. Chiếc xe đạp cồng queo bị hất vào gốc cây.

- Mau gọi xích lô chở cô này đi cấp cứu !

Một người nào đó nói lớn. Giống như một cái máy, Viễn lao ra đường vẫy lia lịa. Một chiếc xích lô dừng lại, người đàn ông đứng tuổi từ trên xe nhảy xuống. Viễn hấp tấp :

- Bác làm ơn chở cô ấy tới bệnh viện gấp !

Viễn phụ vớ người đàn ông này giờ vẫn đứng cạnh cô gái đưa cô lên xích lô. Cô gái ngồi rũ ra, gương mặt xanh như tàu lá ản hiện sau mái tóc dài xõa tung. Hình như có máu dính ở những sợi tóc. Viễn bàng hoàng thấy đám đông vây kín, nhìn anh như một tên tội phạm. May sao cô gái bị thương nhẹ đã lấy lại được bình tĩnh. Cô cho Viễn biết tên và địa chỉ của bạn mình rồi giục :

- Anh phải đưa bạn em tới bệnh viện đường hoàng à nhen ! Người ta ghi số xe của anh rồi đó. Chiếc xe đạp này sẽ chở tới tiệm sửa, bao nhiêu anh phải trả. Vậy thôi !

- Tên cô bé là gì ? - Viễn bối rối hỏi.

- Đụng người ta muốn gãy chân còn hỏi tên làm chi ? Khỏi, gặp nhau ở bệnh viện được rồi. Anh mau chạy theo đi, nhớ tên nó là Ngân đấy nhé !

Viễn gật đầu, phóng theo xích lô...

o o o

Nhà Thảo Trang trong một xóm lao động nghèo, số nhà có đến mấy lần "suyệc". Viễn phải hỏi thăm mãi, cuối cùng anh chạy theo con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, đọng nước giống như một con suối. Dừng lại trước ngôi nhà có cổng sắt lưng, anh hồi hộp gọi cửa. May mắn sao, người ra mở cửa là Thảo Trang.

- Anh Viễn tìm nhà có khó lắm không ?

- Tôi định bỏ cuộc rồi đấy, nhà cô bé bí hiểm như trong truyện cổ tích của Grim vậy - Viễn cười.

- Anh mà cũng xem truyện cổ tích nữa sao ? Mời anh vào nhà chơi !

Viễn theo Thảo Trang vào nhà. Một ngôi nhà trệt bình thường : tường gạch, mái lợp fib-rô-xi-măng. Thảo Trang đẩy chiếc ghế có thành dựa từ bàn học sát cửa sổ ra mời Viễn rồi cắm điện cái quạt cũ đặt trên bàn. Thảo Trang nói :

- Nhà em ngay hướng mặt trời nên nóng khiếp lắm. Anh uống nước nhé !

Viễn gật đầu cười. Thảo Trang đi làm một ly đá chanh mang lên đặt trước mặt Viễn.

- Chân của Thảo Trang bết đau chưa ? - Viễn hỏi.

- Hết rồi anh, may nó không gãy ! Hôm đó, ngó mặt anh xanh hơn tàu lá. Thôi, anh uống nước đi !

Viễn uống một ngụm nước chanh.

- Bộ có mình Thảo Trang ở nhà sao ?

- Ba em đạp xích lô, má bán hàng ngoài chợ, mấy em nhỏ đi học, còn nhỏ em út đi chơi nhà hàng xóm rồi. - Thảo Trang liếng thoăn nói.

- Như vậy mình làm sao đến bệnh viện được ?

- Có gì đâu, em sẽ kêu nhỏ út về coi nhà rồi mình đi. Nhưng anh Viễn uống hết ly nước đã !

- Anh phải trở Thảo Trang ra chợ Bến Thành để mua trái cây mang vào cho Ngàn nữa.

- Anh mới mua hôm qua, Ngàn ăn đã hết đâu mà mua nữa. Ước gì hôm trước em bị nặng luôn để hai đứa nằm chung với nhau cho vui và ăn ké cho mau hết ! - Thảo Trang cười.

- Đừng đùa ác vậy ! Một người đã xính vính rồi, hai người nằm viện chắc anh... điên quá !

- Hôm nay Ngàn nó đỡ lắm rồi, khoảng một tuần lễ nữa là có thể về

nhà, anh đừng lo nữa ! Em chưa thấy ai có trách nhiệm như anh. Ba má Ngàn cũng không buồn phiền gì đâu, chỉ tội cho Ngàn phải nghỉ học nhiều ngày, bài vở theo không kịp...

Viễn thở dài. Đúng là một xui xẻo bất ngờ. Nhưng qua đó, Viễn được quen với hai nữ sinh hiền lành, tốt bụng. Sự bận rộn trong những ngày qua khiến anh cảm thấy hài lòng. Xuyên thì dừng dừng khi nghe anh kể lại vụ tai nạn, chỉ bĩu môi : "Đền cho họ một số tiền là xong !". Vì điều này mà mấy ngày nay hai người lại giận nhau.

- Anh Viễn nghĩ gì vậy ? - Thảo Trang hỏi.

Viễn lắc đầu, uống cạn ly nước chanh rồi nói :

- Chưa khi nào anh uống một ly nước chanh tuyệt diệu như vậy !

- Anh Viễn khen làm em muốn độn thổ luôn ! - Thảo Trang đỏ mặt - Nếu chưa đi nước ngoài, có rảnh đến đây, em sẵn sàng pha nước chanh cho anh uống để "Anh đi anh nhớ quê nhà..."

- Hay lắm ! Giờ mình đi được chưa Thảo Trang ! - Viễn nhìn đồng hồ nhắc nhở.

- Chờ em chạy kê nhỏ út về coi chừng nhà.

Thảo Trang đi một lúc trở về. Em gái út của Thảo Trang là Thảo Trâm, chừng 11 tuổi, gương mặt đỏ ửng vì nắng, mắt to tròn xoe, mái tóc bom bê cháy nắng. Thảo Trang đẩy nó tới trước Viễn :

- Nhỏ chào anh Viễn đi chứ !

Thảo Trâm bẽn lẽn chào Viễn. Mấy lần gặp Thảo Trang ở bệnh viện, anh nhớ là mình có mua quà cho Thảo Trâm nhờ Thảo Trang mang về.

- Bé nhớ anh Viễn chứ ? - Thảo Trang hỏi - Cái anh vẫn mua quà cho em luôn đó.

- Em nhớ rồi !

- Vậy bây giờ ở nhà nghe, coi chừng nhà để chị đi với anh Viễn vào bệnh viện thăm chị Ngàn.

Viễn chở Thảo Trang ngược ra con hẻm.

- Bao giờ nước sẽ rút hết, cô bé ? - Viễn hỏi.
 - Nắng liên tiếp một tuần lễ ! Sao ? Đi một lần anh ngán con hẻm này rồi à ? Thế mà em đã ở đây từ nhỏ tới lớn, ngày nào cũng lội ba bốn bận đấy !
 - Ngán có thường đến đây không ?
 - Khỏi nói, hai đứa em là cặp bài trùng mà !
- Ra tới Bến Thành, Viễn gửi xe rồi cùng với Thảo Trang vào chợ.
- Mua gì đây anh Viễn ?
 - Trái cây, sữa, đường... cái gì Ngán thích thì Thảo Trang cứ việc mua - Viễn nói.
 - Mua nhiều mang vào, nhỡ Ngán la em chết ! Có gì anh Viễn chịu à ghen !
 - Không sao, cứ mua !

o o o

Ngán nằm khoa ngoại, chung phòng với một chị thợ dệt bị thương cánh tay trong khi lao động. Chị ấy đã xuất viện, chỉ còn lại mình Ngán. Thấy Viễn và Thảo Trang tới, Ngán thoáng nhìn Viễn rồi quay ra nói với Thảo Trang :

- Tưởng hôm nay không tới chứ, nằm một mình trong căn phòng này, buồn muốn chết !
- Thôi đừng có chết - Thảo Trang cười - Ngán mà chết thì có người sẽ ân hận suốt đời đấy !

Thảo Trang đặt giỏ thức ăn lên chiếc bàn sát đầu nằm của Ngán, rồi ngồi xuống mép giường, giục :

- Anh Viễn ngồi đi chứ, đứng hoài mỗi chân đó !

Viễn ngồi xuống chiếc ghế đặt phía cuối giường. Anh chưa tự nhiên được với Ngán. Mặc dù khoảng cách xa lạ ban đầu không còn, nhưng anh vẫn mặc cảm mình là người đã gây tai nạn cho Ngán đến thăm chứ không phải một người bạn, một người thân. Thật tình, nếu không có Thảo Trang làm cầu nối, Viễn cũng không biết làm

sao.

- Hôm nay anh Viễn không đi đánh quần vợt ở Tao Đàn à ? Có phải anh dành thì giờ để đến bệnh viện thăm Ngân không ? - Ngân hỏi.

- Đúng một phần thôi ! - Viễn dè dặt.

- Nghĩa là sao ? Với người bệnh mà anh úp mở như vậy không có được đâu ! - Thảo Trang đùa.

- Một phần tại tôi chán chơi với những trái banh, đánh qua đánh lại một cách đơn điệu và vô vị.

- Ngân rất thích thể thao, nhất là môn quần vợt đấy. Đó là mơ ước từ năm 13 tuổi lận, nhưng trò chơi đó không phải dành cho con nhà lao động, đúng không anh Viễn ? - Ngân hỏi.

- Chỉ đúng một nửa, bởi không phải chỉ người giàu mới chơi được quần vợt. Ngân thích thì cũng có thể chơi. Vấn đề là có rảnh không thôi !

Thảo Trang lấy trong giỏ ra mấy túi cam, nho, nhãn. Nhìn thấy, Ngân lên tiếng trách :

- Anh Viễn bày chuyện ghê, thức ăn còn nhiều lại đi mua lắm thế ?!

- Anh Viễn muốn bồi dưỡng Ngân tối đa cho mau hết bệnh - Thảo Trang nói.

- Làm phiền anh Viễn, Ngân áy náy ghê !

- Anh Viễn xích tới gần đây, làm gì mà ngồi như khách lạ phương xa thế ? - Thảo Trang háy mắt.

Viễn kéo ghế lại ngồi gần chỗ hai cô gái. Thảo Trang bày nhãn ra một tờ báo, nói :

- Vừa ăn vừa nói chuyện. Cái này gọi là mình ăn theo người bệnh, phải không anh Viễn ?

Viễn cười, nhìn Ngân đang ngả đầu vào chiếc gối kê lên thành giường. Gương mặt Ngân còn xanh mét do mất máu nhiều. Một chân Ngân bó bột giấu trong chiếc mền bông. Tai nạn làm cho Ngân xuống sắc, nhưng trong vẻ mệt mỏi ấy, Ngân vẫn còn nét quyến rũ

của một cô gái mảnh mai, xinh đẹp.

- Anh thấy em hôm nay ra sao ? - Ngàn hỏi.

- Còn xanh lắm !

- Em vẫn chóng mặt. May là chân không bị cưa.

Viễn quay ra nhìn cửa sổ. Anh muốn Ngàn quên đi chuyện tai nạn như quên một cơn ác mộng. Tuy nhiên ở trong bệnh viện, biết nói chuyện gì ?

- Anh Viễn ăn nhãn với tụi em đi chứ, xem em lựa nhãn có ngon không ?

Thảo Trang té nhị xoay chuyện. Cô đưa cho Viễn mấy trái nhãn da bò căng mọng. Viễn khen :

- Thảo Trang lựa nhãn ngon tuyệt !

- Ngàn rất thèm ra phố. Nằm ở đây nhớ lúc phụ với mẹ bán hàng ở chợ ghê !

- Xuất viện, Ngàn sẽ toại ý ! - Thảo Trang nói.

- Xuất viện cũng đâu đã đi ngay được, cái chân bó bột này biết khi nào mới lành ? - Ngàn thờ dài.

- Thì đi bằng nạng ! - Thảo Trang dọa.

- Như vậy thà chết dí ở trong nhà còn sướng hơn !

Sau tai nạn, Viễn có nhờ Thảo Trang đưa đến nhà Ngàn để gặp ba má cô. Nhà Ngàn cũng nằm trong một con hẻm nhưng ở khu vực chợ cầu Ông Lãnh. Ba Ngàn lái xe cho công ty du lịch, má Ngàn bán tạp hóa ở chợ. Nhà đông người, sau Ngàn có tới bốn đứa em vừa trai vừa gái. Trước Ngàn có một người anh và người chị kế đã đi làm. Ba má Ngàn tiếp Viễn rất dè dặt, nhưng sau đó thái độ cởi mở dần. Trước sự lo lắng tích cực của Viễn, không ai nỡ làm khó dễ anh. Cho đến hôm nay thì Viễn đã có thể lui tới nhà, nói chuyện với ba má Ngàn một cách thoải mái, thân tình.

- Bao giờ anh Viễn đưa chị gì ấy đến giới thiệu cho tụi em biết mặt ?

- Thảo Trang bỗng hỏi.

- Chị nào đâu ? - Viễn giật mình.
- Anh đừng chối, cũng đừng lo lắng, con gái dễ làm quen nhau lắm !
- Rất tiếc, chưa có chị nào hết ! - Viễn dè dặt.
- Thế cô gì hôm trước anh chở từ Tao Đàn ra gặp em đi học về đâu rồi ? - Thảo Trang háy mắt.
- À... à... Một cô bạn gái thường đánh quần vợt với anh. Cô ấy cũng sắp được xuất cảnh.
- Chị ấy đẹp và hấp dẫn ghê, đâu có còm ròm giống cò hương tụi em ! - Thảo Trang nói.

Viễn nhìn Ngàn. Sau mái tóc rối, gương mặt của Ngàn bình thản gần như vô tư.

- Chị ấy tên gì vậy anh Viễn ? - Ngàn hỏi.
- Xuyên.
- Anh phải dẫn chị ấy tới làm quen em nghen !
- Để khi nào có dịp.

Viễn và Thảo Trang ở chơi với Ngàn hết giờ thăm bệnh mới về. Ở bãi lấy xe ra, Viễn nói :

- Mình đi ăn nhé Thảo Trang, đói bụng lắm rồi !
- Tùy anh thôi, em không có đói đâu.
- Có cần phải về nhà xin phép không ?
- Anh lịch sự quá đáng ! Em lớn rồi chứ bộ nhưng em phải về trước mười giờ để học bài và giảng mừng cho tụi nhóc ngủ ! - Thảo Trang nói.
- Thảo Trang thích ăn gì ?
- Nếu bây giờ em trả lời thích đủ thứ thì sao ?
- Thì anh sẽ đưa Thảo Trang đi ăn đủ thứ trên đời như đã từng đưa nhỏ em gái của anh vậy.
- Thôi để hôm nào Ngàn xuất viện, ba đưa đi mới vui. Hôm nay tùy anh Viễn định liệu.
- Thế thì bánh xèo Đình Công Tráng nghe !

- Ủa, anh cũng biết chỗ đó nữa à ?
- Ở đất Sài Gòn này, chỗ nào anh không biết ?

Viễn tăng ga cho xe chồm lên, phóng về hướng Tân Định. Trước đây, Viễn không thể hình dung được cuộc sống bình lặng trong những ngày chờ xuất cảnh của mình lại gặp phải một khúc quanh đầy kỷ niệm như bây giờ...

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 2

Viễn dậy muộn hơn thường lệ. Đêm qua mưa to, không khí sáng nay thật dễ chịu. Viễn muốn kéo dài cảm giác thú vị sau một giấc ngủ ngon. Có tiếng đập cửa phòng. Yến gọi anh ầm ĩ. Viễn nháy xuống giường mở cửa cho em gái.

- Làm cái gì mà kêu réo ầm ĩ, không để cho người ta ngủ vậy Nhỏ ?
- Viễn tròng mắt.
- Xời ời, anh biết hôm nay là ngày gì không ? - Yến cong môi hỏi.
- Chủ nhật, như mọi tuần.
- Sao mà như mọi tuần được ? Anh đúng là một kẻ thờ ơ, đãng trí hết chỗ nói !

Yến vào phòng, nhí nhảnh trong bộ quần áo mặc nhà màu nhạt.

Viễn gắng hỏi :

- Có chuyện gì vậy ? Nói đi, nhỏ !
- Yến xịu mặt, giọng đầy hờn trách :
- Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của em...

- Nhớ, nhưng quan trọng gì đâu mà ầm ĩ thế ?
- Sinh nhật cuối cùng của em ở quê hương mà anh bảo là không quan trọng ! Em thì sẽ nhớ đời !
- Rồi sao ?
- Ba má đều bận công việc, bảo anh chở em đi Givral đặt bánh sinh nhật, tối mang tới nhà hàng.
- Tổ chức ở nhà hàng lặn ? Sao không làm ở nhà, vừa vui vừa thân mật ?
- Cỗ lễ sĩ quá, ông cụ non ạ ! Tổ chức ở nhà hàng cho sang trọng, lại chả gây phiền hà đến ai. Ba má cũng đã đồng ý. Như vậy thật tiện, quây búa xua rồi ai về nhà nấy, khỏi phải dọn dẹp.
- Thôi được, trọn ngày hôm nay, ta đặt dưới sự sai khiến của nhỏ, chịu chưa ?
- Nghĩa là anh làm tài xế cho em ?
- Đành vậy thôi, phải chi nhỏ có một tài xế tự nguyện thì ông anh này đỡ khổ !
- Vậy thì hãy mau đi đánh răng rửa mặt, ăn sáng xong mình đi Givral, rồi còn đi đặt hoa nữa. Em còn phải đi uốn tóc, làm móng tay, lấy quần áo ở nhà may Tài... Đủ thứ chuyện trên đời !
- Sao mà rắc rối thế, bao nhiêu việc đó chiếm hết thì giờ quý giá ngày chủ nhật của ta rồi. Giảm phiền hà một chút được không ? - Viễn rên rỉ.
- Viễn vào nhà tắm. Yển ở ngoài hét vọng vào :
- Anh nhớ cạo luôn bộ râu... dê của anh nghen. Tua tủa, thấy phát... rùng rợn thế !
- Viễn thò mặt qua cửa, cười :
- Râu của anh là râu quai nón, nhiều cô mê lắm, đừng có mà xuyên tạc sự thật...
- Thôi, kệ anh ! Tối nay muốn mấy con bạn của em nó nhìn thì phải cạo râu, chấm hết !

Cạo râu xong, Viễn xuống ngồi vào bàn ăn. Yên đã làm sẵn bánh mì ốp la và cà phê sữa.

- Ba má đi đâu vậy nhỏ ?

- Có trời mới biết !

- Nhà này thiệt ngộ, mạnh ai nấy đi...

Hỏi vậy chứ Viễn biết ba má anh đi đâu. Ông Hoàn - ba anh - là một nhà doanh nghiệp sa cơ. Ngày trước ông đầu tư nhiều dịch vụ, trong đó có xuất nhập khẩu và xây building cho Mỹ mướn. Sau 1975, ông hùn với vài ông bạn làm đồ nhựa nhưng thất bại. Thú vui của ông bây giờ là sưu tầm đồ cổ và bù khú với những ông bạn sa cơ thất thế như ông. Họ đều có con cái ở nước ngoài bảo lãnh, chỉ chờ thời gian để đi. Bà Thúy - mẹ Viễn - là con gái một thương gia nên kinh doanh đối với bà quen thuộc như son phấn và các mode quần áo. Sau 75, có sạp vải trng chợ Bến Thành, nhưng công việc đơn điệu mau chán, bà sang lại sạp vải, ở nhà giao du với bạn bè. Hôm nay chắc bà chơi bài ở nhà một bà bạn nào đó...

- Tối nay ba má có dự không ?

- Có chứ ! Em mời cả chị Xuyên nữa ! Lúc này anh với chị ấy có gì mà thấy chị ấy buồn bã vậy ?

- Người này giận người kia, rồi bị người kia giận lại, thế là xảy ra một cuộc chiến tranh lạnh.

- Tối nay em hòa giải cho nhen ! Thấy anh với chị Xuyên yêu nhau mệt quá ! Em thà sô lô một mình sướng hơn !

- Nói thì giỏi lắm, gặp phải tiếng sét ái tình đánh cho một trận tả tơi, sẽ biết thế nào là lẽ độ.

- Em thề qua Mỹ mới lấy chồng. Coi được là xáp vô thôi, bỏ qua thời kỳ quá độ yêu.

- Tư duy hiện đại quá ! - Viễn trêu em gái.

Bữa ăn sáng kết thúc lúc 8 giờ. Viễn giục :

- Nhanh lên ! Ta rất ghét phải chờ phụ nữ trang điểm, mỗi lần như

thế còn lâu hơn cả thế kỷ.

- Rồi anh sẽ gặp một bà vợ y như vậy. Ghét của nào trời trao của ấy, ông anh kính mến ạ !

o o o

Đặt xong chiếc bánh sinh nhật thật cầu kỳ, Yến nhét tờ biên nhận của cửa hàng vào chiếc ví đầm màu trắng mang lủng lẳng thắt lưng.

- Giờ đi đâu ? - Viễn hỏi.

- Anh chờ em tới tiệm uốn tóc.

- Rồi bắt ta ngồi chờ ở tiệm uốn tóc cho đến bao giờ mới thoát nợ ?

- Bộ anh không biết kiếm cái quán cà phê nào đó ngồi chờ sao ?

Viễn biết có cãi cũng vô ích.

- Chạy chậm thôi, em còn yêu đời lắm anh Viễn ơi ! - Yến ngồi phía sau kêu lên.

- Ta cũng đâu muốn tự tử mà kêu ầm lên thế !

o o o

Xuyến mặc váy đầm màu huyết dụ và áo pull trắng, đôi bông tai thời trang lấp lánh. Cô nổi bật giữa khách khứa dự tiệc. Dàn nhạc bắt đầu với một bản passo sôi động. Bạn bè Yến kéo ra sàn nhảy.

Xuyến đặt ly bia xuống bàn sau khi uống cạn, quay qua Viễn :

- Em muốn nhảy với anh bản này.

- Chờ chút nữa piste trống, dàn nhạc chơi một bản êm dịu hơn. Mà em cũng đừng uống bia nữa !

- Hôm nay là sinh nhật của em gái anh mà.

- Đó không phải là một lý do.

- Em buồn.

- Tội mình chả đứa nào vui cả.

- Sao vậy ?

- Anh cũng không biết. Có lẽ tại những tháng ngày chờ đợi này trống rỗng quá...

Viễn cười khẽ. Trong ánh đèn mờ ảo, từng cặp bạn nhảy đang quay

vòng. Bạn bè của Yến toàn con nhà khá giả, ăn diện thấy phát ngợp. Họ nhảy một cách sôi động như chẳng có việc gì phải ưu tư. Ba má Viễn ra về sau khi Yến cắt chiếc bánh sinh nhật nhiều tầng. Chẳng ai buồn rớ tới phần bánh của mình...

Kế tiếp là điệu rumba Viễn chiều ý Xuyên, ra sàn nhảy với vài cặp nam nữ khác.

- Em không hiểu tâm trạng anh bây giờ. Lúc nãy bác gái nói hình như anh không muốn ra đi, đúng vậy không ? - Xuyên hỏi khẽ.

- Má anh nói với em vậy à ? Tự nhiên anh thấy nản quá. Không còn háo hức như lúc đầu nữa...

- Hay một cô nào khác đã giữ chân anh ở lại ?

- Em muốn hiểu thế nào cũng được.

- Đừng hòng thoát khỏi em, nếu em không có anh thì không đứa nào chiếm được cả, nghe chưa ?

Kèm câu nói là một cái véo. Viễn cảm tưởng lưng anh rướm máu vì những ngón tay nhọn của Xuyên. Lúc trở về bàn, Yến sà đến :

- Anh chị vui vẻ với nhau rồi nhé !

- Cám ơn bữa tiệc sinh nhật của Yến ! - Xuyên cười chạm ly với Yến.

- Anh Viễn của em dạo này đáng nghi lắm, chị Xuyên phải coi chừng kỹ mới được !

Yến nói rồi chạy lại với những người bạn của mình. Viễn uống nhiều, là lạ anh không thấy say.

- Tiệc xong, đi đâu nhỉ ? Hay tới Cửu Long nghe nhạc ? - Xuyên hỏi bằng quơ.

- Chương trình lập đi lập lại đến nhàm chán.

- Lúc này có màn tấu hài vui ghê lắm !

- Em thích vui cười à ?

- Không lẽ anh muốn khóc ?

Viễn và Xuyên rời buổi tiệc sau khi chúc Yến một sinh nhật hạnh

phúc. Gió mát ngoài đường làm cho Viễn cảm thấy dễ chịu.

- Còn chạy xe nổi không, hay là để em chở anh !

- Anh chưa say mà !

Tối, bờ sông tấp nập người hóng mát. Nhà hàng Cửu Long hiện ra phía tay trái Viễn. Giờ này tìm một chỗ gửi xe thật khó. Viễn chạy vòng lên Hai Bà Trưng, xuống Đồng Khởi, tấp vào bãi giữ xe ở một ngã tư, cách nhà hàng khá xa.

Khi Viễn và Xuyên tìm được bàn ngồi, chương trình đã bắt đầu được khoảng hai mươi phút. Trong bóng tối lò mờ, Viễn chợt nhận ra Thông ở bàn bên cạnh với một cô gái trẻ. Thông giơ tay ra dấu chào Viễn, nhưng mắt lại nhìn qua Xuyên...

Đêm đã khuya. Trời đổ cơn mưa nhỏ. Viễn là người lấy xe cuối cùng. Xuyên đứng dưới mái che của một ngôi nhà, hỏi :

- Mưa thế này làm sao về ?

- Mưa nhỏ thôi mà, không ướt đâu mà sợ !

- Sài Gòn có những cơn mưa dễ ghét ! Anh đàn ông con trai, phụ nữ như em thì sợ mưa lắm.

- Có kêu ca cũng vô ích thôi ! - Viễn nói.

- Nhưng em không muốn về nhà !

Viễn trợn mắt nhìn sững. Xuyên lên xe, nói :

- Làm gì mà nhìn dữ vậy ? Chạy đi, đơn giản là đêm nay em không muốn về nhà, vậy thôi !

- Em say hả ? - Viễn hỏi lớn.

- Không.

- Chứ sao không muốn về nhà ? Đừng có điên vậy, bây giờ chẳng còn nơi nào để đi nữa đâu...

Loanh quanh một hồi anh đưa Xuyên tới một quán cà phê còn mở cửa trên đường 3-2. Viễn hy vọng sau khi uống một ly cà phê đặc, Xuyên sẽ tỉnh táo hẳn và Viễn sẽ thuyết phục Xuyên về nhà.

- Sao anh biết được cái quán này ?

- Anh tới đây với mấy người bạn trai.
 - Xạo ! Anh đã đến đây với cô nào ? Khai ra đi !
- Viễn cười, anh gọi hai ly cà phê đen.
- Sao anh bắt em uống cà phê đen ?
 - Để em bớt say.
 - Buồn cười ! Khi em bảo em tỉnh, anh lại cứ tin là em say. Giữa anh và em thật trái ngược nhau !
- Im lặng một hồi lâu, Xuyên hỏi.
- Anh thích quán này à ?
 - Không hẳn, nhưng vì không biết đưa em đi đâu nên tiện đường ghé vào đây.

Hai người uống cà phê từng ngụm nhỏ.

- Cà phê ngon tuyệt ! - Xuyên xuýt xoa.

Viễn chợt nhớ lần đi với Lãm. Trong số bạn cũ, Lãm là người có hoàn cảnh đặc biệt nhất. Anh được gia đình bảo lãnh nhưng vì yêu Na, anh không đi. Năm rồi, hai người đã làm đám cưới. Rồi Lãm lên Di Linh, quê vợ. Được gia đình cho 5 sào đất, vợ chồng Lãm ra sức trồng cà phê. Nhất định trước khi đi xuất cảnh, anh sẽ lên thăm Lãm một chuyến...

- Anh nghĩ gì thử người ra vậy ? - Xuyên hỏi.
- Nhớ tới một anh bạn đang trồng cà phê ở Di Linh. Anh đang định hôm nào sẽ lên đó chơi.
- Hay lắm ! Cho em theo với. Mình có thể đi luôn Đà Lạt chơi một chuyến ! - Xuyên reo lên.

Khuya, quán sắp đóng cửa, khách lần lượt ra về. Viễn trả tiền rồi ra hiệu cho đứng lên. Xuyên khăng khăng không nghe nhưng nhìn nét mặt của Viễn, cô đành nhẫn nhịn khuất phục.

o o o

Viễn nhảy xuống giường, làm vài động tác thể dục cho tỉnh người. Nhỏ Yến đã dậy trước anh. Đêm qua, Yến cũng về rất khuya, trong

cơm mưa.

- Chúc sinh nhật vui vẻ ! - Viễn nói.

- Em chưa thấy ai như anh, sinh nhật em gái mà không ở chơi được tới phút chót. Hai ông bà đưa nhau đi đâu tối qua ?

- Đi chỗ khác chơi cho nhỏ tự do, không cảm ơn ông anh lịch sự mà còn thắc mắc là sao ?

- Hôm nay anh thức dậy sớm thế ? Anh chị hòa giải với nhau thật rồi chứ ?

- Bình thường.

- Như vậy thì còn gì bằng ! Chúc ông bà hạnh phúc, vui vẻ hoài cho tới khi lên... máy bay !

- Sinh nhật của nhỏ xong rồi, hôm nay, anh mời Yến đi ăn sáng, xong anh nhờ một việc.

- Sẵn sàng thôi, chờ em rửa mặt đã.

Viễn đưa đến quán cơm tấm Thuận Kiều mới mở, rất nổi tiếng. Buổi sáng, khách đông. Viễn gọi hai đĩa bì sườn đặc biệt. Trong khi chờ phục vụ mang cơm tới, Yến hỏi :

- Anh có việc gì nhờ em ?

- Không có gì quan trọng. Chỉ cần sự tế nhị thôi, mà Yến thì anh biết vốn là một người tế nhị.

- Em giúp không phải vì khoái được nịnh đâu, chỉ vì anh đã làm tài xế cho em cả ngày hôm qua.

Cơm tấm được mang ra. Ăn xong, Viễn nói :

- Mấy hôm nay anh gặp chuyện xui, lỡ gây tai nạn đụng phải người ta.

- Thôi chết, có nặng lắm không ? - Yến lo lắng.

- Không sao, chỉ bị gãy cái chân thôi.

- Trời ơi, gãy chân mà anh bảo chuyện không quan trọng ? Có phải bồi thường gì không ?

- Lúc đó không có công an. Vả lại, nạn nhân cũng đồng ý dàn xếp

nên coi như tạm ổn. Người ta hiện đang nằm trong bệnh viện.

- Người ta là ai, đàn ông hay đàn bà ?

- Một nữ sinh cỡ tuổi em, đang học lớp 12, trên đường đi học về, đèo phía sau một cô bạn. Cô ngồi phía sau chỉ bị thương nhẹ.

- Hèn chi cứ thấy ông trầm tư, lo lắng. Hóa ra ông đụng người ta.

- Đừng cho ba má biết nhé ! - Viễn dặn.

- Nhưng anh định nhờ việc gì ? Mang tiền tới bồi thường để người ta lo thuốc men phải không ?

- Chuyện tiền bạc thuốc men anh lo rồi. Anh muốn dẫn Yến vào bệnh viện thăm cô ấy.

- Anh đi được rồi, lời em theo làm gì ?

- Đã bảo việc hết sức tế nhị. Anh thường thăm cô ấy mỗi chiều, nhưng hôm nay anh muốn giới thiệu cho hai người kết bạn với nhau.

Yến nheo mắt hỏi :

- Cô học trò xui xẻo đó chắc là đẹp lắm ? Em biết rõ tim đen ông anh rồi. Muốn em làm nhíp cầu chứ gì ? Đúng là một việc... hoàn toàn tế nhị.

Viễn cảm thấy bối rối trước câu nói nửa đùa nửa thật của cô em gái thông minh.

o o o

Gửi xe xong, hai anh em vào chợ Bến Thành. Lúc băng qua đường Yến hỏi :

- Anh định mua gì cho người ta vậy ?

- Anh đâu biết mua gì ngoài trái cây. Nhưng hôm nay, anh cho em toàn quyền quyết định.

Yến dạo một vòng rồi mua một ký táo, một ký nhãn, hai ký nhọ Đến hàng hoa tươi, Yến nói :

-Sao anh không tặng cô ấy một bó hoa nhân dịp cuối tuần ?

- Được đấy ! - Viễn tán thành.

- Hoa gì đây ? Một bó hồng nhung nghen !

- Đừng, anh thích hoa hồng vàng hơn !

Yến mua một chục bông hồng vàng. Sau đó, Yến dẫn Viễn vào khu bán vải :

- Nên tặng xấp vải để người ta may áo dài, đền cái áo hôm trước bị rách - Yến nhìn Viễn, nói.

- Trời ơi, sao em giỏi quá vậy ? Không có em, anh chẳng thể nào nghĩ ra chuyện đó nổi.

- Nhưng biết mua màu gì cho hợp với cô ấy ?

- Theo anh thì nên mua màu vàng.

- Sao anh thích cái màu yếu ớt đó quá vậy ?

- Nhỏ ơi, màu vàng thuộc gam nóng, thật sang trọng. Đó là màu của vua chúa, hoàng hậu...

-Em biết rồi, ý anh muốn cô đó là hoàng hậu của anh chứ gì ? - Yến háy mắt.

Người bán gói sấp vải lại. Viễn rất hài lòng với hai món quà tặng mang nhiều ý nghĩa này.

Bước lên cầu thang bệnh viện, Yến chợt hỏi :

- Sao không đưa chị Xuyên tới thăm cô ấy ?

- Không thể vì đây là... việc riêng của anh !

- Anh này khả nghi quá ! - Yến cười khúc khích.

Như mọi hôm, Ngàn đang ngồi tựa vào thành giường, đầu hơi ngả vào tường. Thấy Viễn đi với một cô gái, Ngàn tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cô tế nhị không hỏi gì, chỉ lúng túng mời hai người ngồi.

- Đây là Yến, em gái của anh. - Viễn giới thiệu - còn đây là Ngàn...

- Người mà anh Viễn rất ghét ! - Ngàn thêm.

- Sao vậy ? - Yến rất tự nhiên, vừa ngồi xuống mép giường vừa hỏi.

- Vì đã làm phiền anh ấy lâu nay, và bây giờ tới phiền Yến - Ngàn đáp.

Trong lúc Viễn đặt giỏ quà lên bàn, Yến tranh thủ nhìn kỹ Ngàn và

nhận ra cô thật khác xa với Xuyên. Ngân có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to đen thu hút, vàng trán thông minh, một vẻ đẹp thơ ngây, hồn nhiên. Thảo nào ông anh của Yến ngã lòng sau vụ tai nạn bất ngờ...

- Hôm nay chị đã khỏe chưa ? - Yến hỏi.

- Tuần sau mình xuất viện được rồi.

- Nghe anh Viễn nói, mãi hôm nay Yến mới vào thăm chị được đây.

Mong rằng sau này chúng ta là bạn. - Yến cười.

- Sau này là thế nào ? - Viễn nói - Ngay từ hôm nay ấy chứ !

- Đó là chuyện của con gái, anh không được xía vô ! - Yến lườm Viễn.

Viễn ngồi xuống chiếc ghế ở mép giường thoáng nhìn Ngân. Hôm nay trông cô đã khỏe, không xanh xao như ngày mới nhập viện.

- Hôm qua Thảo Trang có vào không ? - Viễn hỏi.

- Không, chắc nhờ ấy bận việc.

- Còn hôm nay ?

- Em cũng chưa biết. Em đang mong nó đấy.

- Nếu Thảo Trang không đến, cần gì Ngân cứ nói, anh sẽ ghé nhà Thảo Trang nhắc lại.

- Như vậy lại phiền anh nữa...

- Đừng lo, anh mong được làm gì đó để chuộc một phần lỗi lầm anh đã gây ra - Yến khúc khích.

- Chuyện rủi ro không ai muốn cả - Ngân ái ngại - Hôm ấy thật xui cho mình và cả anh Viễn...

Bây giờ mới nhớ tới bó hoa, Viễn tới bên giỏ xách, cầm bó hoa hồng vàng trao cho Ngân :

- Tặng Ngân trước khi xuất viện.

- Ngắn gọn vậy sao ? - Yến cười hỏi.

- Em cảm ơn anh. - Ngân cầm bó hoa reo lên - Ôi, đẹp quá ! Em rất thích hoa hồng vàng !

Viễn háy mắt nhìn Yến, thầm hãnh diện vì sự tiên đoán của mình.

Ngàn đưa bó hoa áp sát vào mặt, mắt long lanh hạnh phúc. Yến nói luôn :

- Có xấp vải để ra viện chị may áo dài. Anh Viễn chọn màu vàng, chị có thích không ?

Ngàn xúc động :

- Đó là màu mà mình rất thích từ nhỏ...

- Thế là anh Viễn và chị hợp nhau quá rồi, cả hai đều thích màu vàng ! - Yến cười.

Ngàn thoáng nhìn Viễn, mắt chớp nhanh rồi cúi xuống giấu vẻ bối rối. Viễn hiểu sự có mặt của anh giờ không cần thiết nữa. Anh bỏ ra ngoài...

- Anh Viễn đi đâu đây ?

Có tiếng cười khúc khích sau lưng. Quay lại, Viễn bắt gặp Thảo Trang đang tròn mắt nhìn anh.

- Sao bây giờ mới tới cô bé ? - Viễn cười hỏi.

- Em bận việc, vừa xong liền tới đây. Sao anh không ở trong đó với Ngàn, xuống đây làm gì ?

- Anh đi mua bao thuốc - Viễn đáp - Đã có Yến, em gái anh nói chuyện với Ngàn rồi. Đi dạo phố một vòng với anh chứ ?

- Cũng được, chỉ sợ Ngàn mong em thôi.

- Một chút mình trở lại, lo gì ?

Cả hai hòa vào dòng người đi bộ trên hè đường Lê Lợi. Thảo Trang thướt tha trong chiếc áo dài lụa trắng, quần trắng, đôi giày trắng, giản dị nhưng dễ thương. Không trang điểm nhưng gương mặt Thảo Trang vẫn ửng hồng vì nắng.

- Lâu lắm em mới đi phố ! Cuối tuần có khác, người ta ở đâu mà đông quá trời !

- Bộ Thảo Trang ít đi mua sắm lắm à ?

- Dạ, đôi khi thôi ! Chắc anh Viễn nghĩ em chạy theo model lắm ?

Thế thì anh làm rồi, em với nhỏ Ngân nhà quê lắm, đi học về chỉ biết ru rú ở nhà.

- Bộ không đi ăn kem, đi xem phim sao ?

- Lo học gần chết, đâu có rảnh mà dạo phố, ăn kem, nói gì phim ảnh...

- Buồn nhỉ !

- Chẳng buồn chút nào. Bọn em thỉnh thoảng thường rủ nhau thi tài nấu ăn vì mỗi đứa đều học thêm nội trợ, nữ công gia chánh ở đâu đó...

- Hôm nào cho anh thưởng thức tài nội trợ của Thảo Trang và Ngân được không ? - Viễn hỏi vui.

- Sẵn sàng, nếu anh Viễn không chê.

Đi ngang hiệu sách, Viễn bảo Thảo Trang đứng bên ngoài chờ rồi anh vào lựa mua bộ sách " Tự học cắt may" mang ra đưa cho Thảo Trang.

- Hy vọng Thảo Trang thích món quà này !

Mở lớp giấy bọc ra, Thảo Trang reo lên :

- Đúng là bộ sách mà em đang cần nhưng chưa mua được. Sao anh tài vậy ?

- Mong rằng mai mốt Thảo Trang tự may được quần áo mà không cần đến tiệm.

Thảo Trang vui hân lên. Cô ôm bộ sách khư khư như sợ đánh rơi xuống đường sẽ... vỡ.

o o o

Viễn đưa Yến về tới nhà, ngạc nhiên thấy Xuyên từ quán nước bên kia đường chạy xe qua.

- Em chờ anh hơn một tiếng đồng hồ rồi.

- Có chuyện gì không ?

- Rủ anh đi chơi tối nay.

Viễn không thấy hứng thú nên định từ chối. Yến hiểu ý anh mình, cô

kéo tay Xuyến :

- Chị vào nhà, em có chuyện muốn nói, sau đó hãy tính, bây giờ còn sớm quá mà.

Yến nói chuyện với Xuyến trong phòng khách. Viễn về phòng mình tắm rửa rồi nằm nghe nhạc. Lát sau, Yến lên gõ cửa phòng Viễn, hỏi lớn :

- Sao anh không xuống nói chuyện với chị Xuyến ? Nếu là em, chắc chắn em sẽ bỏ về rồi.

- Chứ bây giờ em làm gì ? - Viễn nhăn nhó.

- Nhiệm vụ của em hết rồi, em cũng phải nghỉ ngơi, tối còn đi chơi với mấy nhỏ bạn. Không lẽ tối ngày chạy lo công việc cho anh hoài sao ?

Viễn tần ngần một chút rồi xuống phòng khách.

- Anh làm gì lâu quá vậy ? - Xuyến trách.

- Tối nay em định đi đâu ? - Viễn hỏi lảng - Anh mệt quá muốn ở nhà nghỉ cho khỏe.

- Ở nhà buồn chết được.

- Thôi, thì đi vậy, nhưng có lẽ tối nay mình đi xem phim hay hơn. Vũ trường ồn ào lắm !

Xuyến bỏ xe mình lại nhà Viễn, ngồi sau chiếc xe Dream màu nho của Viễn nhập vào dòng xe cộ của con đường đã lên đèn.

- Anh và Yến vừa đi đâu về thế ? - Xuyến hỏi.

- Thăm một người bạn bị tai nạn.

- Bạn trai hay bạn gái ?

- Em hỏi gì kỳ thế ?

Viễn nói lớn. Anh cho xe phóng nhanh và cố ý lái câu chuyện sang hướng khác.

Hai người ngồi xuống ghế vừa lúc đèn trong rạp vụt tắt. Xuyến nhìn lên màn ảnh, hóa ra là một phim của Pháp mà cô đã xem ở đâu đó rồi.

- Thật chán, phim này hình như em đã xem rồi.
- Thì xem lại, có sao ? Phim này anh chưa xem.
- Biết vậy mình đi đâu ra ngoài ô chơi còn hơn.
- Sao em hay ca cẩm quá vậy ? - Viễn nhăn nhó.

Biết Viễn đang bực mình, Xuyên ngồi im, chỉ mong phim hết để ra về. Viễn ngồi ngả đầu lên thành ghế không biết thức hay ngủ. Cuối cùng phim cũng dứt. Xuyên thở phào nhẹ nhõm, hỏi :

- Anh xem từ đầu đến cuối à ?
- Không, anh ngủ.
- Ngủ sao biết phim hay ?
- Thấy người ta xem đông.

Xuyên véo Viễn một cái khiến anh nhăn mặt vì đau. Bên ngoài, trời đang mưa nhỏ, Xuyên đưa tay ra hứng mấy giọt nước mưa, kêu lên :

- Làm sao đây ? Mưa kiểu này lâu tạnh lắm. Đi ăn chút gì đi, em đói bụng rồi.
- Thì tới quán đầu đường kia cho tiện.

Hai người ghé vào một quán ăn nhỏ. Xuyên gọi vài món ăn nhẹ, thêm mấy lon bia.

- Sao mấy hôm nay anh không ra Tao Đàn ? Có điều gì giấu em không ? Chẳng hạn như anh mới quen một cô nào đó ? - Xuyên hỏi dồn.

Thức ăn và bia được mang ra. Viễn giục :

- Thôi ăn đi, đừng có thắc mắc !
- Chắc phải nhờ người theo dõi bắt quả tang cho anh hết chối ! - Xuyên nửa đùa nửa thật, nói.

Hai người cạn ly. Nhiều lần nhìn Xuyên hút thuốc, uống bia nhưng không hiểu sao, Viễn chưa thể quen mắt được. Trong thâm tâm Viễn, Xuyên có lẽ chỉ mãi mãi là một người bạn, không hơn...

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 3

Lâu lắm mới có ngày chủ nhật mọi người có mặt ở nhà. Ông Hoàn nhìn vợ gọi ý :

- Hôm nay, em với con Yến đi chợ làm món gì ăn cho vui về đi nào.

Bà Thúy chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng Yến :

- Hoan hô ba !

- Vậy thì hai mẹ con đi chợ, đi ngay bây giờ để về nấu nướng cho sớm ! - Ông Hoàn giục.

Yến xách cái giỏ nhựa đi chợ thật to chạy theo bà Thúy ra cổng.

Viễn định về phòng mình nhưng ông Hoàn đã gọi giật lại :

- Viễn, ra đây ba nói chuyện một chút.

Viễn ra ngồi trước mặt cha. Anh rất sợ cái cách "nói chuyện một chút" của ông. Thường là một bài thuyết trình tràng giang đại hải về một vấn đề nào đó mà ông cảm thấy hứng thú bất ngờ. Viễn thường tránh mặt ông, bắt buộc dĩ phải nói chuyện, anh cũng tìm cách bỏ đi.

Ông Hoàn biết Viễn chấp nhận nghỉ học là vì gia đình chứ thâm tâm con trai ông không thích, nhất là gần đây lại có chuyện Xuyến.

Ông bà muốn Viễn cưới Xuyến vì gia đình Xuyến rất giàu, có thể nhờ cậy được khi qua đó. Nhưng Viễn không muốn. Anh thấy mình không hợp với Xuyến chút nào.

- Giữa Xuyến và con có chuyện gì vậy ?

- Bình thường vậy thôi ! - Viễn đáp.

- Xuyên vừa điện thoại cho ba hồi hôm, lúc đó gần 12 giờ đêm. Có lẽ con bé không ngủ được, lại vừa khóc xong, giọng nó như lẫn nước mắt.

- Con đâu có chịu trách nhiệm về việc cô ấy ngủ được hay không ngủ được ?

Ông Hoàn trầm ngâm một lúc rồi nói :

Viễn à, trước sau rồi cũng phải tạo lập cuộc sống ở xứ lạ quê người. Gia đình Xuyên khá giả, có cơ sở làm ăn sẵn bên đó, Xuyên lại yêu con...

- Qua bên đó rồi tính ba ạ !

- Không tính từ bên này, qua đó tính được gì ?

- Chúng ta vẫn chưa biết khi nào đi mà ba.

- Ba vừa mới được tin hôm qua, đầu tháng 12 mình sẽ bay, cùng chuyến với gia đình Xuyên.

Lặng yên một hồi lâu. Viễn biết trước sau gì cũng đi, nhưng sao vẫn thấy bồi hồi lạ lùng.

- Xuyên cũng bay một chuyến với mình à ?

- Cô ấy cho ba biết trong điện thoại. Đừng để xảy ra chuyện gì buồn phiền giữa hai gia đình. Ba thấy Xuyên cũng thông minh, xinh đẹp...

- Nhưng cô ấy kiêu kỳ đến khó chịu.

- Con gái đẹp, con nhà giàu thường vậy, có gì mà con phải bực bội ?

- Nhưng con không thích !

Ông Hoàn bật cười.

- Chứ hồi đó tao có thích mẹ mày đâu mà vẫn cưới nhau, vẫn có hạnh phúc. Ở đời, có khi việc không thích vẫn phải làm. Lấy vợ cũng thế thôi...

Cảm thấy ông Hoàn sắp giảng một bài về "triết lý sống ở đời", Viễn đứng lên nói :

- Con phải tới nhà một người bạn.

- Đi đâu thì đi nhưng lúc về phải ghé chở Xuyên qua đây ăn cơm với gia đình, nghe !

Viễn lật đật lấy xe phóng đi. Sáng nay Ngân xuất viện, anh đã hẹn đến đưa Ngân về nhà.

Khi Viễn đến, ngoài Ngân còn một cô gái đang ngồi ở mép giường. Cô gái hao hao giống Ngân nhưng gương mặt bầu bĩnh hơn, tóc ngắn kiểu Mai-Kạ Ngân giới thiệu :

- Đây là Ngân, em gái em đó !

Ngân chào Viễn bằng cái nheo mắt và một nụ cười vui vẻ. Cô nói :

- Em nghe mấy chị nói hoài, nay mới gặp anh.

- Sao hôm nay anh mới thấy em đến đây ?

- Em phải ở nhà nấu cơm, coi em chứ !

Bây giờ Viễn mới nhìn kỹ Ngân : áo sơ mi kiểu con trai, quần tây kem, nước da không trắng bằng chị nhưng trông khỏe mạnh. Hai chị em xấp xỉ nhau, người ngoài khó phân biệt ai là chị, ai là em.

- Ngân học lớp mấy ? - Viễn hỏi.

- Thua chị Ngân một lớp.

- Ngân còn là vận động viên thể dục thẩm mỹ nữa đó anh Viễn - Ngân nói.

- Thảo nào thấy dáng Ngân rất... thể thao.

- Ở trường em là Ngân nhịp điệu mà !

- Sao không thấy Thảo Trang ? - Viễn hỏi Ngân.

- Em cũng đang đợi nhỏ ấy này giờ.

- Thủ tục xuất viện em lo xong cả rồi, có điều đồ đạc hơi nhiều, phiền anh Viễn giúp một tay.

- Tất nhiên rồi ! - Viễn cười.

- Dù sao cũng đợi Thảo Trang một chút, cứ ngồi đây nói chuyện không sao đâu ! - Ngân nói.

Chủ nhật thân nhân thăm bệnh hơi đông. Căn phòng khá ồn ào.

Ngân đã sửa soạn xong. Cô ngồi trên giường nệm duỗi cái chân

đau cho thoải mái.

Ngân ngồi bên cạnh chị, đùa :

- Cũng hên, em tưởng hôm nay chị về nhà với chiếc nạng gỗ rồi chứ.

- Đừng có trù ẻo nhỏ ơi ! - Ngân lườm em.

- Chắc nhờ đụng nhẹ, phải không anh Viễn ? Tại hai bà chạy ẩu nên anh mới lúi vô chứ gì ?

- Đừng nhắc chuyện rui ro ấy nữa, anh quê lắm ! Lỗi tại anh, thắng không kịp vì qua ngã tư mà chạy nhanh... - Viễn nói.

- Bình thường hai bà này cũng chạy xe ẩu tả lắm, em biết mà !

- Ngân chạy xe cũng đâu vừa gì ? - Ngân nói.

Viễn nhìn cái chân Ngân không còn bó bột nữa, bàn chân trắng hồng với những ngón thon nhỏ nằm im trên mặt nệm. Anh hỏi :

- Ngân tự xuống cầu thang được chứ ?

- Được nhưng chậm, hôm qua em đi thử rồi.

Thảo Trang tới, thướt tha với áo dài trắng, quần trắng. Vừa thở, vừa cười, Thảo Trang giải thích :

- Trang phải thay ba má đi họp phụ huynh cho đưa em nên đến trễ.

Xong xuôi hết chưa ?

- Xong cả rồi, bây giờ mình sa-yô-na-ra cái bệnh viện này được rồi !

- Ngân đáp.

- Đi cách sao đây ? - Thảo Trang hỏi.

- Em và chị Ngân sẽ ngồi xích lô, anh Viễn chở chị Trang bằng honda chạy theo... hộ tống. Nhưng trước mắt di chuyển mấy cái giỏ xách lĩnh kinh này xuống đường đã.

Ngân thò hai chân xuống, vịn vào mép giường để bước đi. Viễn xách cái giỏ lĩnh kinh theo phía sau. Anh lo lắng dõi theo từng bước chân chậm chạp của Ngân xuống cầu thang.

o o o

Viễn nhấn chuông điện. Có tiếng chó sủa rồi cửa bật mở. Xuyên

hiện ra với gương mặt ngái ngủ. Con berger lông xám to như con bò con gặm gừ như sắp nhảy bổ vào Viễn để bênh vực chủ.

Viễn theo Xuyên vào phòng khách, hỏi :

- Em đang ngủ à ?
- Thì biết làm gì bây giờ, ba má đi vắng cả...
- Tối qua, em gọi cho ba anh phải không ? Em đã "mắng vồn" anh những gì với ba anh vậy ?
- Em chỉ báo cho ông biết chúng mình sẽ bay cùng một chuyến, vậy thôi ! - Xuyên bối rối.
- Vậy mà ba đã "dũa" anh một trận toí bời !
- Và giờ anh tới để trách móc em, phải không ?
- Không phải, hôm nay ở nhà có nấu nướng gì đó nên anh tới chờ em qua tham dự cho vui.
- Đi ngay bây giờ à ?
- Không lẽ nhà dọn sẵn chờ mình về ăn sao ?

◦ ◦ ◦

Ngồi phía sau, Xuyên vòng tay ôm Viễn. Anh chưa quen nên có hơi ngượng. Đường không rộng nhưng xe cộ chạy loạn xạ nên Viễn có cảm tưởng nó bị thu hẹp lại. Viễn phàn nàn :

- Thật chán, chạy xe kiểu này, mình không đụng người khác thì người khác cũng đụng mình.
- À, hôm trước anh đụng chàng trai hay cô gái vậy ? - Xuyên chột hỏi.
- Em đừng làm cho anh phân tâm, sẽ đụng ngay bây giờ đấy ! - Viễn nói lảng.
- Cho em ghé chợ, mua ít trái cây ! - Xuyên nói.

Viễn dừng xe ngoài cổng trong lúc Yến vào chợ. Viễn bỗng nhớ hôm cùng đi với Thảo Trang mua trái cây mang vào viện cho Ngân...

Về tới nhà, Yến và bà Thúy vẫn còn lo nấu nướng ở trong bếp.

Thấy Xuyên, Yên reo lên :

- Hên quá, chị Xuyên tới vừa đúng lúc, vào trong này giúp em một tay.

- Chị chỉ có thể... lật rau được thôi !

- Thế nữa có chồng, chị làm sao ?

- Dắt nhau đi ăn cơm tiệm hoặc sẽ cho chồng ăn hủ tiếu, mì gói, khô nẫu nướng ở trong bếp lò thôi...

- Để dành thì giờ trang điểm hả ?

- Chứ sao ? Mình phải đẹp để giữ chồng chứ ?!

Viễn bỏ ra vườn. Đã gần trưa, khu vườn nhỏ bên nhà vẫn đầy bóng mát. Viễn ngồi trên băng đá kê dưới gốc cây khế lắng nghe tiếng vo vo của mấy con ong đang bay tìm mật trên những chùm hoa khế màu đỏ thắm lấm chấm trắng, hồi tưởng lại những kỷ niệm thơ ấu của mình. Thật lạ, trước đây Viễn ít khi nhớ lại quãng đời êm đềm ấy.

Xuyên ra ngồi cạnh Viễn. Anh nhìn cô hỏi :

- Xong chưa mà em bỏ ra đây ?

- Tất nhiên là xong - Xuyên cười - Em chỉ lật rau thôi mà, nấu nướng em có biết gì đâu !

- Mai mốt em phải đi học nữ công gia chánh.

- Học cho vui thì được, nhưng học để làm một bà nội trợ thì em xin đầu hàng ! - Xuyên nói.

Viễn tránh không muốn đi sâu vào chuyện này. Anh lơ đãng nhìn mấy con bướm đang chờn vờn trên một khóm hoa. Xuyên hỏi :

- Anh đã chuẩn bị gì cho cái ngày lên phi cơ rời thành phố này ? Coi thế chứ sắp sửa tới nơi rồi.

- Có thể anh sẽ đi Di Linh. Anh muốn đi chơi xa một chuyến trước khi ra nước ngoài.

- Có định rủ em theo không ?

- Có lẽ anh đi một mình.

Xuyến nhặt một chùm hoa khế rụng trên băng đá bỏ lên lòng bàn tay ngắm nghía. Cô hỏi Viễn :

- Anh còn nhớ đã nợ em gì không ? Một chủ nhật nào đó mình đi Lái Thiêu.

- À, nhớ rồi ! Có lẽ trước ngày đi một tuần...

Yến đưa tay vẫy hai người :

- Xong rồi, mời anh chị vào chợ Ba về rồi !

Bữa cơm thân mật có năm người. Xuyến là khách, nhưng cũng được xem như người nhà. Cô ngồi giữa Yến và Viễn. Trên bàn bày đầy các món ăn. Viễn gấp thức ăn cho Xuyến. Xuyến cười đôi mắt long lanh. Mẹ Viễn, bà hào hứng nói :

- Qua bên đó phải tổ chức đám cưới ngay cho hai cô cậu này để giữ chân nhau chứ cuộc sống bên đó khó mà lường được...

Ông Hoành cười hài lòng, ông hiểu ý bà muốn cả gia đình Xuyến cũng phải có trách nhiệm ổn định cuộc sống cho Viễn.

- Ý cháu thế nào ? - Ông Hoành hỏi Xuyến.

- Dạ, tùy hai bác và anh Viễn quyết định.

Yến lại ném cho Viễn một nụ cười ranh mãnh.

° ° °

Mưa lất phất, Viễn chở Yến ra bến xe trong cái lạnh run người.

Thấy còn sớm, Viễn tấp vào một quán bán cơm tấm, cà phê.

- Sao còn vô đây ? - Yến hỏi.

- Ăn sáng đã nhỏ, còn kịp chán ! - Viễn đáp.

Quán nức mùi sườn nướng, ngầy ngật khói thuốc lá. Người ta ăn uống nói cười thoải mái. Viễn hào hứng nói với đứa bé gái mặt còn ngái ngủ đang đứng đợi nãy giờ :

- Cho hai đĩa cơm bì sườn đặc biệt, một cái đen, một cà phê sữa đá !

- Sao không rủ chị Xuyến cùng đi ? - Yến hỏi.

- Anh muốn đi một mình !

Hai đĩa cơm được mang ra. Viễn giục :

- Ăn đi, chút nữa nhớ mang cái thư anh để trên bàn tới cho Ngân.

Nhờ nhỏ bấy nhiêu thôi !

Yến nheo mắt cười :

- Chưa chắc chỉ có bấy nhiêu đâu !

- Ở Di Linh về, sẽ có nhiều quà cho nhỏ. Bơ Di Linh nổi tiếng là ngon đấy ! Thêm một ký cà phê nguyên chất, chính cống Di Linh nghe ! - Viễn nói.

- Bao giờ anh về ?

- Không lâu hơn một tuần !

... Chiếc xe đồ cũ kỹ khởi hành. Gió và những giọt mưa lạnh buốt tạt vào mặt. Viễn quay qua người phụ nữ mặc áo dài xanh nước biển, khoác ngoài chiếc áo len đen, chiếc túi du lịch đặt dưới chân. Từ lúc chị bước lên xe, Viễn đã chú ý đến nét ưu tư xa vắng trên gương mặt chị. Thấy Viễn nhìn mình, chị mỉm cười. Anh làm quen :

- Chị đi Đà Lạt à ?

- Không, tôi chỉ đi đến thị trấn Di Linh.

- Nhà của chị Ở đó ?

- Tôi lên thăm chồng đang ở nhờ nhà ông cậu để chữa bệnh.

Viễn phân vân một lúc rồi hỏi :

- Anh ấy bị bệnh gì ?

- Bác sĩ bảo là tâm thần dạng nhẹ, cần một nơi yên tĩnh, không khí dễ chịu để tịnh dưỡng. Chồng tôi lên đó hai tháng nay. Tôi bận đi dạy nên chờ nghỉ phép mới lên thăm anh ấy được.

Viễn nhìn đôi mắt u uẩn của chị, mỉm cười :

- Tôi là Viễn. Xin lỗi, chị tên gì ?

- Anh cứ gọi tôi là Tường Lan.

- Cái tên nghe quen lắm. Hình như...

- Tôi là nghệ sĩ dương cầm.

- Chị có dạy piano ở nhạc viện thành phố ?

- Vâng !
- Đúng là trí nhớ tôi không tồi lắm ! Tôi là khán thính giả của chị nhiều lần rồi ! - Viễn nói.
- Anh đi Đà Lạt nghỉ mát à ? - Tường Lan hỏi.
- Tôi cũng đi Di Linh thăm người bạn nhưng nhà anh ấy cách thị trấn đến 7 cây số, ở một vùng chuyên canh cà phê.
- Bất giác, Viễn nhìn bàn tay trắng hồng với những ngón thon dài của Tường Lan, một phụ nữ đẹp nhưng không may mắn ! Anh lặng lẽ thở dài.
- Mưa đến bao giờ mới tạnh đây ?! Anh biết không, anh Nguyễn chồng tôi thường lên cơn trong cơn mưa và anh ấy cũng đã phát bệnh vào một đêm mưa gió dữ dội.
- Chị có biết nguyên nhân không ?
- Tôi không rõ lắm. Hình như anh ấy bị chấn động sau một cơn ác mộng. Đêm ấy, tôi đi biểu diễn về khuya và đang ngủ say...
- Xin lỗi, chị đã có cháu nào chưa ạ ?
- Tường Lan đỏ mặt bối rối đáp :
- Chúng tôi lấy nhau đã ba năm, nhưng... Ước gì có một đứa con gái thì hạnh phúc biết bao ! Chắc anh Viễn còn là sinh viên ?
- Tôi đã nghỉ học, chỉ là sinh viên nửa vời. Nói thật với chị, tôi đang chờ xuất cảnh sang Mỹ.
- Tường Lan chăm chú nhìn Viễn nhưng không nói gì. Viễn cũng im lặng nhìn ra ngoài cửa xe.
- Lẽ ra giờ này chồng tôi cũng đang ở bên Pháp nếu anh ấy không yêu tôi...
- Sao vậy ?
- Anh Nguyễn được ba má bảo lãnh, nhưng lúc đó đang yêu tôi, mà tôi thì không muốn đi...
- Và bây giờ chị hối hận ?
- Không, chỉ tiếc, giá anh không phát bệnh...

Chiếc xe đang ngon tron bống giảm tốc độ, dừng lại sau một đoàn xe dài ngoằng. Anh phụ lái cho biết đoạn đường trước bị sụp lở, người ta đang làm một cây cầu nên chờ cầu làm xong mới qua được. Viễn nhìn đồng hồ thấy đã hơn 8 giờ.

- Liệu kẹt bao lâu vậy anh ? - Tường Lan hỏi.

- Chịu ! Cách tốt nhất là ta xuống xe tìm một ngôi quán nào đó trong khi chờ đợi.

Tường Lan do dự một lúc rồi bước theo Viễn.

- Vào quán bên bìa rừng cao su kia - Viễn nói.

Đoạn đường ùn xe biến thành cái chợ Òn ào bán mua đủ thứ, dù trời đang mưa. Hai người len lỏi qua đám đông để vào một mái quán tạm bợ che bằng vải bạt ven rừng cao su.

- Chị uống gì ?

- Cho xin chai nước ngọt, ít đá thôi.

- Sao chị không uống cà phê cho tỉnh người ?

- Có một giọt cà phê vào người là y như tim bị mệt, thôi thì là buồn ngủ còn hơn là khó chịu.

Nhấp một ngụm cà phê nhạt nhẽo, Viễn hỏi :

- Chị định đi Di Linh bao lâu ?

- Cũng phải hai tuần lễ.

- Anh ấy có trở về cùng chị không ?

- Không, chồng tôi sẽ ở trên này hết năm nay. Nếu không bớt, tôi sẽ tính cách khác.

- Xin phép tò mò một chút, chị tính cách nào ?

Tường Lan thở dài :

- Có lẽ phải đưa anh ấy vào bệnh viện.

- Đó không phải là cách tốt nhất - Viễn nói.

- Đành vậy thôi ! - Tường Lan nói như sắp khóc.

Khoảng hai giờ sau, cây cầu mới làm xong, hành khách lục tục trở về xe mình. Đã dứt mưa, chỉ còn lại một nền trời xám đục. Tường

Lan hỏi :

- Bao giờ mình mới tới Di Linh ?
 - Có lẽ gần tối mới tới nơi được !
 - Anh Viễn này - Tường Lan dè dặt - lên đó nếu rảnh mời anh tới chỗ tôi chơi. Nhà ông cậu của tôi rất dễ tìm. Tôi sẽ ghi địa chỉ cho anh.
 - Tôi rất muốn đến thăm anh chị, muốn nghe tiếng đàn của chị - Viễn nói.
 - Ồ, có khó gì đâu, nhà cậu tôi có sẵn piano.
 - Thế thì chờ tôi nhé, tôi sẽ tìm đến chị. Chắc chắn như vậy.
- Tường Lan mỉm cười, ánh mắt của chị sáng lên một niềm vui chân thành.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 4

Trời sẩm tối, Viễn đứng một lúc lâu bên vệ đường để định hướng nhà Lãm theo hướng dẫn trong thư. Sương mù đang xuống cùng hơi lạnh khiến Viễn phải kéo cao cổ áo. Không mưa nhưng không khí thật ẩm ướt, cây lá chìm trong sương mù và hương thơm của hoa cà phê thật ngọt ngào.

Viễn lên con dốc cao đầy cỏ dại. Con đường đất đỏ hiện ra giữa hai rìa cỏ, chạy hun hút vào vườn cà phê hoa trắng ròn rợn chìm khuất dưới sương mù. Đi một hồi, tới con ngõ có lẽ là vào nhà Lãm, anh thấy những bụi cúc vàng ven chân rào. Đang thú vị đứng ngắm hoa,

bỗng một con chó vàng từ trong nhà phóng ra sủa inh ỏi. Viễn định co chân đá cho nó một cái, bỗng có tiếng phụ nữ nạt con chó rồi bóng Na bươn bã đi ra. Cô nhìn sững người khách lạ. Nhận ra Viễn, Na reo lên :

- Trời ơi, hóa ra là anh Viễn, sao lên tối thế ?
- Kẹt xe, cũng may đi đúng hướng - Viễn cười.
- Vào nhà đi, tưởng nơi thâm sơn cùng cốc này anh Viễn sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới chứ !
- Vừa gặp nhau đã nói chuyện mịch lòng rồi ! Lẽ đâu ? Sao vắng hoe vậy ?
- Anh Lãm đi vắng, nhà này ngoài em với con bé Hà, còn ai nữa đâu mà không vắng ?

Nhà Lãm gồm hai gian trước sau, mái lợp tôn, vách ván, nền đất đỏ bằng phẳng. Phía trước phòng khách kê một cái giường rộng và một bàn nước tròn. Trong lúc Na đi thắp cây đèn dầu mang lên, Viễn ngồi xuống chiếc ghế đầu cởi giày để mang dép. Chân anh như chạm phải nước đá.

- Sao lạnh quá vậy ? - Viễn kêu lên và rút chân lên ghế.
- Độ này buổi tối lạnh lắm, đi vớ thì bọc bội nhưng mang dép thì như đập phải nước đá. Tuy vậy, một lúc anh sẽ quen.
- Con bé Hà đâu rồi ? - Viễn hỏi.

Na vào buồng ẵm con gái ra. Hình như nó còn ngái ngủ. Mặt con bé bầu bĩnh, hai gò má hồng, cặp mắt to đen lóng lánh dưới ánh đèn. Nó ngạc nhiên nhìn người khách lạ.

- Chào chú Viễn đi con ! - Na nói với con bé.
- Chào chú ạ ! - Con bé khoanh tay cúi đầu chào Viễn, giọng rất dễ thương.
- Giỏi quá ! Bé Hà mấy tuổi rồi ?
- Dạ, cháu gần bốn tuổi.
- Đi học chưa ?

- Mẹ chưa cho đi học.

- Sao vậy ?

Na giải thích :

- Ở đây chưa có nhà trẻ hoặc trường mẫu giáo nên tụi em đành để nó ở nhà. Em thì bận bịu suốt ngày, bỏ nó chơi một mình cũng tội.

Na vẫn xinh đẹp như hồi đi học nhưng gầy hơn, đôi mắt to đen không còn nét ngây thơ hồn nhiên mà đầy vẻ suy tư. Viễn ái ngại hỏi :

- Lắm đi đâu ?

Na nói nhỏ như sợ ai nghe thấy :

- Anh Lắm theo người ta đi đào vàng trong núi rồi, cả tuần nay chưa thấy về, em lo quá !

- Có chuyện đó sao ? - Viễn ngạc nhiên.

- Vùng này người ta đang đổ xô đi đào vàng. Anh Lắm nghe người ta rủ cũng khấn gói đi theo.

- Cái thằng mơ mộng ! - Viễn phá ra cười.

- Không phải đâu anh, có người đã đào, đãi được vàng. Nhờ thế mà họ khá lên. Anh Lắm thấy cuộc sống vất vả quá, lại nhân mùa cà phê đang ra hoa, chẳng còn việc gì làm nên muốn thử thời vận. Em có ngăn nhưng không được.

- Thật vô duyên, anh lặn lội lên thăm nó, lại gặp lúc nó đi đào vàng - Viễn nhăn nhó.

- Để mai em nhắn anh Lắm về, anh định ở chơi bao lâu ?

- Khoảng một tuần rồi về Sài Gòn chuẩn bị lên máy bay.

- Anh sắp đi à ?

- Còn khoảng hai tháng nữa thôi.

- Mừng cho anh, nhưng buồn vì tụi này sẽ khó gặp lại anh nữa.

Viễn thở ra :

- Em cố nhắn Lắm về gấp. Anh không muốn ra đi mà không gặp được Lắm.

- Anh yên tâm, nếu không em sẽ đi tìm anh ấy.
 - Làm sao em đi được ?
 - Anh đừng tưởng em còn là cô tiểu thư như lúc còn đi học. Bây giờ em trồng trọt, chăn nuôi giỏi lắm đấy và đi tới đâu em cũng đi được.
 - Em thay đổi nhiều lắm đấy. Có gì cho anh ăn không ? Đói quá rồi !
- o o o

Na dậy sớm nấu nước sôi pha trà, bắc nồi cơm, đi cho heo ăn. Viễn cũng thức sớm nhưng nằm yên trên giường tận hưởng cảm giác nhàn rỗi trước buổi sáng ở một nơi lạ được rúc mình vào chăn ấm. Viễn tưởng đêm qua có mưa nhưng thật ra đó chỉ là hơi lạnh của sương mù đọng lại. Nghe gà vịt kêu ran trong sân, Viễn dậy ra đứng ở thềm nhà nhìn Na rải lúa cho chúng ăn. Không còn nhận ra một cô Na "yểu điệu thục nữ" ngày nào.

- Em pha cà phê anh uống nhé ? Anh uống thử cà phê vườn nhà xem có ngon không ?
- Cà phê nguyên chất thì còn gì bằng !

Na đặt ly cà phê phin lên bàn rồi đẩy chiếc Honda nữ dựng ở góc nhà ra sân, nói :

- Để em đi mua bánh mì về ăn sáng. Anh trông chừng bé Hà giùm, khi nó thức anh nhớ lên tiếng, không nó khóc vì tưởng em bỏ nó một mình.

Có lẽ tài sản đắt giá nhất của vợ chồng Lãm là chiếc Honda nữ Na đang chạy. Viễn đã thấy nó từ lúc còn học chung với Lãm, và cũng chính chiếc xe này Lãm đã chở Na đi chơi thời hai người mới yêu nhau. Đối với vợ chồng Lãm, có khi nó là vật kỷ niệm thiêng liêng đánh dấu một thời tươi đẹp.

Na về, mang vào hai ổ bánh mì đặt trên bàn rồi đi ngay xuống bếp. Ít phút sau, Na mang lên một đĩa trứng ốp la và một nhúm muối tiêu :

- Anh ăn đi, trứng gà của nhà đó ! Mẹ con em ăn cơm sáng quen

rồi. Nhà quê mà anh.

- Em đã nhắn Lãm chưa ? - Viễn vừa ăn vừa hỏi.

- Vừa nhắn xong. Cũng may có người đi vào chỗ đào vàng. Có thể chiều nay anh Lãm sẽ về tới. Anh yên tâm đi !

Ăn xong, Viễn thơ thẩn ra vườn cà phê Sương mù đang tan dần. Phía bờ hồ đã thấy mặt trời nhú lên. Những bầy chim từ trong dãy núi bay ngang mặt hồ như lao vào một vùng ánh sáng mờ ảo. Viễn thích thú ngồi trên triền đồi, dưới một gốc cà phê hương hoa bay thơm lừng ngấm thiên nhiên đang chuyển dịch trước mặt anh.

Có tiếng động sau lưng, anh quay lại thấy Na và bé Hà đang đi tới. Con bé mặc chiếc áo len màu tím, đi lúp xúp bên mẹ như con búp bê.

- Bé Hà đòi em dắt đi tìm anh đấy ! - Na cười.

- Bé Hà ngoan quá ! Tối đây với chú Viễn !

Viễn đưa tay đón con bé vào lòng. Nó nhoẻn miệng cười, đôi mắt nó giống Na, gương mặt hao hao giống Lãm. Bé Hà nheo nheo mắt hỏi :

- Chú Viễn ra đây làm gì vậy ?

- Chú ngắm cảnh mặt trời lên đó.

- Mặt trời ở đâu mọc ra vậy chú ?

- Từ trong mây.

Con bé có vẻ thích thú khi nghe Viễn giải đáp. Nó rúc vào lòng Viễn cười khúc khích. Na vít một cành cà phê đầy hoa trắng, nhìn ra mặt hồ lấp lánh sáng bạc hỏi :

- Anh với cô Xuyên dạo này ra sao rồi ? Nghe anh Lãm nói đợt khi qua Mỹ, hai ông bà mới làm đám cưới phải không ?

- Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra khi qua bên đó !?

- Sao anh có vẻ thiếu tin tưởng vậy ?

- Thì cũng như lúc còn đi học, đâu ai có thể ngờ rằng Na và Lãm sẽ trôi dạt đến chốn xa xôi này. Cuộc sống đầy bí ẩn Na ạ ! - Viễn nói.

- Đúng là không ngờ thật ! - Na chép miệng.
- Nhưng dù sao được sống với hạnh phúc mà mình chọn là điều tốt đẹp rồi ! - Viễn nói.
- Có vài người bạn thân rồi cũng lần lượt cách biệt hết trơn. Mai một anh đi rồi, tụi này coi như không còn ai thân thiết nữa ! - Giọng Na buồn ngủi.
- Chú Viễn đi đâu ? - Bé Hà nắm tay Viễn hỏi.
- Chú đi xa lắm ! Cháu không biết nơi đó đâu ! - Viễn vuốt mái tóc mịn như tơ của bé Hà nói.
- À cháu nhớ rồi - Bé Hà reo lên - Có lần cháu nghe ba Lãm nói chú sắp đi Mỹ, đúng không ?
- Ba Lãm đã nói vậy à ? - Viễn ngạc nhiên.
- Dạ ! Rồi chú có về nữa không ?
- Có chứ !
- Về, chú nhớ mua cho bé Hà nhiều kẹo ghen !

Thấy bé Hà và Viễn trò chuyện vui vẻ, Na cũng vui lây. Từ ngày lên đây lập nghiệp, vợ chồng Na gần như không giao tiếp với ai. Đất rộng, người thưa, hầu hết dân ở đây đều từ các vùng xa xôi tới. Họ sống trong chu vi của những mảnh vườn cà phê và ai nấy đều tất bật vì sinh kế. Viễn lên thăm khiến Na thấy ngôi nhà mình bớt hiu quạnh.

- Em xuống chợ mua thêm thức ăn để chiều anh Lãm về mình... liên hoan nhé ! - Na nói.
- Đừng có bày chuyện Na ơi ! - Viễn ngăn lại.
- Lâu lâu anh mới lên mà, huống chi anh lại sắp ra đi, biết bao giờ vợ chồng em có dịp gặp lại !

Na chạy đi như sợ bị Viễn kéo lại. Cô mất hút sau những hàng cà phê um tùm.

° ° °

Lãm về khoảng bốn giờ chiều, quần áo đầy đất đỏ, chiếc ba lô cũ

trên lưng, vai lĩnh kính các loại đồ nghề đào vàng. Mặt mày Lãm hốc hác, sạm đen nắng gió, tóc râu tua tủa, chiếc nón kaki ụp xuống mí mắt. Hai người ôm lấy nhau trong niềm xúc động. Viễn đùa :

- Chào triệu phú, được bao nhiêu ký vàng ?

Lãm cười phá lên :

- Nhiều vô số kể, nhưng mình chưa đào tới được, vàng vẫn còn nằm sâu trong lòng đất.

- Mày đúng là anh chàng có máu phiêu lưu, đầu óc đầy mộng tưởng

- Viễn nói.

- Thôi chuyện đó nói sau, giờ tao đi tắm rửa rũ sạch bụi cát đã. Na, bắt con gà nấu cháo, chiều nay anh với Viễn lai rai một trận.

Na nhìn Lãm cười :

- Em cũng đã mua sẵn thịt rừng. Anh đi tắm rửa đi ! Gớm, giống y như người rừng !

- Nếu em không nhần, anh ở trong núi luôn thì thành người rừng chứ gì ! Yên chí, có quà cho em !

- Chắc là một cục... đá xanh ! - Na cười.

Lãm ra giếng tắm xong thay bộ quần áo mới sáng khoải nói với Viễn :

-Ngồi đây tao kể chuyện đào vàng cho nghe !

- Có gì hấp dẫn không ?

- Dĩ nhiên, giống như trong xi nê vậy !

- Vậy thì chờ em làm xong công việc hãy kể cho em nghe với ! - Từ dưới bếp, Na nói vọng lên.

- Vậy thì anh và Viễn sẽ nói chuyện khác.

Bé Hà sà vào lòng Lãm. Viễn cảm thấy vui lây với hạnh phúc của bạn.

- Cô Xuyên đâu rồi ? - Lãm nheo mắt hỏi.

- Biết hai bạn sống ra sao mà dẫn khách khứa tới ? - Viễn cười đáp.

- Lúc nào tụi này cũng mong bạn bè tới chơi, nhưng có lẽ chỉ mình

mày là dám thôi. Xa quá mà !

- Chú Viễn sắp đi Mỹ rồi đó ba ! - Bé Hà khoe.

- Sao con biết ?

- Có lần ba đã nói với con mà !

- Không ngờ con bé này nhớ dai như vậy ! - Lãm cười, đặt bé Hà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Nó giống mày như tạc ! - Viễn nói.

- Đây là tác phẩm vĩ đại của hai vợ chồng - Lãm nói về tự hào rồi cúi xuống hôn má con gái.

Nói vậy cũng không quá đáng, bởi Lãm và Na đã phải đấu tranh với mọi cản trở của gia đình để cưới được nhau. Viễn may mắn hơn.

Giống như một người ăn cỗ, người ta đã dọn sẵn và anh chỉ việc ngồi vào chỗ của mình. Bất giác, Viễn nhớ tới Ngàn. Sao anh không quen với Ngàn sớm hơn ? Ở Ngàn, Viễn nhìn thấy một tâm hồn nhân hậu. Nhưng liệu anh có dám chống lại gia đình ?

Viễn nhìn Lãm xúc động nói :

- Rất vui khi thấy mày với Na hạnh phúc. Bé Hà đúng là "tác phẩm tình yêu vĩ đại" của mày.

- Còn mày với Xuyên thì ra sao ?

- Mọi sự còn tùy ở ngày mai - Viễn cười gượng.

- Thế bạn đã biết chính xác ngày đi rồi đấy à ?

- Ngày thì chưa, nhưng thời gian đã ấn định rồi. Hai tháng nữa thôi, thật ngắn phải không ?

- Mong đây không là lần gặp nhau cuối cùng.

- Tất nhiên rồi - Viễn xúc động nói.

- Mày định ở chơi với vợ chồng tao bao lâu ?

- Khoảng một tuần rồi còn về Sài Gòn giải quyết công việc cho xong trước khi lên máy bay.

- Có liên hoan đưa tiễn gì trước khi đi không ?

- Chắc là không.

- Nhưng với vợ chồng tao thì phải có. Hôm nay mình làm luôn đi. -
Lãm cười - Tao đi mua rượu.

- Lâu không ?

- Nhanh thôi, ở gần đây !

Lãm giao bé Hà cho Nạ Anh lấy honda phóng đi. Na đã làm xong con gà và đang canh nồi cháo. Thấy Viễn đi xuống bếp, Na ngược lên hỏi :

- Anh Lãm đi đâu vậy ?

- Đi mua rượu.

- Bộ hai ông tính say sưa sao mà mua rượu ?

- Cho vui thôi, em cứ yên tâm đi !

- Em lo cho anh thôi chứ anh Lãm giờ uống rượu ghê lắm. Không hiểu lý do nào khiến anh thay đổi như vậy, nhiều lúc em buồn ghê !

- Chắc tại lên đây không có bạn bè, nó buồn uống rượu giải sầu.

- Bộ em không biết buồn sao ? Em cố để không nghĩ gì hết, nhất là cố không bao giờ hối hận.

- Đừng bao giờ hối hận, nếu đó là tình yêu mà mình đã chọn lựa, rồi mọi việc sẽ qua - Viễn nói.

Có tiếng honda trước sân. Lãm về. Na dọn thức ăn lên bàn. Viễn nhìn thấy mấy món thịt rừng nướng, xào lăn thơm tất. Có cả một đĩa gà thật to và nồi cháo bốc khói. Lãm lấy chai rượu đế và cái ly nhỏ đặt lên bàn :

- Mình bắt đầu được rồi !

Chỉ vài ly, mặt Viễn đã đỏ kè. Ngà ngà say, Lãm hào hứng kể chuyện đào vàng. Na bế bé Hà lên ngồi ở mép giường, vừa đút cháo cho con vừa thích thú lắng nghe Lãm kể.

- Ông không tưởng tượng nổi đâu ! Đó là một thung lũng rộng lớn chạy cặp một con suối nước trong veo. Không biết từ hồi nào mà người ta đồn ở đây có vàng, thế là dân khắp nơi đổ về tranh nhau đào bới. Họ đào những cái hầm thật sâu, dài nắng dầm mưa, chịu

lạnh, chịu đói, chịu cả sốt rét để cuối cùng đào lên một lớp đất như bùn lẫn với đá sỏi rồi mang ra suối đãi...

- Có vàng không ? - Viễn ngắt lời.

- Đào chục cái hầm may ra được chút xíu vàng cám. Cũng có người đào được bằng hạt đậu xanh, nhưng rồi bệnh hoạn thuốc men, ăn uống, cũng hết, tay trắng lại hoàn tay trắng.

Lãm cao hứng, moi ba lô lấy ra một gói giấy nhỏ mở ra cho Na coi :

- Quà tặng cho em đây !

Na nhìn chăm chú vào mảnh giấy học trò nhàu nát cát bắn, đỏ mặt hỏi :

- Như thế này thì được bao nhiêu ?

- Khoảng hai chục hạt bụi vàng ! - Lãm cười gượng - Nhưng nó là kỳ công của anh đó !

Viễn nhìn Lãm bằng đôi mắt đỏ ngầu của người say, như giọng nói thì rất tỉnh táo :

- Mà hãy ngủ mơ với những hạt bụi vàng ấy đi và thức dậy với vườn cà phê thực tế của mày. Những cái hoa cà phê trắng muốt ngoài vườn kia cũng là những hạt bụi vàng !

Lãm cười giòn tan, còn Viễn ngã đầu lên thành ghế nhắm mắt. Anh thấy đất trời quay tít...

o o o

Buổi chiều, Lãm đang ở ngoài vườn cà phê Viễn dẫn honda ra cửa.

Na nhìn theo, hỏi :

- Anh có về ăn cơm không ?

- Nhà cứ ăn trước, đừng chờ ! - Viễn nói.

Trời bàng bạc sương mù. Viễn mặc chiếc áo blouson màu xám tro phóng xe ra đường lớn, hướng về phía thị trấn Di Linh. Lăn theo địa chỉ Tường Lan ghi trong mảnh giấy, Viễn đến trước cổng một ngôi nhà có tường rào cao phủ đầy một loại cây leo có màu hoa tím đỏ. Cánh cổng sắt màu xanh đóng im ỉm. Viễn nhấn nút chuông điện. Ít

phút sau, một người đàn ông tóc hoa râm, đeo kính lão, tay cầm cây kéo lớn để tỉa cây kiểng từ phía trong đi ra mở cổng, nhìn Viễn với ánh mắt dè dặt.

- Cậu tìm ai ?

- Dạ, đây có phải nhà cô Tường Lan không ạ ?

Người đàn ông gật đầu. Ngay lúc ấy, từ trong khoảng sân, Tường Lan vội vã đi ra nói :

- Thưa cậu, đây là anh Viễn, bạn của con ở Sài Gòn mới lên, nhân tiện ghé thăm con.

Tường Lan đẩy rộng cánh cửa cho Viễn dẫn xe vào. Cô vui vẻ nói :

- Tôi đoán hôm nay anh đến, nên từ trưa giờ có ý đợi, có việc ra chợ nhưng không dám đi. Ông cụ vừa mở cổng là cậu ruột tôi đó. Ngôi nhà thật rộng, xung quanh có vườn cây, lối vào nhà trông rất nhiều hoa. Tường Lan nói :

- Ông cậu tôi ở ngoài vườn suốt ngày, rất ít khi ra ngoài. Mẹ tôi đã chết trước ngày giải phóng do nhồi máu cơ tim...

Hai người vào phòng khách. Bộ salon cổ xưa kê giữa phòng có căn xà cừ sáng lấp lánh. Đồ vật bài trí trong phòng đều là đồ cổ, khá đắt tiền nhưng lại làm cho không khí căn phòng rộng lớn thêm lạnh lẽo, u tịch. Cây đàn piano màu đen cũng thuộc loại cổ, chiếm một vị trí trang trọng ở góc phòng.

- Anh Viễn uống cà phê nhé ? - Tường Lan hỏi.

- Không khí này thì uống cà phê tuyệt quá rồi !

- Anh ngồi chờ một chút, tôi đi pha.

Viễn ngồi nhìn lơ đãng. Từ cái lọ hoa nhỏ xíu tới chiếc tủ to kềnh, chạm trổ tinh vi đã nói lên sở thích của người chủ thích sự thanh nhàn, trầm mặc. Ngôi nhà có lẽ không thích hợp với Tường Lan chút nào. Người chồng của Tường Lan, người đàn ông bị bệnh tâm thần đó đang ở đâu trong ngôi nhà này ? Viễn rất tò mò muốn biết.

Tường Lan mang ra hai tách cà phê phin :

- Hôm nay tôi cũng phá lệ, uống cà phê với anh cho vui !
 - Viễn rút nhánh hồng trong bình hoa trên bàn ngắm nghía rồi cắm trở vào bình.
 - Xin lỗi, ông xã của Tường Lan đâu rồi ?
 - Anh ấy đang ở ngoài vườn.
 - Sao lúc vào đây tôi không gặp ?
 - Sau nhà có khu vườn cà phê nữa, đó là một triền đồi dẫn xuống một con suối. Anh Nguyễn thường ở ngoài đó hoặc xuống suối câu cá.
 - Ở một nơi yên tĩnh, thơ mộng như thế này, chắc anh Nguyễn sẽ chóng bình phục.
 - Nhưng ngôi nhà hơi lạnh lẽo, anh thấy không ? - Tường Lan nhìn Viễn nói.
 - Có lẽ tại ít người với những món đồ cổ im lìm này, trừ cây đàn piano - Viễn nhìn Tường Lan mỉm cười - Chị có thể đàn cho tôi nghe được chứ ?
 - Ngay bây giờ à ?
 - Vâng.
 - Chưa được đâu, cây đàn này bỏ lâu quá rồi. Tôi đang nhờ một người thợ già ngoài thị trấn đến lên dây giùm nhưng chưa thấy ông ấy đến.
 - Đợi cây đàn lên dây xong, chắc tôi đã về Sài Gòn rồi, thế là mất một dịp may.
 - Thôi cũng được nhưng tôi sợ tiếng đàn không hay lắm đâu, vì âm thanh không chuẩn.
 - Không sao, miễn nghe chị đàn là được rồi.
 - Anh uống cà phê đi !
- Tường Lan tới ngồi trước cây đàn, nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Một màu nắng mỏng xuyên qua sương mù hắt qua cửa kiếng làm cho gương mặt Tường Lan giống như một người trong tranh.

- Anh muốn nghe bản gì đây ?

- Bất cứ bản gì chị thích !

Một chuỗi âm thanh xao động ngân lên rồi lắng xuống một cách buồn bã. Tường Lan đàn bản Giọt Mưa Thụ Viễn ngạc nhiên thấy cô ngừng lại giữa chừng, ngồi bất động, trông ra ngoài cửa và hai bên má chảy xuống hai dòng nước mắt. Một lúc sau, trấn tĩnh cơn xúc động, Tường Lan quay lại hỏi :

- Anh Viễn thấy thế nào ?

- Hay lắm, nhưng rất tiếc chị đã dừng lại ở giữa chừng.

- Anh cũng thấy đó, mỗi lần đàn bản này, tôi đều bị xúc động mạnh.

- Tại sao vậy chị ? - Viễn dè dặt hỏi.

- Không thể kể cho anh nghe được đâu - Tường Lan gượng cười.

- Cuộc sống của chị dường như có nhiều bí ẩn.

Tường Lan đứng lên, đôi mắt còn đẫm ướt, nói :

- Anh có thích đi một vòng không ?

- Giới thiệu tôi với anh Nguyễn đi - Viễn nói.

- Anh quả thật muốn biết chồng tôi à ?

Viễn gật đầu.

Khu vườn sau nhà thật rộng. Không gian弥漫着 hương thơm hoa cà phê Không khí se lạnh vì sương mù đang xuống mờ ảo bên kia dãy núi.

- Gần như suốt ngày, anh ấy ở ngoài vườn - Tường Lan vừa đi vừa nói.

- Sao chị không gần thu xếp lên thăm anh ấy thường xuyên hơn ?

Một mình anh ấy ở đây chắc buồn lắm - Viễn nói.

- Làm sao biết một người bệnh tâm thần vui hay buồn. Lúc nào tôi cũng thấy anh ấy nhìn tôi gằm gừ, giận dữ. Chưa thấy anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt vui mừng bao giờ.

- Thật thế sao ?

Xuống hết triền đồi, Viễn thấy một dòng suối trong xanh tuyệt đẹp,

vẻ đẹp mờ ảo. Ánh nắng mặt trời không đủ xuyên qua các vòm lá rậm rì. Tường Lan ngạc nhiên nhìn quanh :

- Thường thì anh ấy vẫn ngồi trên tảng đá lớn này để câu cá, hôm nay lại biến đi đâu rồi ?

Ngay lúc đó, Viễn thấy một bóng người hiện ra phía sau lưng. Anh quay lại, bắt gặp người đàn ông đang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ. Ông ta mặc bộ pyjama màu lam giống như những người tu tại gia, chiếc áo len tay dài cổ cao màu nâu nhưng có lẽ ông ta mặt theo thói quen hơn vì lạnh. Gương mặt ông bị một vết chàm vắt ngang phần gò má trái, tóc muối tiêu, nước da ngăm đen. Viễn không hiểu người đàn ông hiện ra từ chỗ nào.

- Anh Nguyễn ! - Tường Lan kêu lên.

Viễn không ngờ chồng của Tường Lan lại già hơn cô đến như vậy.

- Chào anh - Viễn lên tiếng làm quen.

- Anh là ai ? Có phải là thánh Phao Lô không ? - Người đàn ông cất giọng rè rè ma quái.

- Anh Nguyễn, đây là một người quen của em, anh ấy cũng ở Sài Gòn.

- Sài Gòn ở chỗ nào ? - Người đàn ông ngờ ngác.

- Trong ngày, anh Nguyễn có những lúc tỉnh, lúc điên, không có quy luật gì cả - Tường Lan giải thích - Xin lỗi anh, không thể nói chuyện với anh Nguyễn trong lúc này được đâu !

- Thử cố gắng xem - Viễn nói.

- Hoài công và càng thêm bức mình thôi. Tốt nhất hãy để anh ấy một mình.

Nhưng Viễn không nghe, anh lại gần người đàn ông và vỗ vai ông ta, tỏ vẻ thân thiện :

- Nghe nói anh thích câu cá lắm phải không ?

- Ai nói với anh vậy ?

- Chị Tường Lan, vợ của anh.

- Đồ nói láo - Người đàn ông giận dữ - Mà là thằng nói láo, để giả, hãy rút khỏi đây !

- Tôi là bạn của anh đây mà - Viễn cười.

- Mà là thằng lừa đảo.

Viễn lãnh đủ một cái tát bất ngờ của người đàn ông điên loạn. Cái tát khá mạnh làm Viễn lảo đảo. Tường Lan nhảy tới nắm tay người đàn ông lôi đi, và nhìn Viễn giọng run run :

- Không được đâu, tốt nhất là anh nên về đi !

Người đàn ông hươ chân múa tay và nói lảm nhảm, gần như không biết Tường Lan là ai. Viễn thở dài quay đi và khi lên hết con dốc, Viễn đứng dưới một gốc cây cà phê nói lớn :

- Tôi chờ chị Ở quán cà phê ngoài đầu phố.

o o o

Viễn kéo ghế mời Tường Lan. Chị bối rối :

- Anh chờ tôi lâu lắm phải không ?

- Tôi tưởng chị không đến nên định ra về.

- Tôi phải đợi cho anh ấy ngủ mới yên tâm đi.

Trời lạnh quá. Tường Lan quấn lại chiếc khăn quàng cổ màu tím và ngồi thu mình trong ghế.

- Sao anh không về ngay từ chiều, bây giờ trời tối rồi, đường về nhà bạn anh có xa lắm không ?

- Chị đừng gło, chạy honda khoảng hai mươi phút là tới.

Tường Lan nhìn Viễn ái ngại :

- Hồi chiều chắc anh đau lắm ! Tôi không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Mong anh hiểu cho và đừng giận anh Nguyễn. Hồi chiều khó khăn lắm tôi mới lôi được anh ấy vào nhà để cho uống thuốc. Bây giờ thì anh ấy đã ngủ ngon.

- Làm sao biết được tâm tính bất thường của người điên - Viễn cười

- Chị uống tách cà phê đen cho ấm nhé ?

- Vâng.

Viễn gọi cà phê và quay lại nói với Tường Lan :

- Lẽ ra tôi về ngay từ lúc đó, nhưng không hiểu sao tôi quyết định ra quán ngồi đợi chị. Tôi có thể làm gì để giúp chị đây ?

- Giúp việc gì chứ ? - Tường Lan ngạc nhiên.

- Tôi cũng không biết nữa - Viễn ái ngại - Nhưng trước hoàn cảnh của chị, tôi cũng thấy buồn quá ! Chị có cần gì không ?

- Không, lâu lắm tôi vẫn sống như vậy.

- Cho tới bao giờ ?

- Hoặc là anh Nguyễn sẽ khỏi bệnh, hoặc là tới ngày anh ấy chết.

- Chị lấy anh Nguyễn trong hoàn cảnh nào ?

- Anh làm như công an hỏi cung vậy ! Nhưng hiện giờ tôi không muốn nói gì cả. Đó là chuyện đã qua.

Cà phê được mang ra. Tường Lan cầm chiếc muỗng nhỏ, vừa quậy cà phê vừa nói :

- Chừng nào anh về lại Sài Gòn ?

- Ba hôm nữa.

- Một tuần nữa, gặp nhau tại Sài Gòn, tôi sẽ kể.

- Làm sao để gặp lại chị ? - Viễn mỉm cười - Tôi cũng không còn ở Sài Gòn bao lâu nữa.

- Anh đi đâu ? - Tường Lan ngạc nhiên.

- Tôi sắp đi xuất cảnh với gia đình như đã nói hôm gặp nhau trên xe đò.

- Hôm ấy tôi tưởng anh nói đùa.

- Tôi cũng không chủ động lắm trong chuyện này. Không đi cũng là một điều tốt.

- Thế nào chúng ta cũng sẽ gặp nhau ở Sài Gòn. Con người ta, có duyên thì sẽ gặp nhau. Tôi có đứa cháu, con bà chị ruột, tình cờ đi học về bị một thanh niên đi honda đụng phải, nó vào bệnh viện, thế là quen nhau. Theo tôi biết, anh chàng kia đang theo đuổi cô bé Ngân, cháu gái của tôi và nó cũng rất có cảm tình với anh chàng

đụng nó. Có duyên là thế đấy, dù rằng cuộc tao ngộ này... hơi đau đớn cho thể xác một chút.

Viễn hoảng hốt :

- Chị vừa nói gì, cô cháu gái của chị tên gì ?
- Tên là Ngân. Nó đang học lớp 12 trường Nguyễn Thị Minh Khai, xinh lắm, anh muốn làm quen, về Sài Gòn tôi giới thiệu cho Nhưng anh phải kêu tôi bằng dì, chịu không ?

Ở đời, có những sự trùng hợp quá bất ngờ và khó hiểu. Viễn cố giấu sự bối rối, một lúc mới hỏi :

- Ngân đã kể cho chị nghe chuyện này à ?
- Đúng vậy ! Một hôm tôi vào bệnh viện thăm, cô bé đã kể tôi nghe. Tuy tôi vai lớn hơn Ngân, nhưng tình thân thiết như bạn gái cùng tuổi.

- Chị chưa biết mặt anh chàng đã gây tai nạn ?
- Rất tiếc, tôi chưa biết.

Viễn mỉm cười. Nghĩ cũng thú vị thật.

- Thôi chúng ta về ! Ông cậu ở nhà chắc đang chờ tôi về ăn cơm - Tường Lan nói.

- Để tôi đưa chị về.

Viễn gọi tính tiền rồi hai người ra khỏi quán.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 5

Xuyến kêu ly cà phê đá. Thông bước vào, ngồi bên cộ Anh gọi bia

và hỏi Xuyên :

- Sao buồn vậy, Viễn chưa về à ?

- Chưa.

- Cần quái gì, tối nay anh mời em đi chơi. Vui lên, buồn làm chi cho tàn phai nhan sắc !

Thông khui bia rót vào ly và ngửa cổ uống. Nhìn cái cổ của Thông đỏ ửng như cổ gà chọi, tự nhiên Xuyên buồn cười :

- Anh tán tỉnh em làm gì, mình quen nhau quá mà ! Không nhằm nhò gì đâu anh Thông ơi, đi mà tán tỉnh mấy cô gái khác cho em nhờ !

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Cổ nhân đã dạy vậy mà - Thông cười - Vả lại, thằng Viễn đúng là một đứa ngu. Nó đi đâu lâu quá vậy ?

- Thăm một người bạn ở Di Linh.

- Nó nói dối em rồi, không chừng đi Đà Lạt với nhỏ nào rồi đó.

Không có, đem đầu anh ra mà chặt !

Xuyên cười :

- Thí dụ như em nhận lời đi chơi với anh tối nay thì anh dẫn em đi đâu ?

- Đi bất cứ nơi nào em thích và cảm thấy vui vẻ, yêu đời - Thông cười.

- Nếu như em không vui được thì sao ?

- Thì cứ đè đầu anh ra mà chặt, nói thiệt đó - Thông vừa nói vừa vờ vờ hàm râu kẽm.

- Đầu anh đỏ bê tông rồi, ai mà chặt được. Thôi, nếu không vui, em sẽ lấy kéo lia đứt hàm râu kẽm của anh được không ? - Xuyên nói.

- Hết chuyện rồi sao, em đùa ác thế hả Xuyên ?

Xuyên rút từ bao thuốc của Thông ra một điếu 555 gắn lên môi, Thông nhanh nhẩu bật quẹt.

- Bây giờ nhiều quán ăn, nhà hàng ồn ào quá, em không thích đâu -

Xuyến nói.

- Vậy mình đến chỗ nào yên tĩnh, có sao đâu ?

Xuyến uống một ngụm cà phê đá. Cô nhìn ra hồ tắm phía trước mặt, nơi người ta vẫn chen nhau tới tắm.

- Anh có thích mấy cô gái ở ngoài bờ hồ kia không ?

- Thích chứ !

- Hèn chi anh không bao giờ về sớm, chơi quần vợt xong là vào quán này "rửa mắt".

- Anh là một người rất cô đơn.

- Anh mà cũng cô đơn à ? - Xuyến ngạc nhiên.

- Đừng tưởng một người có bề ngoài vui vẻ hạnh phúc mà không buồn rầu cô đơn. Người ta lúc nào cũng sống với hai bộ mặt đó cô bé ạ !

- Anh nói nghe hay quá - Xuyến cười.

- Còn em thì giả bộ ngây thơ cụ cũng rất tài !

- Em ngây thơ bà đấy chứ !

Thông cười nhấn nạt :

- Anh tuy lớn tuổi nhưng thú thật, nếu đấu khẩu thì hoàn toàn bại trận trước em đấy Xuyến ạ !

Từ lâu, Xuyến đã nhìn Thông như một người anh trai từng trải sẵn sàng khuyên nhủ những điều hay lẽ phải cho cô em gái trước ngưỡng cửa cuộc đời. Tuy nhiên, Xuyến luôn lo sợ đề phòng trước nanh vuốt của anh tạ Thông đã đeo đuổi Xuyến bền bỉ, nhấn nạt và đôi lúc đến tội nghiệp, tuy Xuyến không mấy may rung động. Hôm nay, sau nhiều ngày mong đợi và hờn trách Viễn bỏ đi xa mà không báo trước một tiếng, vừa buồn khổ, vừa cô đơn, Xuyến mới có ý định đi chơi với Thông.

- Nghĩ gì mà thù người ra thế ? - Thông hỏi.

- Nghĩ về anh đấy, một gương mặt đáng ghét nhất với em từ trước tới nay !

- Kể này biết điều ấy từ khuya rồi cô bé ạ !
- Thế mà anh vẫn không ghét hay giận em ?
- Tất nhiên là không rồi.
- Anh chì thiệt.
- Chì hay là lì ?
- Cả hai - Xuyên bật cười - Hỏi thật, anh có thất bại bao giờ chưa ?

Thông vân vê bộ râu kềm đáp giọng tàng tàng :

- Làm ăn đôi lúc có thất bại, nhưng quyền rũ phụ nữ thì chưa thất bại bao giờ !

Xuyên cảm thấy thích thú trước sự thẳng thắn của Thông, dù có làm cho Xuyên bị chạm tự ái.

- Sao tự nhiên phỏng vấn anh tới tấp vậy ? - Thông hỏi.

Xuyên cười, đứng lên, quàng cái túi xách du lịch đựng cây vợt vào vai :

- Tối nay, đúng bảy rưỡi tới đón em. Nhớ nhé, không được sớm cũng không được trễ phút nào !
- Tại sao không bảy giờ mà bảy rưỡi ?
- Phụ nữ luôn có lý do chính đáng !

Xuyên háy mắt như trêu chọc Thông rồi đi thẳng ra bãi giữ xe. Ra đường, nỗi buồn chợt xô đến như cánh cửa đập phía sau lưng làm Xuyên đau nhói và chao đảo. Mọi người vẫn xuôi ngược trên phố với vẻ tất bật muôn thuở và ai nấy đều mang gương mặt lạnh lùng. Xuyên nhìn hàng cây bên đường. Một ít nắng chiều còn vương lại trên tán lá óng ả như những dải lụa. Màu hoa vàng long lanh gợi nhớ. Xuyên chợt đưa tay lên dụi mắt.

Về tới nhà, Xuyên lao ngay vào nhà tắm. Nước mát mang lại cho cô cảm giác dễ chịu và những cơn xúc động lắng dần. Bây giờ Viễn đang ở đâu ? Tại sao anh đi xa mà không báo cho cô lấy một tiếng ? Xuyên chợt thấy xót xa...

Không biết mình chớp mắt được bao lâu nhưng khi nghe tiếng

chuông gọi cổng và tiếng con chó berger sủa inh ỏi, Xuyên giật mình choàng dậy bật đèn rồi chạy nhanh xuống nhà. Mở cổng, Xuyên giật mình nhận ra Thông. Anh ta tới đây bằng chiếc Volkswagen sơn màu trắng đậu ngay trước cổng. Thông nhìn Xuyên, cười :

- Đúng bảy giờ rưỡi được chứ ?

Xuyên ngớ ngàng :

- Tưởng nói đùa cho vui, không ngờ...
- Anh không có thời gian để giỡn chơi.
- Nhưng em đang ngủ mà !
- Anh sẵn sàng chờ nửa tiếng nữa !
- Vậy anh ngồi trong xe đợi em nhé !

Thông gật đầu. Xuyên quay vào nhà, hồi hộp khi ngồi trước bàn trang điểm. Nếu trong giờ phút này, tình cờ Viễn tới mà bắt gặp thì sao ? Xuyên vừa thoa kem lên mặt vừa tự hỏi lòng mình : đây có phải là một trò chơi nguy hiểm ?

Xuyên lộng lẫy trong bộ váy đầm bước lên chiếc Volkswagen màu trắng Thông đã mở cửa sẵn :

- Đi đâu vậy anh Thông ?
- Đi ra miệt ngoại ô.

Chiếc Volkswagen chồm lên, lao vút trên con đường đêm với hai dãy phố sáng đèn.

Nhà hàng nằm trên một khu đất rộng sát quốc lộ 4, gần cầu Bến Lức. Đây là khu nhà hàng nổi mới xây dựng, Xuyên chưa đặt chân tới lần nào.

- Anh tới đây nhiều rồi phải không ?
- Độ năm lần tất cả, từ ngày khai trương tới giờ - Thông cười - Lần này là lần thứ sáu.

Thông và Xuyên được hướng dẫn tới chiếc bàn ở góc trái nhà hàng. Bàn được trải khăn trắng và đều có bình hoa thật lịch sự. Từ chỗ

ngồi này. Xuyên có thể nhìn bao quát tất cả một khu vực bên dưới, đó là cảnh đồng quê với những cánh đồng và vườn cây khuất dần sau vầng sáng của ánh đèn.

- Ở đây yên tĩnh thật - Xuyên nói.
- Em thích không ? - Thông hỏi.
- Thích, nhưng sao ít khách tới quá vậy ?
- Thế mới yên tĩnh chứ - Thông cười.

Thông cầm tấm thực đơn đưa cho Xuyên :

- Em thích ăn gì cứ gọi.
- Ở đây có món gì đặc biệt ?
- Món gì cũng đặc biệt hết - Thông cười.

Xuyên gọi hai món đặc sản và giao lại tấm thực đơn cho Thông. Cô cười :

- Anh gọi tiếp đi.
- Em thích... dê xối xả không ? - Thông đùa.
- Bộ có món nữa à ?

Xuyên hỏi và chợt hiểu, cô đỏ mặt quay nhìn chỗ khác.

- Uống bia nhé ? - Thông hỏi.
- Vâng !

Món ăn ở đây cũng không quá tệ như Xuyên lo sợ. Thông gọi thêm món ếch và cua Xuyên rất ghét cua rang muối nhưng Thông lại có vẻ thích món này. Anh ta cầm cái càng cua mút ngon lành, cười :

- Qua bên đó có món này không nhỉ ?
- Có tiền là có thôi, sao anh lo xa quá vậy ?
- Mình phải nhìn cuộc sống bằng "thiên lý nhãn" chứ !
- Lo xa mệt quá, tới đâu hay tới đó ! - Xuyên nói.

Khi những lon bia đã chất đầy mặt bàn và dưới chân, Xuyên cảm thấy chuech choáng say. Cô nằm dựa đầu lên thành ghế, đầu óc trôi bèo bồng hư ảo. Lon bia cuối cùng Thông khui chỉ mình anh ta uống, giọng Thông lè nhè :

- Em say à ?

- Kh... Ô... n... g.

- Uống một mình buồn thấy mờ ! Thôi chờ đó, anh uống hết lon bia này rồi về.

Xuyến bắt đầu không còn làm chủ được mình, người mềm nhũn và dường như đang bốc hơi. Chưa bao giờ Xuyến cảm thấy buồn chán như vậy. Cô muốn thả trôi tất cả và mơ hồ thấy mình đang chạy đuổi theo một gương mặt dường như quen thuộc lắm, nhưng không nhớ là ai.

- Thôi về, cô bé xinh đẹp ơi...

Tiếng Thông trầm thì bên tai. Xuyến lão đảo bước theo.

- Đi đâu đấy ? - Xuyến hỏi như trong mơ.

- Đi về nhà.

- Không, em không muốn về nhà đâu.

- Sao vậy ?

- Anh có hiểu sự cô độc là thế nào không ?

Thông mỉm cười, nhấn ga cho chiếc xe chồm lên. Đường khuya vắng vẻ, trải rộng dưới hai vệt đèn pha, sâu hun hút đến vô tận.

Không phải người mê tốc độ, nhưng khi say, Thông thích lái xe thật nhanh và khi gió ào ào lùa vào xe, cây hai bên đường vun vút lùi về phía sau, Thông lại càng tỉnh táo.

Chỉ khi về đến nhà, Thông mới trở lại cơn say. Anh ta mở cổng rồi lái xe vào sân đậu dưới cái mái che. Khi trở ra đóng cửa lại, Thông phải ngồi một lúc mới bớt chóng mặt. Gió mát của trời đêm làm Thông tỉnh táo dần. Thông tìm chìa khóa mở cửa nhà và tới xe lay Xuyến dậy. Thấy Xuyến nằm ngoẹo đầu lên thành ghế, Thông bẹo má cô :

- Tới nhà rồi người đẹp, dậy đi chứ !

Xuyến cựa mình, vẫn giọng mơ màng :

- Không, em không về nhà đâu anh Viễn ơi !

- Thăng Viễn ngu ngốc đã ở phương trời nào rồi - Thông cười phá

lên - Anh là Thông đây !

Thông bế xốc cô lên như một đứa trẻ con.

◦ ◦ ◦

Tỉnh dậy, nhận ra mình đang nằm trong căn phòng tối om, Xuyên run rẩy quơ tay khắp mặt nệm tìm quần áo. Hiểu ra mọi chuyện, Xuyên trườn xuống nền gạch lạnh toát, ngồi khóc tức tưởi. Ngoài trời đêm tối đen, hình như có cơn mưa nhỏ. Như con thú đã no nê, Thông nằm im lắng nghe. Tiếng khóc của Xuyên dần trở thành những mũi kim đâm anh ta nhoi nhói và khó chịu. Anh ta cất giọng dỗ dành :

- Đừng khóc nữa cô bé ! Hãy ngủ và quên mọi chuyện, sáng hôm sau đâu sẽ vào đây...

Nếu Thông nói câu gì khác, có thể Xuyên sẽ còn tủi thân khóc nữa. Nhưng khi nghe Thông gọi "cô bé" và cái giọng dỗ dành khó chịu ấy, Xuyên đột nhiên nín khóc. Cô im lặng nghe mưa rơi bên ngoài một lúc rồi nói, giọng ngắn gọn khô khốc :

- Anh bật đèn lên giúp tôi đi.

Thông cảm thấy e dè. Đèn bật sáng, căn phòng vàng vọt lạnh lẽo. Xuyên nhìn Thông bằng đôi mắt lạnh căm. Mặt Thông đỏ ửng như cái mặt nạ.

- Đây là nhà anh hay phòng khách sạn ?

- Nhà của anh.

- Sao không có ai hết vậy ?

- Anh ở một mình, bộ em không biết sao ?

- Bao nhiêu người như tôi đã sa bẫy của anh ? Tôi thấy mặt anh bây giờ giống như cái mặt nạ.

Thông nổi nóng, bộ râu kềm giật giật :

- Không được hỗn ! Tôi là người lớn.

- Nhưng lớn như anh thật không đáng một đồng xu ! - Xuyên cười nhạt.

Thông bật dậy, Xuyên lúi lại thủ thế. Sau một lúc gằm gừ như con cọp đói mồi, bỗng nhiên Thông phá lên cười. Anh ta cười sặc sụa, cười chảy nước mắt, giống như một kẻ lên cơn động kinh.

Trời lạnh nhưng Xuyên cảm thấy nóng bức, nhớp nháp. Cô lao vào phòng tắm đóng sầm cửa lại. Thông đứng bên ngoài nói vọng vào :

- Này cô bé đừng có tự tử đấy nhé !

Tiếng nước chảy xối xả. Xuyên im lặng nhìn bóng đèn tròn mắc trên trần phòng tắm đang tỏa sáng yếu ớt xuống quanh mình tự hỏi : Tại sao lại xảy ra chuyện này ? Có phải tại Viễn không ? Xuyên bỗng cảm thấy ghét cay ghét đắng Viễn.

Tắm xong, Xuyên thấy người tỉnh táo hẳn.

- Máy giờ rồi ? - Xuyên hỏi cộc lốc.

- Gần sáng - Thông đáp.

- Anh phải giấu kín chuyện hôm nay, tuyệt đối không cho anh Viễn biết đấy - Xuyên gằn giọng.

- Em khỏi cần dặn, thằng này biết luật giang hồ mà.

Xuyên buông người xuống mép giường. Cô lắng nghe tiếng mưa đổ bên ngoài, lòng buồn rười rượi và cảm thấy cô đơn khôn xiết.

- Em nghĩ gì thế ? - Thông hỏi.

- Thế là cuối cùng tôi đã thua anh ! - Xuyên nói.

- Ăn với thua gì trong chuyện này, đây là vấn đề tình cảm - Thông nhản mặt nói - Em cũng biết là anh yêu em chứ ?

- Cám ơn anh !

- Đừng mĩa mai anh như thế ! Rồi tất cả sẽ qua !

- Không đâu ! Nhưng tôi dặn anh một lần nữa, đừng bao giờ hé môi cho anh Viễn chuyện này, ngày nào anh còn ở đây hay qua Mỹ rồi cũng vậy. Có thể tôi và Viễn sẽ không lấy được nhau, nhưng đó là chuyện khác. Nếu Viễn biết, tôi sẽ không để yên cho anh đâu. Tắt đèn đi ! Tôi muốn nằm trong bóng tối chờ sáng, hãy tránh xa tôi ra ! Xuyên nói như ra lệnh. Thông lẳng lặng làm theo. Căn phòng lạnh

lẽo lại chìm vào bóng tối...

o o o

Ngàn thức giấc trong tiếng ồn ào của khu phố. Vẫn những cuộc rượt đuổi, nô đùa của đám trẻ con, âm thanh hỗn tạp của khu chợ xế chiều và mùi cá, mùi trái cây, mùi rác rưởi trộn vào trong cái nắng nóng bức làm cho Ngàn khó thở, bức bối. Nhưng thử tưởng tượng nếu một ngày nào đó Ngàn phải rời bỏ khu phố này đến một chỗ khác, chắc Ngàn sẽ nhớ đến quay quắt.

- Chị Ngàn ơi, thức dậy chưa ? - Ngân đi ngang qua cửa phòng lên tiếng hỏi.

- Thức rồi đây ! - Ngàn đáp.

Ngân vào ngồi xuống mép giường, nhìn Ngàn mỉm cười. Con nhỏ vừa tắm gội xong, người phảng phất mùi xà bông thơm. Trong bộ quần áo giản dị có in những bông hướng dương, trông Ngân lúc này thật tươi tắn. Nó nói :

- Học bài xong, em tắm một cái mát quá ! Ước gì mình được đi Vũng Tàu một chuyến để ngâm mình trong nước biển nhỉ !

- Nước biển ăn da xấu lắm !

- Chị sợ đen da hả ? - Ngân cười khúc khích - "Trắng da nhờ bởi phấn bôi, đen da vì bởi em ngồi chợ trưa" mà ! Mình gần chợ nên da đen là phải rồi !

- Chị không sợ đen da đâu. Nhưng làm sao đi được Vũng Tàu ?

- Ủa, khó thật ! Người ta đi xe du lịch chạy cái vèo là tới. Còn mình, chiếc xe gắn máy cũng không. Chẳng lẽ lại đi xe đò ?

- Đi xe đò vất vả lắm.

- Em có cách rồi ! - Ngân reo lên.

- Cách gì ?

- Nhờ anh Viễn.

Ngàn cụp mắt xuống :

- Thôi, khỏi nhờ.

- Bộ chị giận người ta rồi phải không ?
- Ai hơi đâu mà giận người dưng.
- Nói vậy mà không phải vậy chứ ?
- Nghĩa là sao ?
- Nghĩa là bà chị thân mến ời, con nhỏ này biết tổng trái tim đen của bà chị rồi ! Thấy anh Viễn lâu ghé nhà, bà chị giận dỗi rồi chứ gì ? Ngàn làm thỉnh nhìn lên trần nhà. Đúng là sự vắng mặt vô cơ của Viễn làm cho Ngàn thắc mắc, từ chỗ thắc mắc dẫn đến mặc cảm. Có phải anh ta đã làm xong bổn phận của một người gây tai nạn rồi không còn bận tâm chi nữa đến bệnh nhân ? Từ hôm đưa Ngàn ở bệnh viện về đến nay, Viễn biến mất tăm, chỉ để lại một bức thư ngắn ngủi có vài dòng chữ do Yến mang tới báo tin anh ta đi Di Linh, vậy thôi ! Không báo ngày về, cũng không cho biết gì thêm. Mới đầu, Ngàn không để ý lắm đến mối quan hệ giữa cô và Viễn. Hai người quen nhau qua một vụ tai nạn có tính ngẫu nhiên. Viễn là một thanh niên giàu có, tốt bụng, làm tròn trách nhiệm của một người có lỗi đối với Ngàn. Việc Viễn đưa Ngàn từ bệnh viện về nhà rồi không tới nữa, như vậy cũng là chuyện bình thường vì trách nhiệm anh ta cũng đã xong. Tuy nhiên, khi đã đi đứng bình thường, thềm được ra phố hoặc đi dạo chơi thì sự vắng mặt của Viễn bỗng trở thành một chuyện đáng thất vọng đặc biệt đối với Ngàn. Cô có thể đi chơi với Thảo Trang hoặc với Ngân như hồi nào tới giờ, nhưng đã cảm thấy kém vui thích. Nỗi nhớ nhung Viễn hình thành và đậm nét dần trong tâm trí Ngàn, nhưng cô im lặng giấu kín.
- Sao ? Có đúng vậy không bà chị yêu quý ? - Ngân lay vai Ngàn hỏi.
- Không !
- Không nghĩa là "Tình khi không mà có. Tình lúc có lúc không" chứ gì ? - Ngân cười khúc khích.
- Nói bậy, tình tang gì ở đây - Ngàn trợn mắt - Em xí xọn lắm Ngân

ạ ! Định nhờ anh Viễn đưa đi Vũng Tàu hả ?

- Phải nói cho đầy đủ là nhờ anh Viễn đưa cả hai chị em mình đi tắm biển một chuyến.

- Nhưng Viễn biến đâu mất tăm, biết làm sao ?

- Mình phải đi tìm - Ngân đáp.

- Không có gì vô duyên cho bằng người ta không đến mà mình lại lặn lội đi tìm. Đừng có khùng, để chị nghĩ lại xem.

Ngân cười :

- Nếu chị ngại, em sẽ tới nhà anh Viễn giúp cho.

- Không được đâu !

- Chán chị quá, việc gì cũng rụt rè e ngại hết ! Sống như chị là sống kiểu thế kỷ thứ... 16 !

Ngân nói một hơi rồi đứng dậy bỏ đi. Ngân nhìn qua cửa sổ, thấy một khoảng trời xanh lơ lửng. Cô thấy lòng nôn nao một cảm giác kỳ lạ khi nhớ đến Viễn. Nó chưa hẳn là một tình cảm sâu đậm nhưng phải thú nhận Viễn đã là một hình bóng khiến Ngân luôn nhớ tới và mong mỏi. Ngân nghe tiếng chim sẻ kêu ríu rít đâu đó trên mái nhà. Những con chim sẻ nâu vẫn bay đi bay về hôm sớm, chắc chúng có tổ trong các hốc cột. Những con chim hèn mọn, nghèo khó và vất vả ngược xuôi mỗi ngày, sao Ngân thương chúng đến thế...

Nằm một lúc lâu, Ngân trở dậy đi tắm. Nước mát làm cho Ngân cảm thấy dễ chịu và bớt bức bối. Tắm xong Ngân ra ngồi gần cửa sổ để hong tóc cho mau khô Thấy Ngân, Ngân gọi :

- Nhỏ ơi, mang giùm choc áy quạt máy để chỉ quạt cho tóc mau khô !

Trong lúc Ngân đi lấy quạt máy, Ngân dùng tay hất mái tóc dài dầm nước và nghe mùi thơm dịu dàng của những sợi tóc mềm mại sau khi gội.

- Quạt đi, bà chị !

- Cắm điện và bật công tắt giùm chị đi, sao hà tiện sức khỏe và lòng tốt đến thế ?

- Tóc chị đẹp quá ! Bây giờ em mới thấy tóc dài là đẹp, nhưng lỡ cắt ngắn rồi, biết làm sao đây ?

- Nhỏ thật kỳ cục, ai biểu lúc trước chạy theo mót, bây giờ hối hận ?

- Ủa, chán thật ! Phải chi có một mái tóc dài cho mấy ông con trai làm thơ.

- Té ra nhỏ tính để tóc dài là có mục đích... không lành mạnh ! -
Ngân trêu.

- Sao không ? Em nghĩ là lành mạnh quá đi chứ ! Đó là giúp cho mấy ông con trai thích ngóng đợi ở cổng trường và chuẩn bị để trở thành các nhà thơ.

- Đùa gì mà ác độc vậy Ngân, nhỏ mai mả mấy ông nhà thơ như vậy không tội cho họ sao ?

- Cho mấy ông chết luôn - Ngân khúc khích.

Cái quạt máy cũ kỹ xoay thành phách giống như cái cối xay gió nhưng cũng làm cho không khí dễ chịu hẳn và những sợi tóc ướt nước của Ngân mau khô. Từ cửa sổ này nhìn xuống con hẻm chạy vào xóm, Ngân thấy nó giống y như một khu phố cổ trong tranh họa sĩ Bùi Xuân Phái. Con hẻm buổi trưa ồn ào, lũ trẻ con nghịch phá nhưng rồi sau khi chúng bỏ đi, con hẻm trở nên buồn thiu xơ xác. Những cây cột điện tạm bợ khăng khiu, dây nhợ giăng chập chùng với vô số điều giấy của trẻ con mắc trên đó bay phất phơ giữa màu nắng nhạt.

Ngân quay hỏi Ngân :

- Thảo Trang dạo này bận bịu chuyện gì không thấy tới, nhỏ biết tại sao không ?

- Bạn chị mà hỏi em, trời ạ !

- Tại vì chị chưa đi học lại nên có gặp được Thảo Trang đâu, còn Ngân tới trường mỗi ngày mà !

- Em cũng ít gặp chị ấy lắm.

- Nếu đi Vũng Tàu cũng phải kéo theo Thảo Trang đi với. Có nhỏ

ấy, mình hợp lại thành bộ ba được đấy !

- Cuối cùng rồi cũng trở lại đề tài tắm biển. Vậy phải tìm cho ra cái ông Viễn ngay ! Nhưng theo chị thì cái ông Viễn "cà chớn" đó đã về chưa ?

- Sao lại kêu người ta "cà chớn" ? - Ngân lừ mắt.

- Gì mà nhìn em ghê thế ?

Ngân suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Theo chị đoán, chắc anh Viễn đi Di Linh về rồi.

- Nếu về rồi... sao chàng không tới ?

- Làm sao chị biết được ?

- Không biết thì phải tìm cho ra nguyên nhân. Thôi, khỏi chờ chị Thảo Trang tới nữa. Em sẽ làm thám tử cho chị. Bảo đảm bí mật, chịu chưa ?

- Thôi, ngày mai đi.

- Nhưng mà ông Viễn đó ở chỗ nào ?

- Thám tử thì phải tự đi tìm chứ ! - Ngân cười.

- Được, em sẽ tìm ra cho coi. Nhắm nhò gì !

- Còn bây giờ có rảnh không. Chị nhờ một việc. Ngủ dậy, bao tử chị nó đánh lô tô đây nè !

Ngân sáng mắt :

- Được đó, cho em ăn theo với, em cũng đang bị kiến cắn bao tử này giờ.

- Vậy nhỏ chạy đi mua hai tô bún riêu nghe, mua của bà Tư mập trong hẻm mình nè.

- Biết rồi, nhưng "thủ tục đầu tiên" đâu ?

- Mở cặp táp của chị mà lấy !

o o o

Viễn trả tiền xích lô, nhìn đồng hồ tay đã 5 giờ chiều. Anh thở phào vì cuối cùng cũng đã tới nhà. Nhấn chuông xong, Viễn nhìn bao bơ to tướng nằm dưới chân mình. Trong túi xách du lịch của anh có hai

ký cà phê đã rang xong đang bốc mùi thơm của đồi núi Di Linh mà vợ chồng Na cho.

Từ trong nhà, Yến chạy ra mở cổng :

- Trời ơi, tưởng khách nào hóa ra là anh. Sao về tối vậy ? - Cô reo lên.

- Mới 5 giờ chiều mà bảo tối - Viễn cười - Nhỏ ngủ mới dậy hả ?

- Đâu có, cái bao gì dưới chân anh thế kia ?

- Bơ, nặng muốn chết. Quà cho nhỏ đó, phụ với anh một tay khiêng nó vào nhà đi.

Hai người khệ nệ khiêng bao bơ vào nhà. Viễn buông người xuống ghé hỏi :

- Ở nhà có gì lạ không ? Có mình em ở nhà hả ?

- Mọi chuyện đều bình thường.

- Có giúp được chuyện anh nhờ không ?

- Rồi, hoàn thành trách nhiệm một cách xuất sắc.

- Cho nhỏ... hai ký bơ trong bao đấy, lấy mang về phòng hay bỏ tủ lạnh gì cũng được.

- Trời ơi, sao ít vậy ? Cả bao mà anh cho em có hai ký, lại còn bảo cái bao bơ ấy là quà của em nữa !

- Nói đùa chứ em được năm ký, còn lại anh cho bạn bè mỗi nơi một ít. Yên chí đi, nhỏ ăn năm ký bơ sẽ mập thêm ít ra là mười ký !

Anh thả người trên ghế salon lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy cassette Bống nhiên, nhớ tới tiếng đàn của Tường Lan, Viễn chép miệng : bậy thật, lẽ ra trước khi về, mình nên ghé thăm người phụ nữ bất hạnh ấy một lần nữa...

- Ở nhà, chị Xuyên có tới luôn, chị rất sốt ruột và có vẻ giận anh ghê gớm. Nhưng cả tuần này, chị biến đâu mất.

- Con gái thì như vậy đấy, xa mình một thời gian là họ quên ngay - Viễn cười giòn.

- Em cũng là con gái nghe, nói vậy méch lòng à !

- Còn Ngàn ? - Viễn bật dậy.
- Ngàn của anh hoàn toàn bình phục. Gớm, cô bé dễ thương quá chừng, coi bộ chị Xuyên không phải đối thủ của người đẹp dễ thương ấy đâu !
- Nhỏ biết gì thêm về Ngàn nữa, nói đi !
- Rất tiếc em chỉ biết có vậy, còn tương lai ra sao chỉ có anh mới trả lời được.

Viễn về phòng mình, đi tắm. Khi anh đang đứng chải đầu trước gương, Yến chạy bổ vào phòng nói :

- Chị Xuyên tới tìm anh kìa, đang ngồi dưới nhà.
- Sao không nói Xuyên lên đây ?
- Chị ấy bảo ngồi dưới nhà chờ anh thôi.
- Lại giận nữa rồi ! - Viễn ném câu lược than vãn.
- Sao bà ấy hay vậy, anh vừa về tới là có mặt làm như có thám tử theo dõi vậy - Yến cười.

Xuyên ngồi trong ghế salon, điều thuốc trên tay đang bốc khói. Viễn tới gỡ điều thuốc và dập tắt.

Viễn nhìn vào mắt Xuyên :

- Em đã hứa chỉ hút trong quán cà phê thôi mà ?
- Em quên, xin lỗi anh vậy !
- Sao biết anh về bữa nay ?
- Em chỉ tình cờ ghé qua Đứng hơn em chẳng biết đi đâu nên định tới rủ Yến đi chơi.
- Ở nhà có gì lạ không ?
- Vẫn bình thường.

Viễn nheo mắt đùa :

- Em thì có vẻ khác lạ đấy !
- Anh nói sao ? - Xuyên hốt hoảng.
- Hình như em đẹp hơn !

Xuyên thở phào. Cô vừa cười vừa đấm vai Viễn :

- Đồ quỷ, bộ tưởng nịnh em như vậy để em bỏ qua tội lỗi của anh sao ?
 - Anh có làm gì nên tội đâu ? - Viễn cười.
 - Đi chơi mà không nói với em một tiếng. Không lẽ anh xem thường em đến thế sao ?
 - Anh không có ý đồ đâu cô bé ơi, chẳng qua anh quyết định đi Di Linh quá bất ngờ nên không kịp báo cho em biết đấy thôi !
- Viễn mở bao, chọn vài trái bơ thật to và ngon, kèm theo một ký cà phê đặt trước mặt Xuyên :
- Quà cho em !
 - Thôi, em chẳng cần những thứ quái quỷ này đâu. Anh để dành mà tặng cho người khác.
 - Giận à ? Cho anh xin lỗi vậy ! - Viễn làm lành.
 - Anh tưởng xin lỗi rồi em bỏ qua sao ?
 - Thế thì anh phải làm sao đây bây giờ ? - Viễn hỏi.
 - Đi chơi với em tối nay.
 - Đi đâu ?
 - Em quyết định, anh không được hỏi.
- Viễn đưa hai tay lên trời :
- Xong ngay, anh xin tuân lệnh !
 - Tuân lệnh phải nghiêm túc, thành khẩn chứ không được cười giễu cợt như vậy.
- Viễn không ngờ Xuyên lại đòi tới một nơi anh không thích chút nào. Đó là vũ trường nằm trên đường Nguyễn Huệ. Thấy Viễn do dự, Xuyên giục :
- Sao không vào mà ngần ngại thế, bộ anh định chạy trốn em hả ?
 - Em làm quá chắc có lẽ anh cũng chạy trốn em bây giờ - Viễn nhăn nhó.
 - Coi cái mặt kìa, tươi lên đi ông tướng ơi ! Đi chơi mà làm như đi đưa đám không bằng.

Xuyến đẩy Viễn vào thang máy. Anh bỗng thụ động như một đứa trẻ bên bà chị đánh đá, dữ dằn. Cũng may, trong thang máy chỉ có hai người.

- Sao hôm nay em dữ thế ?

- Từ giờ trở đi em sẽ không để cho anh bắt nạt nữa đâu ! - Xuyến nói.

- Tối đây làm gì ? Em dư biết anh không thích chỗ ồn ào mà. Thiếu gì nơi để đi chơi ?

- Tối đây khiêu vũ - Xuyến tỉnh bơ.

- Nhưng anh mệt, không nhảy nhót gì nổi đâu !

- Anh không nhảy thì em nhảy một mình.

- Người ta sẽ cho là em bị bệnh thần kinh.

- Có sao đâu, em đang khủng đây mà !

Viễn không hiểu Xuyến muốn nói gì, nhưng lúc này anh thấy tốt nhất là chịu đựng, không nên gây sự với cô.

Căn phòng gần như tối om, chút xíu nữa là Viễn ngã bổ nhào lên mặt bàn. Xuyến huých vào lưng Viễn ra hiệu cho anh tới chiếc bàn gần sân khấu, nơi dàn nhạc đang chơi một bài giạt gân và cô ca sĩ thượng đang quây tưng bừng trong ánh đèn xoay tròn mờ ảo.

- Anh không thích gần sân khấu mà, sao không ngồi dưới kia ? -

Viễn hỏi.

- Nhưng em thích ngồi đây !

Viễn rầu rĩ ngồi xuống ghế. Người hầu bàn tiến lại soi đèn pin vào tấm thực đơn. Xuyến chủ động gọi thức ăn và bia. Ngay lúc đó, một bóng người tiến lại bàn, Viễn ngạc nhiên khi nhận ra Thông. Thông đưa tay cho Viễn bắt và cười, hỏi :

- Sao, về bao giờ vậy anh bạn trẻ ?

- Vừa về tới.

- Thật may mắn gặp cả hai bạn ở đây, cho ngồi chung bàn với nhé ?

- Anh cứ tự nhiên - Viễn nói.

Sự có mặt bất ngờ của Thông làm Xuyên giật mình và bức dọc. Cô không thích gặp Thông ở đây chút nào nên ngồi lặng im. Thông dường như lại cố ý làm cho Xuyên phải quan tâm đến sự có mặt của mình. Anh ta cười cười, hỏi :

- Xuyên sao vậy ? hai người đang giận nhau à ?

- Anh đúng là một người có kinh nghiệm - Viễn nói - Trong bóng tối mà anh biết chúng tôi đang giận nhau thì tài quá !

- Gì chứ về cái món tình yêu thì moa hơn toa là cái chắc ! - Thông cười lớn.

Câu nói của Thông, Viễn cho là một câu đùa bình thường. Nhưng với Xuyên, đó là một lưỡi dao đâm qua tim. Xuyên đau nhói. Thức ăn và bia được mang ra. Viễn gọi mang thêm một cái ly, nhưng Thông đã đứng lên nói :

- Mình có ly bên kia, sẽ mang qua đây ngay !

Thông về bàn lấy ly, Xuyên gắt gỏng với Viễn :

- Em không thích thằng cha đó tí nào, sao anh lại để hấn ngồi chung bàn ?

- Cũng vui thôi, có sao đâu ?

- Em thấy chẳng vui chút nào !

Thông qua, Viễn khui bia, rót vào ly cho cả bạ Thông chạm ly với Viễn, nhìn Xuyên nói :

- Cô Xuyên cũng nâng ly lên chứ ?

Không còn cách nào khác, Xuyên đành đưa ly bia lên. Thông chạm ly với cô rồi ngửa cổ nốc cạn trong sự khoái trá. Xuyên cũng uống hết ly của mình rồi chìm đắm trong sự im lặng và hối hận. Tại sao Xuyên lại đưa Viễn tới đây nhỉ ? Lẽ ra cô và Viễn có thể tới chỗ khác vui vẻ hơn.

- Xuyên nghĩ gì vậy ? - Thông chạm nhẹ chân Xuyên và hỏi.

- Không nghĩ gì cả ! - Xuyên đáp.

- Nếu anh mời em nhảy bản này, em nghĩ sao ?
- Xin lỗi anh, hôm nay Xuyên mệt.
- Sao lại mệt bất tử vậy người đẹp ? - Thông khiêu khích.
- Em nhảy với anh Thông cho vui, em tới đây tối nay không phải để nhảy hay sao ? - Viễn nói.
- Nhưng em không thích nữa !
- Em lạ thật đấy ! - Viễn trách.
- Thôi, người đẹp đã không thích, cậu cũng đừng nên ép làm gì ! - Thông cười.

Xuyên đâm ra khó xử. Nhìn Viễn, bắt gặp nụ cười hồn nhiên của anh, Xuyên càng bối rối hơn. Nhưng cô vẫn không thay đổi quyết định.

- Thôi, không nhảy thì ta uống vậy ! - Thông vừa nói vừa rót bia vào ly cho cả ba người.

Thông uống bia như nước lạnh nhưng Viễn thì vài lon đã say, do đó Xuyên phải uống thay. Trong cơn chũech choáng, Viễn ôm cổ Thông nói :

- Sư phụ Ơi, đệ tử đầu hàng vô điều kiện, đệ tử thua sư phụ đủ thứ trên đời !
- Anh bạn trẻ ạ, anh bạn thua là phải thôi !
- Đúng, đại ca Thông nói đúng ! Chẳng những thua trong việc uống rượu mà còn thua anh trong cách tán gái nữa cợ Kể này xin bái phục...

Thấy Viễn quá say, Xuyên dìu anh về nhưng khi ngồi phía sau xe, Viễn ghé sát vào tai Xuyên :

- Anh say thật nhưng không đến mức lú lẫn đâu. Thằng cha Thông lẽ ra phải được cho ăn mấy quả đấm vì cái tội phớt đời đáng ghét !
- Hắn phớt đời chuyện gì ? - Xuyên ngạc nhiên.
- Em mà cũng giả vờ với anh sao ?
- Thật tình em không biết chuyện gì !

- Thằng chả đóng kịch rất giỏi, nhưng em thì đóng kịch rất tồi,
Xuyến ạ ! Chẳng lẽ anh không biết gì về mối quan hệ giữa em với
hắn sao ?

Xuyến bàng hoàng. Cô rùng mình như có ai bỏ cục đá vào cổ áo.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 6

Viễn hết sức ngạc nhiên khi mở cổng vì anh không thể ngờ người
đang đứng trước mặt anh lại Ngân. Trong lúc Viễn còn đang bối rối,
Ngân quát Viễn một cái thật dài lên giọng trách móc :

- Dữ hôn, tưởng đâu anh trốn luôn rồi chứ. Sao anh về một cách im
lìm và lẩn trốn như ma vậy ?

- Anh đâu có trốn !

- Sao anh không tới nhà, chị Ngân trách anh quá trời làm em phải
lặn lội đi tìm anh đây !

- Làm sao Ngân biết nhà ?

- Thế mới tài ! - Ngân cười - Cho anh hay nhen, dù cho anh ở góc
biển chân trời nào em cũng sẽ tìm ra anh để mang về trả lại cho chị
Ngân.

- Anh cũng đang định tới thăm Ngân đây !

- Xạo hoài !

Ngân theo Viễn vào phòng khách. Cô ngồi xuống chiếc ghế salon
nệm dày thật êm ái và nhìn mãi căn phòng khách sang trọng, rộng
thênh thang bằng đôi mắt mở to vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

- Nói đi, làm sao biết được nhà anh ? - Viễn hỏi - Có phải Thảo Trang cho địa chỉ không ?
 - Em không bao giờ tiết lộ bí mật này đâu. Chỉ biết rằng em là một thám tử, bất cứ anh ở đâu, làm điều gì lập tức em biết ngay. Tất nhiên, nếu em biết thì chị Ngân cũng sẽ biết.
 - Xạo quá trời !
 - Nhà rộng mênh mông vậy mà có một mình anh ở à ? - Ngân nhìn quanh hỏi.
 - Anh ở với ông bà già và đưa em gái mà mấy hôm trước em đã gặp ở bệnh viện đó. Hôm nay cả nhà đi vắng hết, có mình anh ở nhà thôi.
 - Thích nhỉ.
 - Sao lại thích ? Nhiều lúc buồn chết được !
 - Trái lại, em muốn ở một mình cũng không được. Lúc nào cũng ồn như một cái chợ. Em với anh đổi đi.
 - Nếu em thích ở một mình trong căn nhà rộng thì cứ tự nhiên tới đây - Viễn cười.
 - Thôi, nói đùa vậy chứ em không dám đâu. Ở một mình sợ ma lắm !
- Ngân mặc áo dài trắng bình dị, trẻ trung như một đóa hoa cúc mới nở. Mái tóc kiểu con trai làm gương mặt cô thêm hồn nhiên, đáng yêu. Viễn khui lon coca ướp lạnh rót vào ly đặt trước mặt Ngân :
- Mời em uống nước - Viễn nói.
 - May ghê, tới đây sợ không gặp anh mà gặp chị nào chắc em đột tử.
 - Chị nào ? Em chỉ giỏi đoán mò thôi ! Thật ra anh ít bạn bè.
 - Ai mà biết được chị nào trong cả lô bồ bịch, bạn bè của anh. Cũng không phải em đoán mò mà là do chị Ngân nói.
 - Chị Ngân lại càng đoán mò hơn nữa !
 - Nếu đúng thì có sao đâu mà anh dính chính dữ quá vậy ? - Ngân

cười hóm hỉnh.

- Ủa, thì có sao đâu ? - Viễn cười bối rối.

- Nhà anh rộng quá, lại có khu vườn thật đẹp. Lúc nãy, đứng ở ngoài đường em đã chiêm ngưỡng đã đời. Chả bù với nhà em, chật hẹp và nóng như cái lò bánh mì. Bởi vậy nên anh Viễn tới một hai lần đã ngán chứ gì ?

- Không phải vậy đâu, anh định chiều sẽ mang quà tới cho Ngân và em đây !

- Quà gì vậy ?

- Bơ và cà phê Di Linh.

- Cả hai thứ đó em đều không thích. Bơ ăn tốn đường sữa, nước đá. Còn cà phê uống thêm mất ngủ và nổi mụn.

- Vậy anh biết tặng em gì đây ?

- Phải chi anh mua cho em một ký dâu thì hay biết mấy.

- Mùa này đâu có dâu.

- Ờ há !

- Thôi để lần khác vậy !

Nói xong, Viễn thấy hối hận. Biết ngày nào anh mới trở về nước để lên Đà Lạt mua cho Ngân một ký dâu ? Ngày đi của Viễn đã gần kề.

- Coi bộ xa xôi quá - Ngân cười - Thôi, hôm nào anh đưa tụi em đi Vũng Tàu tắm biển được rồi !

- "Tụi em" là những ai ?

- Em nè, chị Ngân và chị Thảo Trang.

- Chuyện đó đâu có gì khó, lúc nào anh cũng sẵn sàng !

- Thật không ?

- Thật ! - Viễn đáp một cách hào hứng.

- Mục đích của em đi tìm anh cũng chỉ có thể - Ngân vui vẻ nói - Bây giờ em yên tâm ra về rồi.

- Khoan, mới tới sao đã về ? - Viễn ngăn lại.

- Phải về nấu cơm, chiều nay tới phiên em !

- Để anh đưa em về, khỏi phải đi xích lô nữa.
- Có gì phiền anh không ?
- Thôi, đừng có khách sáo quá đáng cô bé ơi !

Viễn mang ra hai ký bơ, một ký cà phê rồi lấy xe đưa Ngân về nhà. Ngân ngồi sau, một tay xách cái giỏ nặng trĩu, tay kia vịn yên xe. Cô cảm thấy không yên tâm chút nào mỗi khi Viễn tăng ga cho xe vượt qua ngã tư đèn xanh, đèn đỏ. Ngân nói :

- Anh chạy xe như bay, bảo sao không đụng chị em. Bây giờ em biết lỗi do ai gây ra rồi.
- Nếu em không muốn té thì hãy vịn vào anh đi, vịn cái yên xe thì ăn nhằm gì ?
- Thôi, kỳ chết !
- Nếu vậy có té thì lỗi tại em đấy nhé ! - Viễn dọa.
- Không được đâu...

Viễn muốn đùa cho Ngân sợ chơi. Thấy đèn xanh vừa bật, anh tăng ga cho chiếc Dream chồm lên. Ngân hoảng hồn chơi với ôm lấy eo Viễn. Tới nhà, Ngân lật đật nhảy xuống xe, trách :

- Anh chạy xe thấy mà ghê !

Viễn chỉ cười. Ngân và Thảo Trang chạy ra. Ngân đặt cái giỏ xách lên nền gạch, phồng mũi nói :

- Nhiệm vụ khó khăn đã hoàn thành, hai bà thấy nhỏ này tài ghê chưa ?
 - Gắn cho nhỏ các huy chương dỏm - Thảo Trang cười.
 - Ngân đi học lại chưa ? - Viễn hỏi.
 - Gớm ! Đợi anh hỏi nhỏ Ngân mọc cánh rồi - Thảo Trang nhìn Viễn nói.
 - Chị Ngân chờ anh về đưa đi Vũng Tàu tắm biển rồi mới chịu đi học lại đó ! - Ngân cười cười.
- Viễn đẩy cái giỏ tới gần Ngân, bối rối :
- Quà cho em đó !

- Còn của em đâu ? - Thảo Trang hét tướng lên.
- Không ngờ gặp em ở đây, ai mà biết được ? - Viễn áp úng - Phần của em, mai anh mang tới nhà.
- Chắc là héo hết rồi mới tới em phải không ? - Thảo Trang nhăn nhó.
- Yên chí, bơ này là bơ dai. Để lâu chừng nào... tốt chừng ấy ! - Viễn cười.

Nhà Ngân không có được bộ ghế tiếp khách nên bàn ăn cơm cũng là bàn tiếp khách. Cô kéo chiếc ghế gỗ có thành tựa mời Viễn ngồi. Ngân nhanh nhẹn mang lên một ly đá lạnh. Cô đẩy ly nước tới trước mặt Viễn, cười nói :

- Anh uống nước mát vậy nhé, bảo đảm uống tới đâu mát tới đó ! Ngân đã hoàn toàn khỏe mạnh. Có vẻ mập ra so với hôm ở bệnh viện về. Trước cái nhìn chăm chú của Viễn, Ngân bối rối quay mặt chỗ khác, nói :
- Tưởng đâu anh quên em rồi chứ !
- Sao lại tưởng kỳ vậy ? - Viễn hỏi.
- Chị Ngân sợ cái câu " xa mặt cách lòng" lắm đó ! - Ngân chen vào.
- Anh về bao giờ ?
- Vừa về tới hôm qua, định chiều nay tới thăm em, không ngờ lại gặp Ngân.

Thảo Trang hỏi :

- Thế Ngân đã nói gì với anh Viễn chưa ?
- Xong xuôi. Bây giờ chương trình ra sao, phần hai bà lo, nhiệm vụ nhỏ này đến đây chấm dứt !
- Thế định bao giờ đi Vũng Tàu ? - Viễn hỏi.
- Cuối tuần. Anh có rảnh không ? - Ngân nói.
- Lúc nào anh cũng sẵn sàng, nhưng đi bằng phương tiện gì đây ?
- Tụi này đâu có đưa nào có xe gắn máy, nếu có cũng chẳng biết chạy, vậy anh Viễn tính sao ?

- Đi bao giờ về ?
- Sáng đi, chiều về - Thảo Trang nói.
- Anh sẽ mượn người bạn chiếc xe du lịch.
- Vậy là nhất xứ, mà cũng đúng y như ý nguyện của hai bà phải không ? - Ngân reo lên.
- Coi chừng hôm đó, Nhỏ phải ở nhà nấu cơm đó - Ngân nhìn Ngân nói.

Lập tức Ngân hét lên :

- Không bao giờ !

Câu chuyện tiếp tục xoay quanh việc đi Vũng Tàu. Viễn lắng nghe và không khỏi xúc động trước sự vui mừng của ba cô gái gần như chưa biết Vũng Tàu là gì ? Họ nói về biển như một mơ ước. Ngân háo hức nói với Viễn :

- Em sẽ lượm thật nhiều vỏ ốc. Anh Viễn biết không, em rất thích những chiếc vỏ ốc đủ màu, nhỏ xíu lẫn trong cát ướt.
- Còn em sẽ đuổi theo những con dã tràng, rượt cho chúng chạy vào hang - Thảo Trang mơ màng.
- Còn Ngân sẽ làm gì ? - Viễn hỏi.
- Em sẽ xây thật nhiều ngôi nhà bằng cát.
- Sẽ không bao giờ nhỏ có được ngôi nhà bằng cát đâu - Thảo Trang nói.
- Tại sao ?
- Sóng biển sẽ cuốn trôi tất cả !

Không hiểu sao, Ngân cúi mặt thờ dài.

Họ tới Vũng Tàu rất sớm, khoảng 8 giờ, tuy nhiên, khó khăn lắm Viễn mới tìm được chỗ đậu xe. Anh vui lây với niềm vui của ba cô gái. Bất đắc dĩ trở thành người hướng dẫn du lịch, anh đã chọn Bãi Dứa thay vì Bãi Sau bởi ngày chủ nhật Bãi Sau đông nghẹt người và rất hỗn tạp.

Sau khi thay quần áo tắm, Viễn dẫn họ xuống con dốc có những

bạc đá xanh để xuống bãi tắm. Thảo Trang và Ngân hơi dạn dĩ, chỉ có Ngân là quá bẽn lẽn rụt rè. Cô đi nép sau lưng Viễn để tránh những ánh mắt hướng về mình một cách xoi mói. Ngân bối rối nói với Viễn :

- Tại sao họ cứ nhìn mình thế kia ?
- Đây là bãi tắm, làm sao cấm được người ta ?
- Cả anh nữa, bộ em lạ lắm sao mà anh cũng nhìn nữa. Kỳ ghê ! - Ngân bỗng giận dỗi.
- Em đẹp lắm, Ngân ạ ! - Viễn thành thực.

Lời khen của Viễn làm Ngân bối rối. Thật ra, Ngân cũng tự biết nhan sắc của mình. Tuy nhiên, lần đầu tiên Ngân mặc đồ tắm trước đám đông, đi bên cạnh người con trai lạ, bảo sao cô không ngượng ngùng ?

- Mình ngồi đâu anh Viễn ? - Thảo Trang hỏi.
- Chỗ nào ngồi được thì ngồi chứ ? - Ngân cười - Ở đây là bãi biển mà, có phải là nhà hàng đâu ?

Viễn nhìn quanh, nói :

- Để anh mượn một cái bàn với mấy cái ghế bố.
- Em không cần ghế bố đâu ! - Ngân nói.
- Chứ nhỏ cần gì ? - Ngân hỏi.
- Em cần phao để bơi thôi !
- Yên chí ! Không biết bơi sẽ có phao - Viễn nói.
- Thế thì ba đứa tụi này chẳng có đứa nào biết bơi đâu anh Viễn ơi !
- Thảo Trang đỏ mặt nói.

Cuối cùng rồi Viễn cũng chọn được cái bàn trống ngay sát mé nước mà người ta đã kê sẵn dưới một cây dù nylon sặc sỡ. Bốn cái ghế cũng được kê dọc bờ đá xanh. Trước mặt Viễn, biển trải dài một màu xanh lục. Một buổi sáng tuyệt đẹp !

- Đây là giang sơn của mình - Viễn chỉ cái bàn và bốn cái ghế nằm - Các em cứ nằm hoặc ngồi thoải mái, để anh đi mượn phao.

- Muốn luôn ba cái nghe anh Viễn - Ngân buông người xuống ghế bố, nói.

- Không ai giành với cô bé đâu, chỉ sợ cô bé không biết điều khiến phao sẽ trôi tuốt ra ngoài khơi thôi !

- Em không sợ, thế nào cũng có một ông... dầu khí ở mấy cái giàn khoan ngoài đó vớt lên - Ngân nói.

Viễn vác về ba cái phao khổng lồ có đánh dấu bằng sơn trắng :

- Mỗi người một chiếc, tha hồ mà bơi, nhưng nhớ đừng bơi xa ! -

Viễn dặn dò.

Ngân nhào tới ôm lấy một chiếc phao :

- Chị với em ra tắm đi ! - Ngân rủ Ngân.

- Thôi, chị ngồi ở đây ! - Ngân ngượng ngùng nhìn ra bãi tắm đông người.

- Trời ơi, ra đây là để tắm biển chứ không phải để chị yếu điệu thực nữ, nghe chưa ?!

- Kệ người ta, nhỏ cứ việc lo phần nhỏ đi !

- Vậy chị Trang đi với em, xuống dưới đó thằng "nhóc" nào lộn xộn, em sẽ bóp mũi nó cho chị coi !

Thảo Trang cười. Cô cũng nhào tới ôm một chiếc phao và theo Ngân xuống nước. Chẳng bao lâu, hai cô bé lặn vào đám đông đang lặn ngụp trên mặt biển xanh. Viễn quay sang Ngân, hỏi :

- Sao em không tắm ?

- Kỳ lắm, em mắc cỡ.

- Ra đây để tắm biển mà còn mắc cỡ gì nữa ?

- Nhìn người khác tắm cũng thú vị vậy ? - Ngân cười - Anh cứ xuống trước đi, để mình em nằm đây ngắm biển được rồi.

- Biển với anh thì có gì lạ đâu, trước đây gần như tuần nào anh cũng đều có mặt ở Vũng Tàu.

- Anh đi với bạn à ?

- Ừ, một người bạn.

- Một cô bạn gái ?

Viễn lúng túng gật đầu. Ngay lúc đó, Viễn hình dung ra Xuyên. Anh và Xuyên đã từng ngồi ở đây, ngay chính chỗ ngồi này và đã cùng tắm biển...

- Sao hôm nay anh Viễn không rủ chị ấy cùng đi cho vui ?

- Biết nói sao bây giờ nhỉ ? - Viễn nhìn Ngân - Anh và cô ấy không còn gần bó như trước nữa.

- Tại sao thế ?

- Nhiều lý do lắm, em không thể hiểu được đâu !

Ngân cười, giọng đùa cợt :

- Có phải khi chia tay, người ta hay tìm lý do để biện minh cho mình ? Chị ấy chắc đẹp lắm ?

- Đẹp !

- Và giàu lắm ?

- Ừ, rất giàu ! Cô ấy sắp xuất cảnh.

- Như vậy thì rất hợp với anh, tại sao hai người không tiếp tục gần bó với nhau ?

- Chuyện này rắc rối lắm, Ngân ạ !

Viễn trầm ngâm ngồi nhìn ra biển, gương mặt anh thoáng buồn.

Ngân cũng im lặng dõi theo những bóng người nhấp nhô giữa làn nước màu xanh lục đầy mời gọi. Gió từ ngoài khơi, theo những cơn sóng lớn thổi vào làm cây dù rung lên như sắp bị cuốn đi. Ngân nói :

- Anh ngó chừng Thảo Trang và Ngân nhé, hai cô bé ấy không biết bơi nhưng bạo phổi lắm đấy !

- Không sao, anh vẫn theo dõi đây mà !

- Khi nào anh Viễn nói cho em nghe về chị ấy nhé, đừng quên à !

Một người đàn bà xách hai cái xô nhựa đi tới, một xô đựng ghe và một xô đựng toàn tôm thẻ. Ngân ngẩng thơ hỏi :

- Có bán không chị ?

- Chứ tui để làm gì ? - Người đàn bà đáp - Cô muốn mua tôm hay

mua ghẹ ?

Ngàn đưa mắt cho Viễn. Anh cười hỏi :

- Em muốn mua mang về hay ăn liền tại đây ?

- Ăn liền tại đây được không ?

- Được chứ, chờ họ luộc chừng mười phút.

- Anh có kinh nghiệm hơn em, vậy anh mua đi !

Viễn chọn những con ghẹ to, còn sống và chắc, bảo người đàn bà cân hai ký, đồng thời lựa luôn hai ký tôm. Viễn nói :

- Chị luộc nhanh giùm nhé ! Cho luôn hai lon bia, ba lon coca, cả nước đá nữa nghen !

- Cậu Hai yên chí, chỉ 10 phút là xong !

Ngàn nhìn theo người đàn bà đã đi khuất sau mấy hàng dương, hỏi Viễn :

- Máy lần đi với chị ấy chắc vui lắm, chị ấy lo cả cho anh những chuyện lật vật đó chứ đâu ai nhớ ngẩn như em, phải không ?

Viễn tảng lờ, không trả lời. Anh đứng lên :

- Anh đi tắm nhé, luôn tiện trông chừng hai cô bé kia. Em ngồi đây một mình được không ?

- Bây giờ em lại muốn tắm ! - Ngàn cười.

- Để anh bảo Ngân lên thay cho hãy xuống, không nên bỏ bàn trống, người ta lấy hết đồ đạc.

- Vậy thì mau lên nhé !

Viễn cẩn thận bước qua những tảng đá xanh bị nước bào mòn trơn cạnh sắc như dao. Lần trước, đi tắm với Xuyên, do vô ý anh bị đá xanh cắt gan bàn chân đau điếng, phải bỏ cả buổi tắm biển.

Viễn bắt gặp Thảo Trang và Ngân đang nằm trên phao, thả mình theo những con sóng.

- Sao chị Ngàn không tắm ? - Ngân vọt nước trên mặt hỏi.

- Em vào thay chị Ngàn đi !

- Khôn quá vậy ?

- Ở trong đó có món ghẹ luộc chấm muối tiêu chanh đấy, nhỏ ơi !
- Thật chứ ? - Ngân reo lên.
- Thật, nhưng nhớ để dành cho anh với nhé !
- Thế thì em phải vào ngay kéo chị Ngân ăn hết. Bà ấy mê món ghẹ chấm muối tiêu chanh lắm !

Ngân lập tức bơi vào bờ. Thảo Trang đập hai chân trong nước, nhìn Viễn hỏi :

- Ngân chịu tắm biển, hết mắc cỡ rồi à ?

Viễn háy mắt cười. Anh hụp đầu lặn sâu xuống nước. Ít phút sau Viễn nổi lên ở một nơi cách xa Thảo Trang. Viễn đưa tay vẫy cô bé, nói lớn :

- Bơi ra đây, Thảo Trang ơi !
- Thôi, em sợ lắm, ra ngoài đó sóng cuốn trôi mất làm sao ?

Ngay lúc đó, Viễn thấy Ngân bơi bằng phao hướng tới chỗ Thảo Trang. Hai cô bé thích thú tạt nước vào nhau và cười đùa thật hồn nhiên. Viễn thấy vui lây. Anh bơi vào kéo chân Ngân, dọa :

- Anh kéo em ra ngoài khơi, có sợ không ?
- Không ! - Ngân cong môi nói.

Nhưng khi bị Viễn kéo trên mặt nước, ra khá xa chỗ Thảo Trang thì Ngân la lên :

- Không đùa đâu, anh phải đưa em trở vào, em yếu tim đấy !

Viễn cười sặc sụa. Anh càng dọa, Ngân càng sợ. Có lúc Viễn kéo cho chiếc phao chìm dần xuống làm Ngân chới với. Ngân quơ hai tay trong nước, nằm ngửa trên phao với gương mặt tái xanh. Viễn đánh liều nhào tới hôn nhẹ lên má Ngân.

- Đứng... đứng... em chết chìm bây giờ !

Ngân nói trong cơn sợ hãi. Viễn chấm dứt trò đùa, anh thấy Ngân nằm im trên phao, nhắm mắt. Gương mặt Ngân dường như không còn tái xanh nữa mà hình như cô đang khóc thổn thức.

- Em làm sao thế Ngân ? - Viễn lo lắng hỏi.

- Không, em không sao cả !

Ngàn giống như người giặt mình ra khỏi cơn mơ Cô lật sấp người lại, một tay ôm phao, tay kia bơi thật nhanh vào bờ như chạy trốn Viễn.

- Ngàn không tắm nữa à ? - Thảo Trang hỏi lớn.

Ngàn cứ bơi miết, không trả lời. Viễn tới gần Thảo Trang, dò xem phản ứng của cô bé, nhưng Thảo Trang vẫn bình thường, chứng tỏ Thảo Trang không phát hiện chuyện vừa xảy ra. Viễn cười nói :

- Vào nghỉ một chút cô bé ơi, ghẹ với tôm đang chờ mình đây !

Hai người bơi sóng đôi nhau. Đột nhiên, Viễn chợt thấy lòng buồn vô hạn.

Yến đã thức nhưng còn nằm lại trên giường lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ trong máy cassette Căn phòng yên tĩnh nên tiếng nhạc trở nên âm vang, ấm cúng lạ lùng. Một bài hát nói về tình yêu và sự chia tay Yến thăm thẳm ngạc nhiên sao cho đến giờ cô chưa yêu ai trong đám con trai thường theo đuổi, tán tỉnh cô Không thiếu những anh chàng đẹp trai, nhà giàu, học giỏi. Nếu yêu, chắc chắn thời gian sẽ không quá thừa thãi như thế này. Nhưng bận rộn với tình yêu để làm gì cho mệt chứ ? Yến cười một mình, với tay ôm chiếc gối dài lăn một vòng trên chiếc giường rộng...

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang, Yến choàng dậy cầm lấy ống nghe áp vào tai. Đầu dây là giọng nói của Xuyên :

- A lô, ai ở đầu dây đây ? - Giọng Xuyên hỏi.

- Yến đây bà chị Ơi ! - Yến cười giòn - Vừa nghe giọng là em nhận ra bà chị rồi. Hôm nay anh Viễn vắng nhà.

- Không, người chị muốn gặp là em, Yến ạ !

- Có gì vậy chị Xuyên ? - Yến ngạc nhiên hỏi.

Im lặng một lúc rồi giọng Xuyên buồn buồn :

- Chị có việc phải nhờ em, nhưng hoàn toàn bí mật, em đừng cho ai biết mới được.

- Sao nghe quan trọng quá chừng vậy ? - Yến hỏi.
- Quan trọng thật đấy, không phải việc đùa đâu.
- Thôi được, nhưng chuyện gì mới được chứ ?
- Em tới nhà chị ngay bây giờ được không ?
- Được.
- Vậy thì chị chờ nhen ! Cám ơn em trước đấy !

Xuyến cúp máy. Yến ngơ ngác rồi nhíu mày tự hỏi Xuyến đang gặp chuyện gì mà lo lắng đến thế ? Lát sau, cô vội vã dắt xe ra cổng, hòa vào dòng người xe tấp nập. Cái thành phố lạ lẫm này lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt. Chẳng biết họ đi đâu mà hồi hải, quay cuồng phát sợ. Yến chạy một mạch đến nhà Xuyến. Xuyến ra mở cổng, gương mặt hốc hác thấy rõ.

- Sao mắt chị thâm quầng thế kia ? - Yến hỏi.
- Chị mất ngủ mấy đêm nay rồi ! - Xuyến nói.
- Sao lại mất ngủ ?
- Lo.
- À, chuyện quan trọng chị vừa nói qua điện thoại chứ gì ?
- Vào nhà chị nói cho mà nghe.

Hai người vào phòng khách. Xuyến nhìn Yến với vẻ bối rối.

- Chị có việc gì vậy ? - Yến hỏi.
- Rắc rối lắm Yến ạ, chỉ em mới giúp được thôi.
- Cái chị này - Yến cười - có việc gì cứ nói, úp mở hoài làm cho người ta cũng hồi hộp theo.

Xuyến nhìn Yến bằng cái nhìn đau khổ :

- Nhưng em hứa giữ bí mật chứ ?
- Rồi, em hứa.
- Em mà nói với ai chắc chị chết mất, nhất là nói với anh Viễn - Xuyến vẫn chưa yên tâm.
- Sao ? Có liên quan tới anh Viễn à ?
- Không mà cũng như có - giọng Xuyến buồn rầu - Nói đúng hơn là

có mà cũng như không.

- Cái gì mà lạ vậy ?

- Nếu như chị nói ra, em sẽ hiểu chị đang lo lắng, khổ sở đến bậc nào.

Yến nhìn Xuyên cảm thông, khuyến khích :

- Chị cứ nói đi, em sẽ không nói với anh Viễn đâu. Em cũng biết giữ bí mật lắm chứ bộ !

- Như thế thì chị yên tâm - Xuyên nói - Nhờ em chở chị tới một chỗ quen để phá thai, đi một mình chị sợ lắm !

Yến tưởng mình nghe lầm, hỏi lại :

- Cái gì ? Chị đi phá thai ?

- Đúng, chị khổ sở quá ! Ăn không ngon, ngủ không yên, nếu không giải quyết được chị sẽ chết !

- Nhưng với ai mới được chứ ? Anh Viễn ?

- Không.

- Tại sao không ? - Yến bàng hoàng.

- Lỗi tại chị, em cứ biết vậy đi !

- Thật em không ngờ !

- Chính chị cũng không ngờ. Chị đã sa bẫy một gã đàn ông đã từng theo đuổi chị. Bây giờ em đã hiểu chị khổ sở thế nào rồi chứ ? -

Xuyên nhìn Yến, giọng van lơn - Chị đã chuẩn bị sẵn sàng, nhờ em chở ngay tới chỗ đó...

- Nhưng em nghe nói ba cái vụ đó nguy hiểm lắm ! Sao chị không tới bệnh viện ?

- Tới bệnh viện ồn ào lắm. Tùm lum ra, chị làm sao mà sống cho tới ngày ra đi ?

- Em không rành về chuyện này, tùy chị thôi !

Theo chỉ dẫn của Xuyên, Yến chạy xe vào một con hẻm ở xóm Cây Diệp. Đây là khu cư xá yên tĩnh, nhà nào cũng kín cổng cao tường.

Yến biết tự Xuyên không thể tìm ra chỗ này, phải có người nào đó

chỉ vẽ. Qua báo chí, Yến biết nhiều vụ phá thai lậu dẫn đến hậu quả nghiêm trọng cho nạn nhân...

- Chị quen với người ta à ? Em thấy nguy hiểm lắm, không phải chuyện chơi đâu ! - Yến nói.

- Người ta lấy nhiều tiền lắm, chắc phải an toàn chứ ? - Xuyên nói.

- Không phải chuyện tiền bạc mà là mạng sống con người ! Mấy bà phá thai lậu thì kể chi, lỡ có chuyện gì mình chịu cả, còn mấy bà trốn mất, ai mà tìm được ?

- Thôi, Yến làm chị lo thêm.

Dừng xe trước cánh cổng kín mít, Yến thấy hồi hộp lạ lùng. sau ba hồi chuông, hai ngấn một dài của Xuyên, từ trong nhà có tiếng chó sủa và cái ô vuông nhỏ xíu trên cánh cổng được kéo tấm che, hai con mắt hiện ra nhìn khách chớp chớp.

- Tôi là khách quen của bà Năm - Xuyên nói.

- Đợi chút !

Sau câu nói, tiếng khóa cửa lách cách mở. Người đàn bà có vẻ như một người làm công, hỏi :

- Hai cô có hẹn không ?

- Có ! - Xuyên đáp.

- Vậy thì vô đi.

Yến đẩy xe vào, người đàn bà liền bóp ổ khóa lại. Một không khí lạnh trang chột vẩy lấy Yến. Lạ lùng sao, con berger to lớn lông màu xám lúc này sủa inh ỏi bây giờ đứng một góc thềm nhìn Yến bằng cặp mắt hiền lành. Nó bị xích cổ bằng sợi dây xích dài cột vào khung cửa sổ bằng sắt. Yến và Xuyên ngồi ghế salon chờ đợi. Trên bàn có bình trà và mấy cái tách, nhưng hình như không ai dùng đến. Không khí căn phòng có cái gì đó rờn rợn như đe dọa. Một lúc sau, từ trong buồng, một người đàn bà mập mạp mặc bộ đồ màu vàng chói đi ra, gương mặt phấn son lòe loẹt.

- Chào bà Năm - Xuyên lên tiếng - Bữa trước cháu có tới nhờ bà

làm giùm... Hôm nay cháu tới...

Bà Năm cất giọng rè rè :

- Nhớ rồi, còn cô em này là ai ?

- Dạ, nó là em cháu.

- Ủa, người nhà thì được, chớ kẻ khác tui kỵ lắm. Nhớ giữ bí mật nhen ! Tui làm ăn lâu nay chưa gặp điều gì rắc rối cũng nhờ biết giữ bí mật đấy !

Yến làm thinh. Xuyên lo lắng hỏi :

- Hôm nay làm được không bà Năm ?

- Được chứ sao không ? Cô vào trong này đóng tiền rồi tui làm cho Ba cái vụ này dễ ợt, tui làm còn nghề hơn bác sĩ ở bệnh viện nữa.

- Em ngồi ngoài này chờ chị nhen - Xuyên nhìn Yến dặn dò và bước theo bà Năm.

Yến ngồi chờ đến sốt ruột. Cô đi đi lại lại trong phòng, quá bức bối đành đi ra ngoài thêm. Lúc này con berger nhìn thấy cô, nó lại gầm gừ dữ tợn. Chắc có lẽ nó canh chừng Yến và sẽ nhảy bổ vào cô ngay tức khắc nếu cô đi khỏi bậc thềm.

Yến hết hồn nghe tiếng la xé ruột của Xuyên bay ra từ gian buồng kín mít. Yến định chạy vào xem sự việc ra sao nhưng ngay lúc đó, bà Năm mặt mày tái mét chạy ra, hấp tấp bảo :

- Trời đất ơi, tổ trác tui rồi, sao cô ấy cứ lăn lộn rên la hoài, cô chạy ra đường kêu chiếc xích lô vào đây chở cô ấy đi nhà thương cấp cứu !

Người giúp việc mở khóa cổng, Yên lao ra với tâm trạng cuống cuống. Yến chạy bộ ra đường lớn, may sao vừa lúc một chiếc xích lô trờ tới.

Yến nhìn vẻ mặt lầm lì của Viễn, lo ngại hỏi :

- Như vậy đó, bây giờ anh tính sao ?

- Còn tính gì nữa, vào thăm Xuyên chứ sao ?

- Không được, chị Xuyên dặn không cho anh hay, bây giờ anh vào,

em biết nói sao với chị ấy đây ? Lẽ ra em không cho anh biết đâu, nhưng đã ra nông nỗi này rồi... Chị Xuyên khóc nhiều lắm !

- Cũng còn may là không chết. Cái mụ lang vườn ấy ở đâu ? - Viễn nạt ngang.

- Trời ơi, lỡ rồi, anh đừng có làm ầm lên mà ! Mình phải giữ bí mật cho chị Xuyên chứ ?

- Chuyện đã như vậy rồi mà còn bí mật ? Đúng là tiểu thư khuê các ! - Viễn mỉa mai.

- Anh đừng nói vậy ! Chị Xuyên khổ nhiều rồi, anh phải cảm thông chứ ! Có ai muốn vậy đâu ?

Viễn lặng người, đau đớn như một người thua trận. Chuyện xảy ra giống như một cơn ác mộng. Mặc dù tình cảm giữa anh và Xuyên đang có trục trặc, anh chưa hề xem Xuyên như vợ sắp cưới nhưng sự mất mát này đâu phải chỉ riêng mình Xuyên chịu ? Viễn hình dung ra ngay gương mặt đều cáng và bộ ria con kiến của Thông. Thế mà lâu nay, Viễn vẫn xem anh ta như một người bạn vong niên, không đề phòng.

- Được rồi, nếu vậy thì em lo giúp cho Xuyên, anh sẽ không vào bệnh viện đâu ! - Viễn nói.

- Nhưng anh định làm gì ?

- Chẳng làm gì cả !

- Chuyện đã lỡ rồi, mình nên để nó trôi theo thời gian, đừng nên làm gì trở ngại chuyển đi của gia đình và của chị Xuyên - Yến thuyết phục.

Viễn cười nhẹ :

- Bộ em tưởng rồi Xuyên sẽ quên được sao ?

- Qua bên đó, hoàn cảnh thay đổi, chắc chị ấy sẽ quên tai nạn này !

- Còn anh thì sẽ không bao giờ quên đâu !

- Sao đàn ông các anh ích kỷ thế ? - Yến hỏi.

Viễn không trả lời, làm lì dặt xe ra cổng. Yến nhìn theo anh trai, khẽ

thở dài. Viễn chạy xe như một người mất hồn, không biết nên làm gì. Là người khác, có thể sẽ rất vui mừng vì đây là một lý do chính đáng để cắt đứt mối quan hệ với Xuyên. Nhưng còn Viễn ? Anh thực sự không đủ nhẫn tâm để làm vậy bởi chuyện xảy ra cũng do lỗi của Viễn phần nào. Anh đã vô tình đẩy Xuyên về phía con cáo già Thông chăng ? Tuy nhiên, giữa Viễn và Thông cũng cần có sự giải quyết cho dứt khoát. Viễn tăng ga, phóng xe tới nhà Thông.

Anh nhấn chuông gọi cổng, Thông từ trong nhà đi ra, ngạc nhiên :

- Ủa, cậu đi Vũng Tàu về rồi đấy à ?
- Tôi mới về, có chuyện cần gặp anh.
- Vào nhà chứ ?
- Tất nhiên, nhưng có gì trở ngại cho anh không ?
- Chắc cậu tưởng có em nào trong nhà tôi chứ gì ? - Thông cười cười - Hôm nay không có em nào cả, tôi ở nhà một mình và đang buồn.

Viễn theo Thông vào phòng khách. Thông hỏi giọng thân mật :

- Thế nào, đi chơi có vui không ?
- Cũng bình thường vậy thôi, còn anh ở nhà chắc có nhiều chuyện vui ?

Thông phát tay, cười giòn :

- Moa thì một ngày như mọi ngày. Nếu không vui thì làm sao sống trên cõi đời này nữa.
- Đúng vậy, nhưng rất tiếc anh đã tìm sự vui vẻ trên đau khổ của người khác.
- Cậu nói gì lạ thế ? - Thông ngạc nhiên.
- Anh đóng kịch khéo lắm, anh Thông ạ !
- Thật tình tôi vẫn chưa hiểu cậu muốn nói gì. Anh em với nhau, có gì cứ nói thẳng ra đi Viễn.
- Tại sao anh lại dùng thủ đoạn bỉ ổi để chiếm đoạt Xuyên ? - Viễn nhìn Thông, gằn giọng.

Thông giật nảy người như bị kiến đốt.

- Cậu nghe ai nói bậy bạ vậy ? - Thông đáp ứng.

- Anh nên tới bệnh viện mà hỏi, Xuyên suýt chết vì đi phá thai đấy !

Cùng lúc với câu nói gần như hét, Viễn túm ngực áo Thông, xô anh ta ngã chúi lên thành ghế. Viễn ra khỏi phòng. Thông chạy theo ngăn Viễn lại. Mặt Thông vẫn chưa hết bàng hoàng :

- Viễn, thật vậy sao ?

- Không lẽ tôi phải đập vào mặt anh mới là thật ?

Thông châm thuốc hút, ngượng ngùng :

- Mọi chuyện đúng như là một cơn say, nhưng lỗi cũng không hoàn toàn ở tôi. Là đàn ông, chắc cậu dư hiểu chuyện này chứ ?

- Chuyện gì ? - Viễn lừ mắt hỏi.

- Cậu giả vờ hay thật đấy ?

Thông cười giòn, giọng cười thật đều cáng. Lẽ ra Viễn đã bỏ đi, nhưng nghe giọng cười đó mà anh sửng lại. Máu nóng bốc căng cả mặt, Viễn thấy bộ mặt Thông đáng căm ghét, nhất là khi bộ râu con kiến của hắn cứ giật giật liên hồi. Viễn tiến thẳng tới và trong lúc Thông còn cười cười như vậy, anh đã tống thẳng vào gương mặt ấy một quả đấm trời giáng. Thông bật người ra sau, máu từ khóe miệng ứa ra đỏ lôm.

- Tao cho mày biết - Viễn đổi cách xưng hô - Kể từ nay, mày phải có trách nhiệm với Xuyên, nếu không thì đừng có trách ! Đồ ma cô !

Thông sờ lên môi mình, tiếp tục cười :

- Hóa ra cậu cũng biết ghen à ?

Viễn ném ra câu chửi thề, dắt xe phóng thẳng.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 7

Gió mát làm Viễn thấy dễ chịu, cơn điên dần lắng xuống. Đi đâu bây giờ ? Viễn nhớ ra một địa chỉ. Khoảng mười lăm phút sau, Viễn dừng xe trước một ngôi biệt thự trên đường Tú Xương. Tấm bảng đồng gắn trên trụ cổng đã cũ, dòng chữ khắc không còn rõ nét nữa nhưng Viễn còn đọc được : Biệt thự Tường Lan. Viễn nhấn chuông với hy vọng Tường Lan đã từ Di Linh về, nếu không Viễn sẽ không biết đi đâu. Anh thêm nghe lại tiếng đàn piano của người phụ nữ đau khổ ấy biết bao !

Nụ cười tươi nở trên môi, Tường Lan đi ra mở rộng cánh cổng, nói :

- Mời anh vào ! Tưởng một ông khách nào chứ ?
- Bộ chị thường có khách lắm sao ?
- Thỉnh thoảng thôi !
- Nhà chị đẹp quá ! - Viễn khen.
- Tôi về hai hôm rồi. Anh Viễn vào uống nước.

Phòng khách nhà Tường Lan khá rộng và bài trí toàn những đồ vật đắt tiền. Ở một góc phòng, sát dưới khung cửa sổ có màn che là cây đàn dương cầm màu nâu thật đẹp.

- Chị không đi đâu à ? - Viễn hỏi.
- Nếu tôi đi, làm sao anh gặp được ? - Tường Lan mỉm cười - Đang có cô cháu tới chơi, nó đang ở trong phòng tôi xem sách.
- Anh ấy ở nhiều chưa chị ?

- Như anh đã biết, hôm tôi về thì anh ấy tỉnh, chẳng biết hôm nay ra sao ?

- Một mình chị Ở trong ngôi nhà rộng mênh mông như vậy, buồn chết !

- Tôi đang năn nỉ cô cháu đến ở cho vui nhưng nó chưa chịu. À, anh Viễn uống cà phê nhé ?

Ít phút sau, Tường Lan trở ra với tách cà phê trên tay, theo sau là một cô gái, trên tay cũng bưng tách cà phê. Cô gái ngẩng mặt lên, Viễn vô cùng sửng sốt vì đó là Ngân. Tuy đã biết trước nhưng Viễn không tránh được câu hỏi ngớ ngẩn :

- Ủa Ngân là cháu của chị à ?

Ngân cũng ngạc nhiên không kém. Cô bối rối đến mức mãi lát sau mới đặt nổi tách cà phê xuống bàn.

- Cháu cũng quen anh Viễn à ? - Tường Lan hỏi.

- Dạ, cháu... - Ngân đáp ứng.

- Chúng cháu là bạn khá thân ! - Viễn đáp.

- Thật bất ngờ và thú vị - Tường Lan cười nói.

- Em tới lâu chưa ? - Viễn nhìn Ngân, hỏi.

- Lâu rồi, không ngờ khách của dì Lan lại là anh !

- Thôi, Ngân cũng ngồi nói chuyện cho vui, hóa ra quen biết cả -
Tường Lan hóm hỉnh nhìn Viễn - Từ nay, anh Viễn phải gọi tôi bằng dì đấy !

- Thì gọi bằng dì có sao đâu ? - Viễn cười.

- Ngân không uống cà phê à ? - Tường Lan hỏi.

- Dạ, cháu uống trà thôi !

- Hóa ra người đưng cháu tôi phải đi nhà thương là ông đấy !

Viễn ngượng ngùng trước câu đùa mà không đùa chút nào của Tường Lan. Anh gỡ chiếc muỗng cà phê nhỏ vào phin cho cà phê chảy xuống, đồng thời cũng để che giấu sự bối rối.

- Cháu đi pha trà đây !

Ngàn cũng bối rối không kém. Cô liếc nhìn Viễn kèm theo nụ cười rồi bỏ vào nhà sau.

Ngàn mang trà lên, cô đặt bình trà trước mặt Viễn, mái tóc dài thả xuống vai áo. Viễn chợt nhận ra đôi mắt Ngàn cũng có nét u ẩn như đôi mắt của Tường Lan. Hèn gì, lúc mới gặp Tường Lan trên chuyến xe hôm nào, anh đã thấy đôi mắt của Tường Lan giống một người...

Rời nhà Tường Lan, Viễn đưa Ngàn ra ngoại ô Ngồi phía sau, Ngàn cứ nơm nớp lo sợ và luôn miệng dặn Viễn :

- Em không đi chơi khuya được đâu, phải về nhà trước chín giờ tối đấy !

- Bây giờ mới hơn sáu giờ thôi ! - Viễn cười.

- Anh làm sao thì làm ! Nếu muốn lần sau em được đi chơi với anh thì hãy đưa em về sớm !

- Yên chí, anh sẽ đưa em về đúng giờ.

Mới hơn sáu giờ nhưng trời đã tối. Con đường qua nhà Bè lộng gió, mang theo một mùi hương kỳ lạ mà lần đầu tiên Ngàn mới nhận ra. Viễn cho xe chạy chậm. Cả hai cùng hồi tưởng lại buổi chiều nào... Kỷ niệm nhớ đời đó, làm sao mà quên được, nhất là đối với Ngàn. Nghĩ cũng lạ, do một tai nạn bất ngờ mà Viễn và Ngàn quen nhau. Bây giờ ngồi sau xe Viễn, cô vẫn bàng hoàng không tin là có những sự việc gần giống như xếp đặt sẵn.

Ngàn thúc vào lưng Viễn :

- Coi chừng đấy ! Đường này rất đông xe cộ, đừng gây ra một tai nạn cho cô gái nào nữa !

Biết Ngàn nói kháy mình, Viễn cười giòn :

- Không may mắn nào tái diễn đâu em, đừng sợ !

- Không phải em sợ cho em mà sợ cho anh.

- Đồng ý !

Nơi hai người tới là một nhà hàng nổi trên mặt sông. Viễn đưa Ngàn

tới một chiếc bàn ngay trước mũi tàu, từ đây có thể nhìn bao quát cả mặt sông.

Chỗ này đẹp quá ! Thế mà lần đầu tiên em mới được biết đấy ! -

Ngàn thích thú nói.

- Chúng ta nên ăn gì đi ! - Viễn nói.

- Tùy anh.

Viễn vậy người phục vụ. Không như Xuyến, Ngàn nhút nhát như chú thỏ lần đầu tiên ra khỏi chỗ ở quen thuộc của mình. Xuyến rất sành điệu khi đến nhà hàng, quán ăn, còn Ngàn hoàn toàn thụ động. Cô ngồi thu người trong ghế, nhỏ nhắn và tội nghiệp trong chiếc áo dài trắng đơn sơ.

- Nếu không gặp em ở nhà dì Tường Lan, anh có tìm em chiều nay không ? - Ngàn hỏi.

- Tất nhiên rồi, anh đang có chuyện buồn.

- Chuyện gì vậy ?

- Em không thể biết được đâu !

- Chắc vừa gây lộn với chị nào đó phải không ?

Ngàn đoán mò, nhưng cũng làm cho Viễn áy náy. Thật ra, quan hệ giữa anh và Xuyến như vậy là đã chấm dứt. Viễn không biết phải làm gì hơn, chỉ thấy một nỗi buồn ngấm ngấm len vào tâm hồn.

- Chị ấy là chị nào ? - Viễn cười cười, hỏi.

- Làm sao em biết được ? - Ngàn cười.

- Thế đừng đoán mò nữa, cô bé ạ !

Người phục vụ mang thức ăn ra. Ngàn nói :

- Anh gọi chi nhiều vậy ?

- Cả hai đang đói bụng mà, em đừng lo, khi buồn anh ăn rất nhiều.

- Ngược lại khi buồn em ăn rất ít, có khi không ăn gì cũng no - Ngàn háy mắt.

Ngàn ăn nhỏ nhẻ như một con mèo ốm. Viễn gợi chuyện cho Ngàn được tự nhiên :

- Không ngờ em lại là cháu của Tường Lan. Sao lại có sự trùng hợp lạ kỳ đến thế nhỉ ?
 - Còn em thì rất ngạc nhiên khi gặp anh ở nhà dì ấy. Em muốn khóc quá chừng !
 - Sao vậy ?
 - Không biết, nhưng em buồn anh ghê gớm !
 - Đúng là con gái.
 - Dì Tường Lan là một người đàn bà đau khổ lắm. Lẽ ra, dì có thể ly dị chồng, nhưng dì không làm thế. Anh nghĩ xem, một người đàn bà trẻ đẹp mà lại sống trong hoàn cảnh ấy thì thật bất hạnh !
 - Em rất giống dì Tường Lan.
 - Giống ở điểm nào ?
 - Gương mặt và đôi mắt.
 - Nhiều người cũng nói vậy. Bởi thế dì rất thương em.
 - Dì là em út của mẹ em à ? - Viễn hỏi.
 - Đúng thế, dì với em chẳng có vẻ gì là dì với cháu, mà giống hai chị em.
 - Anh nhớ mãi tiếng đàn của Tường Lan trong ngôi nhà lặng lẽ ở Di Linh.
 - Anh là một người rất lẳng mạn, em rất sợ một người có tâm hồn như vậy.
 - Còn em thì sao ?
 - Em là một con nhỏ bình thường - Ngàn cười.
- Viễn tìm bàn tay Ngàn dưới gầm bàn. Anh nắm thật chặt. Ngàn nhăn mặt kêu lên :
- Anh làm em đau !
- Viễn cười, buông bàn tay của Ngàn ra. Gió từ dưới sông thổi lên lồng lộng. Bầu trời chìm dần vào bóng tối lúc nào không hay. Những chiếc ghe trên sông chỉ còn là những chiếc bóng đen bất động trong những quầng sáng mờ nhạt hắt tới.

- Em ăn nữa đi chứ ! - Viễn nhắc.

- Không, em no lắm rồi !

Trời bắt đầu lạnh. Ngàn giữ chặt vạt áo dài quanh thành ghế. Viễn uống một ngụm bia, nói :

- Em đang nghĩ gì thế Ngàn ?

- Anh gây tai nạn cho em làm gì để bây giờ mình quen nhau ! -

Giọng Ngàn buồn bã.

- Quen nhau thì đã sao nào ?

- Quen nhau dễ, nhưng quên nhau khó !

- Em nói gì lạ vậy ?

- Chẳng lẽ anh cứ tiếp tục giấu em hoài sao ? Hoặc là anh cứ tránh nói chuyện ấy hoài được sao ? - Ngàn nhìn thẳng vào mắt Viễn.

- Em muốn nói gì thế Ngàn ?

- Anh sắp đi nước ngoài, bao giờ anh đi ? - Ngàn hỏi và vội quay mặt hướng nhìn dòng sông.

Không ngờ Ngàn lại hỏi chuyện này trong buổi chiều này. Viễn cầm lấy bàn tay Ngàn, nói :

- Anh đi nhưng có gì quan trọng đâu, nhất là tại sao lại phải quên nhau ?

- Anh nên tự tìm câu trả lời hơn là hỏi em.

- Em làm anh bị bất ngờ đấy Ngàn ạ !

- Thế sao ?

Viễn im lặng. Anh tránh nhìn vào đôi mắt buồn rười rượi của Ngàn.

Một chiếc tàu kéo xuôi theo dòng sông bất ngờ rú lên một hồi còi dài. Cái tiếng còi rền rĩ mang âm điệu của sự chia ly ấy như dội vào tận đáy sông, cào lှát tâm hồn Viễn.

- Thật ra anh cũng không định giấu em, Ngàn ạ ! Anh chưa nói đấy thôi !

- Bao giờ anh đi ? - Ngàn nhắc lại câu hỏi.

- Cuối tháng này.

- Bây giờ là tháng 12 rồi anh nhớ không ?

- Nhớ chứ !

- Thật ra em còn biết nhiều chuyện nữa, nhưng thôi, cái gì anh không muốn nói thì đừng nên nói.

Ngàn giấu mặt sau mái tóc và cổ thu người cho nhỏ bé hơn trong chiếc ghế rộng. Gió từ dưới sông không ngớt thổi lên từng đợt lạnh như băng.

- Chiếc tàu lúc nãy về đâu thế anh ? - Ngàn hỏi.

- Anh không biết !

- Tiếng còi của nó nghe buồn quá, hay tại mình nghe trong bóng đêm ?

- Có lẽ thế !

- Ngày anh lên phi cơ, em không đi tiễn đâu đó, đừng có giận ! Em rất sợ những cảnh chia ly. Em rất sợ phải khóc trước đám đông.

- Em không đi tiễn chắc anh buồn lắm đó !

- Hay em nhờ Thảo Trang với Ngân đi tiễn anh ?

- Như vậy còn buồn hơn.

- Thôi, để hôm ấy sẽ tính ! - Ngàn nói.

- Anh hy vọng là em sẽ đổi ý !

- Nhưng anh lên phi cơ với một cô bạn khá thân thiết kia mà, có mặt em làm anh khó xử, đúng vậy không ?

Hỏi thế tức là Ngàn đã hiểu rõ câu chuyện. Viễn cảm thấy ngượng ngùng hơn là bất ngờ. Anh thấy không cần phải giải thích gì thêm nữa. Ngàn sẽ hiểu thêm trong những ngày tới.

- Có lẽ anh và cô ấy không còn dịp nào để ngồi chung một chuyến phi cơ đâu ! - Viễn nói.

- Cô ấy là ai vậy anh ?

- Đừng làm khó anh nữa, em biết rõ quá rồi !

- Nói thế chứ em chả biết gì đâu nghen ! - Ngàn khúc khích cười.

- Em lạnh không ?

- Ngồi một hồi nữa chắc em sẽ thành cục nước đá mất - Ngàn nói.
- Thà để em tan như nước đá vậy mà hay hơn !
- Thôi, đưa em về vừa rồi ! - Ngàn nhắc.

Viễn nắm tay Ngàn đi qua chiếc cầu nhỏ, hai bên có đặt những chậu kiểng xanh um. Tiếng sóng vỗ vào chân cầu róc rách cho biết thủy triều đang dâng đầy mặt sông. Ngàn lo lắng ngược nhìn bầu trời đen thẫm, không một ánh sao.

- Sắp có mưa đấy, anh Viễn ơi !
- Mưa cuối năm không lớn đâu !
- Nhanh lên em phải về nhà trước lúc trời mưa.

Ngàn chạy nhanh xuống chân cầu để ra bãi giữ xe, Viễn chạy theo trong tiếng sấm động và không khí lạnh như ào tới choàng lấy hai người.

Viễn về nhà đã hơn mười giờ đêm. Yấn ngồi đợi anh ở phòng khách, cất giọng trách móc :

- Anh đi đâu, bây giờ mới chịu về ?
- Đi chơi, có gì không nhỏ ? - Viễn bình thản hỏi.
- Tất nhiên là có chuyện em mới thức chờ anh, không thôi em đã ngủ mất đất rồi !
- Chuyện gì ? - Viễn hỏi.
- Mọi sự đảo lộn hết rồi. Liên quan tới anh đấy !
- Nhỏ nói cái gì anh không hiểu !
- Chị Xuyến về nhà rồi. Nhưng anh biết ai đã đưa chị Xuyến từ nhà thương về nhà không ?
- Không phải em sao ?
- Em có mặt trong bệnh viện, nhưng người đưa chị Xuyến về nhà là anh Thông !

Viễn ngồi lặng đi đến hơn 10 phút. Anh buông ra một câu ngắn gọn đầy vẻ bàng hoàng :

- Chuyện này thật kỳ lạ ! Tại sao vậy chứ ? Thế mà Xuyến bằng

lòng ?

- Phải nói là chị ấy rất xúc động nữa là khác. À, chị ấy còn gửi cho anh một lá thư nè.

Yến đưa cho Viễn cái phong bì dán kín. Từ ngày quen nhau, đây là lần đầu tiên Xuyên biên thư cho anh. Viễn hồi hộp xé phong thư. Một tờ giấy chỉ chít những chữ, những con chữ ngả nghiêng, có lẽ được Xuyên viết ra trong tâm trạng bất ổn, hoặc đang xúc động. Trong lúc Yến đưa mắt theo dõi phản ứng của Viễn, anh lặng lẽ đọc thư :

... Anh Viễn !

Em sắp rời bệnh viện về nhà. Thật ngạc nhiên và xúc động, người tới với em trong giờ phút này không ai khác hơn là Thông. Anh ấy chẳng nói gì, chỉ tặng em một bó hoa hồng và đề nghị đưa em về nhà. Lúc ấy, có em gái anh bên cạnh, có lẽ Yến cũng ngạc nhiên không kém gì em. Những ngày nằm đây em có thời gian sắp xếp lại mọi chuyện. Em như người thoát chết nhìn lại quá khứ và chưa bao giờ cảm thấy sáng suốt như bây giờ. Em nhận ra quan hệ giữa chúng ta chẳng khác gì một trò chơi trong tháng ngày nhàn rỗi, nhận thấy anh và cả em hiện lên với đầy đủ mọi góc cạnh rất buồn cười. Thôi, vậy cho xong, dấu buồn ít phút trong hiện tại mà thanh thản vĩnh viễn về sau ! Cám ơn anh đã không đến thăm trong những ngày em nằm đây. Em sợ tất cả những người quen biết và thật ra sợ nhất là anh.

So sánh anh và Thông thì bây giờ em mới nhận ra, Thông yêu em nhiều hơn anh. Anh hờ hững, lạnh nhạt. Thông yêu em điên cuồng, cho dù vì thế anh ta đã cố chiếm đoạt em bằng thủ đoạn. Em thích được người ta giành giật hơn là bị hờ hững. Mặc dù thù hận, oán ghét Thông, nhưng em lại yêu Thông. Ai ở vào trường hợp em rồi cũng sẽ hiểu ra mà thôi...

Bây giờ lòng em thanh thản lạ kỳ. Ra viện, em như một con người

mới. Lẽ ra, em âm thầm giải quyết lấy mọi chuyện giữa chúng ta, nhưng dù sao cũng phải biên cho anh mấy dòng. Em dự định hoãn chuyến bay, ở lại để chuẩn bị làm đám cưới với Thông, sau đó tụi này sẽ đi vào một chuyến khác. Anh có thể giải thích mọi chuyện cho hai bác bên nhà hiểu, và nếu cần cứ nói rõ lỗi ấy là do em gây ra, chẳng sao cả...

Chắc có lẽ chúng ta không gặp nhau nữa, còn sang bên ấy, thế nào cũng có dịp. Anh đừng thù ghét anh Thông làm gì nữa, anh ấy cũng chẳng quan tâm gì tới chuyện đã qua, thậm chí còn cho đó là chuyện trẻ con. Hãy đối xử với nhau như người lớn rồi mọi chuyện sẽ trôi theo thời gian. Chúc anh lên đường vui vẻ và gặp nhiều may mắn trong những ngày tới...

Có những điều làm mình ngạc nhiên bây giờ, nhưng dần dần sẽ không còn ngạc nhiên chút nào. Em biết bây giờ anh đang tự hỏi nhiều điều về em, cũng như còn dần vật tự hỏi về chuyện đã xảy ra. Đừng lừa mình nữa, cũng đừng tự dày vò mình làm gì. Hãy chấm dứt trò chơi khi nó đáng được chấm dứt, thế thôi ! Biết làm sao được, tính của em cứ như thế và mãi mãi thế thôi...

Em sẽ nhờ Yến chuyển cho anh bức thư này để em thực sự yên lòng với những ngày sắp tới.

Một lần nữa chúc anh lên đường vui vẻ.

Xuyến.

Viễn thư người. Anh bật quẹt châm lửa. Nhìn những dòng chữ bị lửa cháy xém dần, anh buồn bã như vừa đánh rơi một vật kỷ niệm mà biết chắc rằng sẽ mãi mãi không thể nào tìm lại được.

- Chị Xuyến viết gì vậy anh ? - Yến hỏi.
- Cô ấy sẽ làm đám cưới với thằng cha Thông.
- Trời ơi, em không thể ngờ được !
- Có gì mà kêu trời ? Thường thôi ! - Viễn cười.
- Anh thật là tệ !

Viễn không hiểu câu Yến vừa nói mang ý gì, trách móc hay chê bai. Yến đứng lên bỏ về phòng mình nằm khóc. Cô không hiểu sao mình lại khóc ngon lành như vậy. Một lúc sau, Viễn lên. Anh dừng lại trước cửa phòng hỏi vào :

- Bộ em thương cái cô Xuyên quá gở ấy lắm hả ?
- Biết đâu chị Xuyên lấy thằng cha Thông cũng vì không còn lối thoát nào khác thì sao ? - Yến nói.

Viễn làm lũi về phòng mình, đóng sầm cửa lại, lên giường nằm nghe mưa đổ bên ngoài. Những dòng chữ của bức thư tuy đã cháy bùng trong lửa nhưng vẫn như còn nhảy múa trước mắt anh...

Viễn thức dậy sớm, mắt thâm quầng. Từ trong phòng rửa mặt bước ra, anh hết sức ngạc nhiên khi thấy ba má anh có mặt ở phòng ăn, hình như đang nôn nóng chờ đợi mình.

- Viễn ! - Bà Thúy gọi.

Viễn tiến lại bàn ăn, ngồi xuống một chiếc ghế.

- Gần tới ngày đi rồi, sao không thấy con chuẩn bị gì cả, cứ long nhong hoài vậy ? - Ông Hoàng hỏi.
- Có gì đâu mà chuẩn bị ba ? - Viễn đáp một cách mệt mỏi.
- Tối qua con không ngủ à ? - Bà Thúy hỏi.
- Không biết tại sao con không ngủ được.
- Sao lâu nay không thấy con Xuyên tới chơi ? Lại giận nhau à ? Hai đứa làm tao nhức đầu quá !
- Hơi đâu mà nhức đầu ? Không lẽ ba má chưa biết Xuyên sắp làm đám cưới với một người khác và cô ấy đã quyết định hoãn chuyến bay ?
- Mà nói gì lạ vậy ? - Ông Hoàng trợn mắt.
- Cô ấy vừa biên thư cho con.
- Thư đâu ? - Bà Thúy chồm tới hỏi.
- Con đốt rồi !
- Thôi chết, đúng là chuyện động trời, vậy mà sao mà tỉnh bơ vậy ?

- Bà Thúy kinh ngạc hỏi.
- Chứ má bắt con phải khóc à ?

Ông Hoàn nhìn Yến đang loay hoay trong bếp lo bữa ăn sáng cho gia đình, hét lên :

- Đẹp, không ăn uống gì cả ! Yến, mày chạy tới nhà mời cô Xuyên tới đây !

- Con không đi đâu ! - Yến nhăn nhó - Con biết chị ấy sẽ không tới, gọi làm chi cho mất công. Mà ba cũng đừng nên làm âm ỉ như vậy.

- Nhưng tại sao lại ra có sự như vậy chứ ? Lỗi tại mày hay tại ai ? - Ông Hoàn hỏi.

- Không tại ai hết, cô ấy muốn như vậy thế thôi !

- Còn bao nhiêu dự tính khi qua bên ấy, chẳng lẽ bỗng chốc lại trôi theo sông ? - Ông Hoàn than thở.

- Ba làm như không có Xuyên với gia đình cô ấy thì con sẽ không có tương lai vậy ? - Viễn bực tức.

- Đồ ngu ! - Bà Thúy gầm lên.

- Chẳng lẽ ba má bắt con lấy một cô gái vừa phá thai với người khác ? - Viễn cũng hét lên.

- Mày vừa nói cái gì ? - Ông Hoàn há hốc.

Viễn bỏ về phòng mình đóng sầm cửa lại.

Ánh nắng hé lên đầu ngày làm long lanh những chiếc lá cây bên cửa sổ. Viễn nghe có tiếng chim hót ríu rít trên mái nhà. Thì ra là đêm qua có mưa.

Có tiếng đập cửa phòng, rồi giọng của Yến :

- Anh Viễn mở cửa cho em vào.

- Gì đó ? - Viễn mở cửa, hỏi.

Yến bước vào phòng, nói :

- Ba má tới nhà chị Xuyên rồi, để hỏi cho rõ.

- Làm thế không sợ người ta cười vào mũi sao ?

- Em cố ngăn nhưng ba má vẫn quyết định đi.

- Thôi mặc, rồi ông bà sẽ hiểu !
 - Anh cũng phải hiểu, ba má xem chuyện của anh và chị Xuyên quan trọng thế nào chứ ?
 - Chẳng còn gì quan trọng hết !
- Viễn xuống nhà, dẫn xe ra, bỏ lại tiếng gọi hốt hoảng của cô em gái đang ràn rụa nước mắt.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương Kết

Trời trở lạnh đột ngột. Hai đứa ngủ chung giường nhưng bao giờ người dậy sớm cũng là Ngân. Như thường lệ, Ngân thúi vào lưng Ngân để kêu cô em dậy. Ngân kêu lên :

- Ui da, gì như búa tạ nện vào lưng người ta thế ?
- Thấy nhỏ ngủ mê man, chị kêu dậy đi học. Hôm nay trời lạnh rồi, mùa đông băng giá rồi !

Ngân nheo mắt cười :

- Chị đúng là lẳng mạn, Sài Gòn mà mùa đông, mùa hạ gì, trời lạnh là sắp hết năm đấy thôi !
- Ví von một chút cho vui mà. Dậy đi, trễ rồi !
- Hôm nay nghỉ, thầy em đang nằm viện, chiều nay tụi em rủ nhau vào thăm đây ! Chị đi một mình trên con đường lá rụng cho thêm thơ mộng.

Ngân bước xuống giường nói nhỏ vào tai Ngân :

- Hôm nay anh Viễn lên phi cơ, làm sao đây ?

- Hay chị cúp cua một bữa để đi tiễn anh ấy ?
- Không được, mà cũng không cần. Anh ấy đi chuyển một giờ trưa mà !
- Vậy mà làm như kiến cắn ! Đi học về, ra phi trường tiễn anh Viễn còn kịp chán mà !
- Nhưng chị đang phân vân không biết có nên đi tiễn không đây, có gia đình người ta, chị ngại quá !
- Việc gì phải ngại ? Hay rủ Thảo Trang cùng đi với ? Tiếc là chiều nay em bận, nếu không em sẽ đi với chị. Có em, chả ai dám ăn thịt chị đâu !
- Chẳng lẽ đạp chiếc xe đạp cà tọc này ra phi trường ? - Ngân nói.
- Trời ơi, ai yêu đầu óc cũng u mê hết vậy sao ? Đi học về, chị chờ chị Thảo Trang tới nhà dì Tường Lan rồi bỏ xe đạp ở đó, mượn honda của dì mà ra phi trường. Có vậy cũng tính không ra !
- Ủa nhỉ ! - Ngân đỏ mặt cười.
- Nhưng nhớ mang theo năm chiếc mùi xoa để lau nước mắt đấy !
- Còn khuya !

Ngân vừa sửa soạn xong, Thảo Trang đã đạp xe tới. Thảo Trang diện chiếc áo len màu trắng sữa. Ngân bẹo má Thảo Trang :

- Báo một tin buồn - Ngân thì thầm - Hôm nay anh Viễn lên phi cơ.
- Trời ơi, thật sao ? - Thảo Trang kêu lên.
- Còn gì nữa ! Trưa nay đi tiễn anh Viễn không ?
- Nhỏ dỗi ý hời nào vậy ? - Thảo Trang hỏi.
- Đêm qua, khi trời trở lạnh.
- Thôi được rồi, nhưng mà lấy cái gì ra phi trường ? Chẳng lẽ hai đứa đeo nhau trên chiếc xe đạp cà tọc, tới đó còn nước mắt đâu mà khóc ?
- Có cách rồi ! Đi học về, mình đạp xe tới nhà dì Tường Lan, rồi mượn honda của dì chạy thẳng ra phi trường mới kịp.
- Vậy thì ổn. Còn bây giờ phải đi học ngay, kéo trễ giờ trường đóng

cửa.

Ngàn cuống quýt mở tủ lấy chiếc áo màu xanh sậm thơm nức mùi long não mặc vào.

- Áo dài trắng, áo len xanh nước biển, nhỏ nổi nhất trường rồi còn gì ! - Thảo Trang tấm tắc.

Thảo Trang dẫn chiếc xe đạp ra khỏi con hẻm buổi sáng đông nghẹt trẻ con. Ngàn ngồi lên ba ga, hỏi :

- Đạp nhanh lên nghen nhỏ, trễ rồi !

- Lỡ một ông đi Dream nào đó đụng nữa thì sao ? - Thảo Trang kêu lên.

- Lần này ta nhường cho nhỏ đấy !

- Anh chị đã chia tay nháp mấy lần rồi ?

- Thôi, bí mật, không thể tiết lộ !

- Với ta, nhỏ cũng giấu nữa sao ? Được rồi, mai một ngàn trùng xa cách nhau, muốn có người tâm sự, nhỏ đừng tìm tới ta đó nghen ! - Thảo Trang dọa.

Ngàn nao núng chút xíu, nhưng chừng đó hầy hay, bây giờ Ngàn muốn giữ kín tất cả. Kỷ niệm thì chỉ một mình mình hiểu và sống âm thầm lặng lẽ với nó thôi. Bây giờ là tháng mười hai, không khí se lạnh nhưng với Ngàn, kỷ niệm đã như một ngọn lửa ấm, luôn lay động trong hồn.

- Sao tự nhiên im lặng vậy ? Buồn hả ? Chia tay chứ đâu phải chia ly, phải tin tưởng chứ, Ngàn ?

- Biết đâu được, Thảo Trang ? Thôi, đừng nói nữa, không khéo ta khóc bây giờ !

Buổi học hôm ấy, Ngàn ngồi ngó mông lung ra cửa sổ. Ngàn cứ viết, ký tên mình vào những mảnh giấy học trò rồi vo tròn ném xuống chân, chẳng hiểu mình làm gì. Bây giờ, Ngàn mới có dịp ôn lại tình cảm giữa cô và Viễn. Nó trở thành đăm đà từ hồi nào vậy ? Sắp xa nhau rồi Ngàn mới hay...

Thảo Trang ngồi bên cạnh hoàn toàn thông cảm với tâm trạng đang quay quắt của Ngàn, nhưng cô cũng giã vờ trêu bạn :

- Chứ nghĩa hôm nay đi đâu hết phải không ?
- Kỳ quá, sao đầu óc cứ lùng bùng, bụng dạ như ai đốt lửa ! - Ngàn đỏ mặt thú nhận.
- Anh chàng Viễn đốt chứ còn ai vô đây nữa ?
- Nhưng biết đâu ở phi trường, người ta không cần có mặt mình thì sao ? Anh Viễn ấy !
- Tầm bậy ! Anh Viễn là người mong Ngàn có mặt nhất. Đừng mặc cảm như vậy, Nhỏ ạ !
- Dù sao mình cũng run quá ! Hồi nào tới giờ có đưa tiễn ai đâu !
- Một mình chứ hai mình còn run nỗi gì ? Có ta bên cạnh, nhỏ đừng sợ ai hết ! - Thảo Trang nói.
- Tiếng chuông tan học vang lên. Ngàn thúc vào hông Thảo Trang. Cả hai vội ra khỏi lớp, đi như chạy về nhà để xe.
- Mong sao dì Tường Lan có nhà ! - Ngàn nói.
- Trời đất, tưởng nhỏ đã báo cho dì ấy biết trưa nay mình sẽ ghé mượn xe rồi chứ ? Nhỏ đúng là chủ quan ! - Thảo Trang vừa đạp xe vừa trách.

Cũng may dì Tường Lan có nhà. Ngàn mừng rỡ khi thấy dì ra mở cổng. Ngàn nói ngay :

- Dì cho cháu mượn xe ra phi trường một chút.
- Làm gì mà hơi hải vậy ?
- Hôm nay tiễn anh Viễn đi nước ngoài, cháu bận quá không báo trước cho dì hay được.

Dì Tường Lan cười nói :

- Dì biết rồi, biết cả hai cháu thế nào cũng ghé đây mượn xe ra phi trường tiễn anh Viễn.
- Sao dì tài vậy ? - Ngàn ngạc nhiên hỏi.
- Ngàn đừng quên dì và anh Viễn còn là bạn thân của nhau nữa

đấy. Thôi, vào nhà lấy xe đi nhanh cho kịp. Cho dì gửi lời chào Viễn, chúc anh ấy may mắn và vui vẻ. Dì không thể đi tiễn được, thông cảm cho dì.

- Vâng, cháu sẽ nói lại - Ngân đáp.

Dắt chiếc xe Cub ra cổng, Thảo Trang vẫn là người tình nguyện chở Ngân.

- Vậy là nhỏ toàn gặp may mắn, yên chí !

- Yên chí sao được, lòng ta như lửa đốt đây nè, chạy nhanh lên ! - Ngân giục.

Nửa giờ nữa, khách bay chuyến 1 giờ trưa phải vào phòng cách ly. Viễn sốt ruột đi tới đi lui. Anh không có ai tiễn, còn Yến có một lô bạn gái vây quanh. Họ cười nói vui vẻ và rồi khóc lóc tự nhiên. Yến tách đám bạn, tới nói với Viễn :

- Sao anh buồn vậy ? Chờ một người phải không ?

- Đúng, nhưng chưa chắc cô ấy đã tới.

- Nhỏ bạn em hỏi sao anh mặt mày bí xị vậy ?

Viễn cười ngượng. Trưa nóng, giữa đám đông Viễn thấy ngộp thở. Viễn biết ba má anh thất vọng vì chuyện anh và Xuyến đổ vỡ. Mọi chuyện như một cơn mơ, Viễn thấy dừng dừng, nhưng nhìn ba má buồn rầu, Viễn cũng thoáng ngậm ngùi. Ông Hoành bỗng tới bên Viễn, nói :

- Hôm nay có Xuyến cùng đi thì vui biết mấy !

- Ba đừng nhắc chuyện cũ nữa ! - Viễn nói - Con thấy vậy là ổn. Cô ấy đã chọn con đường của mình. Ba không tới nói chuyện với mấy người bạn à ?

- Để mẹ con tiếp được rồi, ba mệt quá ! Hình như con chờ ai phải không ?

Viễn không trả lời. Ông Hoành cũng đi về phía quầy giải khát.

- Anh Viễn !

Viễn quay lại, sững sờ nhận ra hai chiếc áo dài trắng lách khỏi đám

đông tiến về phía anh. Ngân và Thảo Trang mặt mày đỏ ửng vì nắng, nhưng cả hai rạng rỡ như thiên thần.

- Anh...

Ngân kêu nhỏ và bỗng dưng mắt đỏ hoe Viễn nắm tay Ngân bồi hồi xúc động :

- Tưởng em không đến tiễn anh chứ !

- Anh có mong lắm không ?

- Khỏi phải nói ! Cả hai đi xe đạp à ?

- Mượn xe của dì Tường Lan đấy. Ngân hỏi em chạy như điên ! -

Thảo Trang cười - Dì Tường Lan gửi lời chào anh, dì bận nên không đi tiễn được.

- Còn em, sao mãi giờ này mới tới ?

- Em còn đi học chứ bộ ! Sao anh không có ai đi tiễn hết vậy ? -

Ngân hỏi.

- Anh là người cô đơn nhất phi trường !

- Kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện đi, đứng ở đây đâu có nói được gì ?

- Thảo Trang nhanh nhẩu.

- Đúng đấy ! - Viễn gật đầu - Mình tới chỗ giải khát vừa uống nước, vừa tranh thủ nói chuyện.

Ba người vào quầy giải khát. Viễn gọi ba lon Coca Dù cố ngăn nhưng khi Viễn rót Coca vào ly và giục uống, Ngân cũng mũi lòng khóc thút thít.

- Anh sẽ biên thư về cho em chứ ? - Ngân hỏi.

- Tất nhiên rồi !

- Còn em, anh Viễn chỉ gửi thùng thôi nghe ! - Thảo Trang đùa.

- Bao giờ anh sẽ về thăm em ? - Ngân lại hỏi.

- Chưa biết, nhưng chắc chắn anh sẽ về.

- Sợ rồi anh sẽ quên tất cả, chẳng nhớ gì nữa !

- Không đâu, em cứ tin anh chẳng bao giờ quên !

- Nhỏ Ngân gửi lời chào anh. Nó không đi tiễn được vì chiều nay

phải vào bệnh viện thăm thầy.

- Anh cũng gửi lời chào Ngân nhé !

- Có chào em không ? - Ngân cố đưa qua màn nước mắt.

- Không !

- Đúng đấy, anh Viễn không chào Ngân là đúng, vì chào là xa, là không quay trở về.

- Nhớ biên thư cho anh, Ngân nhé !

- Chừng nào em nhận được thư anh ! - Ngân nói.

- Em có dự định lên đại học không ?

- Em sẽ cố gắng, dĩ nhiên nếu hoàn cảnh gia đình không có gì thay đổi.

- Biết đâu chừng anh Viễn về nước, tụi em đã thành cô giáo hết rồi vì nguyện vọng của hai đứa là trở thành giáo viên mà - Thảo Trang nói.

- Vậy à ? Anh hơi bất ngờ.

- Anh có thích Ngân trở thành giáo viên không ? - Thảo Trang dò hỏi.

- Nếu Ngân đã chọn thì anh cũng thích !

- Anh trả lời khôn ghê ! Nhưng anh có dám cưới một cô giáo không ?

Ngân nắm Thảo Trang ý nói không nên tiếp tục phỏng vấn Viễn kiểu ấy nữa. Bất ngờ, tiếng cô xướng ngôn viên vang lên báo cho hành khách vào phòng cách ly chuẩn bị lên phi cơ Ba người rời quầy giải khát. Ngân im lặng đi bên cạnh Viễn. Trước cửa phòng cách ly, Viễn run giọng, nói :

- Thôi, anh đi !

Bây giờ không chỉ Ngân mà cả Thảo Trang cũng bật khóc theo. Cả hai nhìn theo Viễn bước vào căn phòng kính cho đến khi không thấy gì nữa.

- Về thôi ! - Thảo Trang nắm tay Ngân, nhắc.

Ngàn nắm tay Thảo Trang lách qua đám đông nhón nháo, đi ra bãi gửi xe. Bất chợt, Ngàn nhìn thấy một chùm hoa đỏ như một ngọn lửa lung linh từ một đỉnh cây ở xa trong phi trường.

- Không khéo mưa mất, Ngàn ơi ! - Thảo Trang kêu lên - Mà trời mưa, phi cơ có cất cánh được không ? Bay trong mưa chắc cũng buồn lắm. Mà lúc đó, biết anh Viễn có nhớ tụi mình không ?

- Ai mà biết ? - Ngàn lơ đãng nói.

Cơn mưa chợt ập đến khiến nụ cười của Thảo Trang cũng tắt theo. Dì Tường Lan che một cây dù màu xanh ra mở cổng. Thấy cả hai đứa đều bị ướt mưa, dì giục :

- Chạy nhanh vào nhà, mưa lớn tới nơi kìa !

Vào phòng khách, Ngàn dùng khăn mùi xoa lau mặt, trong khi Thảo Trang nhìn mưa, than :

- Đúng là chia ly, trời cũng đằm đìa nước mắt !

- Phi cơ bay rồi à ? - Dì Tường Lan hỏi.

- Chắc là bay rồi, trong cơn mưa ! - Ngàn đáp.

o o o

Viễn đi đã được ba hôm. Khoảng cách ngàn trùng lớn dần trong trái tim nhỏ bé. Bây giờ Ngàn mới hiểu thế nào là nhớ thương. Chiều tháng mười hai, mây đầy trời và hơi lạnh làm Ngàn thấy trống trải thêm. Ngàn đi học, lũ em chạy chơi trong khu phố, Thảo Trang mấy hôm không ghé, chỉ có mình Ngàn trong căn nhà trống. Ngồi trước cuốn vở mực tím quen thuộc nhưng Ngàn không học được chữ nào. Từ năm lớp bảy, Ngàn đã thích viết bằng mực tím. Lên lớp 12 này, Ngàn mang biệt danh là con nhỏ Mực Tím. Thảo Trang thường đùa người thích màu tím là người chung thủy. Ngàn thì luôn phê phán Ngàn, học trò lớp lớn sắp có chồng đến nơi lại viết mực tím, làm như còn con nít không bằng ! Ngàn cứ cười hoài thôi...

Xếp cuốn vở lại, Ngàn ngồi lặng nhìn qua khung cửa sổ. mấy hôm nay, Ngàn đã bàn chuyện đi chơi Giáng Sinh. Nó nói : phải chi có

anh Viễn ở nhà, mình tổ chức đi Đà Lạt. Con nhỏ thật thiếu tế nhị !
Những lúc đó, Ngân chỉ kịp giấu đôi mắt đỏ hoe của mình sau
những nhánh tóc dài.

Hôm qua, tới nhà dì Tường Lan chơi, lúc về dì tặng Ngân một cuốn
sổ để ghi nhật ký. Ngân bồi hồi lật trang đầu tiên, nắn nót một dòng
chữ "Nhật Ký Gởi Viễn... "

Màu mực tím hiện ra, đẹp long lanh, long lanh...

Từ Kế Tường

Từ kể Tường

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 1

Buổi sáng, tôi bóc một tờ lịch theo thói quen. Tờ giấy mỏng in những giòng chữ và những con số đánh dấu cho một khoảng thời gian ngắn ngủi bị rơi ra nằm gọn trong lòng bàn tay tôi. Như vậy là gần hết tháng tám. Gần hết một tuần lễ này để sang tuần lễ của một tháng mới. Hình như tôi có một lời hẹn trên tờ lịch, có những điều để nhớ mong và để nghĩ ngợi trên những dòng chữ và những con số đó. Đồng thời, tôi cũng mơ hồ thấy được rằng, tờ lịch được tôi bóc ra khỏi tập giấy dày, như là chiếc lá rơi, mang theo những điều phải lỗi hẹn. Tôi vu vơ vo tròn tờ giấy mỏng manh đó trong lòng bàn tay và ném qua khỏi cửa sổ. Buổi sáng hình như trời đang sửa soạn cho một cơn mưa lớn. Tôi bắt gặp cái vẻ ảm thấp của những mái nhà chen chúc nhau trong tầm mắt và dáng trời nghiêng xuống. Tờ lịch rơi hút xuống con hẻm nhỏ chạy cặp bên hông nhà. Vài đứa trẻ con nhà hàng xóm đang ngồi rải rác từng góc, nhai chậm chạp mẩu bánh mì cầm ở tay hay chụm đầu, kẻ những đường phấn trắng cho một trò chơi ăn thua bằng những tấm bìa cứng có hình màu mè đẹp mắt.

Nơi những ngọn cây vút cao lên trong khoảng trời mù mù là hướng con sông lớn. Chạy theo những đường dây điện kia là một khu phố khác, rất nhiều những mái nhà ngói cổ. Ở phía đó cũng có màu

xanh của cây, của những cánh cửa sổ mở. Và cái tháp chuông nhà thờ bao giờ cũng cao sừng sững, cố định cheo leo bên một góc trời. Tôi bỗng nhớ ra những buổi sáng gần đây, ít nhất là trong những ngày gần hết tháng tám, hình như tôi không còn được nghe tiếng chuông đổ cho từng buổi lễ sớm. Tôi vẫn thức vào khoảng năm giờ sáng, khi bóng đèn trong phòng bắt đầu hâm nóng khoảng không khí lạnh từ khuya cho tới gần sáng. Bóng đèn ngủ trong phòng tôi như một cái đồng hồ báo thức êm đềm nhất, đúng nhất, và dễ thương nhất cho một người và một đời sống yên lặng như tôi. Ngôi nhà này được khởi công xây cất vào khoảng tháng ba, đầu mùa mưa và hoàn tất vào khoảng những ngày hết tháng tám, của một năm trước. Tôi bỗng ngẩn ngơ nghĩ rằng, chính hôm nay hoặc ngày mai, hoặc đã qua một hai hôm rồi ngôi nhà của tôi đầy một năm, đúng một tuổi. Một năm qua trong ngôi nhà chưa phai màu sơn ở cửa sổ, chưa hết mùi vôi ở những bức tường, đã có những điều gì xảy ra?

Mẹ tôi, người đàn bà coi như góa bụa một đời, đã bỏ đi tới một căn nhà khác, và hiện đang có một đời sống khác. Tôi không thể hình dung ra gương mặt người đàn ông mang tới cho mẹ tôi một mùa xuân gần cuối một đời người (Hay thêm một lần khổ đau nữa cho cuối một đời người).

Đứa em gái tôi cũng mới theo chồng khoảng hai tháng.

Rồi những mối tình trôi qua, tan mất như những chiếc bong bóng mưa của tôi, của một người cuối cùng ở lại để nhìn thấy căn nhà không còn ai, chỉ có một mình. Những sự ra đi cho dù ra đi vì một nguyên do nào, hình như cũng đều để lại ít nhiều nỗi buồn.

Tôi bắt gặp điều đó nơi thềm cửa, trên những cánh hoa dại nở sau một đêm mưa nơi lối đi trong khoảng sân, ở những bậc thang dẫn lên tầng trên, thấp thoáng một khoảng vườn nhỏ phía sau nhà dưới. Một người tưởng sẽ bỏ đi trước nhất không ngờ là người ở lại sau

cùng. Nhiều lúc tôi hơi băng khuâng nghĩ lại điều đó, nhưng tôi thích ở lại trong một căn nhà vắng, đi về một mình, tắm dấm trong nỗi buồn của người khác để lại. Bây giờ hình như tôi không còn người thân nào, không khí của gia đình cũng mất. Tôi sống trong căn nhà và căn nhà đó có tôi. Cảm giác chỉ gọn gàng như thế.

Như sáng hôm nay tờ lịch mỏng báo cho tôi biết đã gần hết tháng tám. Nơi cánh cửa sổ nhìn ra một khoảng trời mỗi ngày, tôi cũng có cảm tưởng như đàn chim đang bay kia, báo hiệu một mùa tàn phai. Tôi rời cánh cửa sổ ra đứng ngoài bao lơn, chậu cúc vàng hôm qua mới nở mấy bông, nay như đã sắp tàn. Tôi nhớ tới đứa bé gái nhà bên cạnh thích có một bông cúc vàng gắn lên mái tóc vừa chấm vai. Tôi mong thấy được đứa bé để hái những bông cúc sắp tàn cho nó. Nhưng cửa nhà bên cạnh đóng kín. Chưa tám giờ, chắc mọi người còn ngủ. Tôi đứng ngắm vu vơ những ngọn cây rất xa trong thành phố, đến một lúc mưa bắt đầu bằng những giọt nhỏ, kéo giăng giăng, mờ mịt những ngọn cây kia. Vừa lúc cánh cửa sổ phòng nhà bên cạnh cũng xịch mở, tôi thấy đứa bé gái ló đầu ra nghiêng mắt nhìn trời. Thấy tôi, cô bé nhoẻn miệng cười, bao lơn nhà cô bé đâu với bao lơn nhà tôi, khoảng cách thật gần. Tôi có thể nói chuyện từ bên này sang cho cô bé nghe. Nhưng cô bé vừa thấy tôi đã hỏi chuyện trước.

- Sao ông dậy sớm thế?

Tôi nhìn đồng hồ mỉm cười:

- Gần tám giờ, tôi không ngủ muộn được.

- Quen rồi sao?

- Ông như con chim kêu sau vườn lúc người ta đang ngủ.

- Chim gì?

- Em không biết tên.

- Trong nhà có ai biết không?

- Chị Truyền chắc biết.

- Sao lại bảo tôi giống con chim, không giống một con gì khác được sao hả?

- Ông muốn giống con gì?

Tôi cười. Cô bé như chồm cả người qua cửa sổ để nghiêng mắt nhìn qua khoảng trời mưa giăng mờ. Tôi đưa tay ra hứng những giọt nước lạnh, những bụi nước tung tóe lên mặt. Cô bé bỗng cười lên:

- Ông cũng giống nước nữa sao? Tưởng ông là người lớn rồi chứ.

- Tôi là người lớn.

- Không, Ông chưa là người lớn.

- Nhưng cũng lớn hơn cô bé, được không?

- Cái này thì được.

Tôi cười, hái một bông cúc vàng đưa ra trước mặt nói:

- Cho cô bé cái này.

- Trời ơi sao ông ngắt nó?

- Không sao, nó sắp tàn rồi. Tôi sẽ hái hết cho cô bé cài lên tóc.

- Uổng quá.

- Uổng gì đâu. Không hái rồi nó cũng rụng.

- Thà nó rụng.

Tôi cười:

- Không thích cài hoa lên tóc nữa phải không?

Cô bé nói gần như hốt hoảng:

- Không phải vậy đâu, em thích lắm chứ.

- Vậy bắt bông hoa này.

Tôi ném bông cúc vàng qua cho cô bé. Bông hoa rơi vào khoảng trống giữa những chấn song. Cô bé cười bảo:

- Nó rơi trên bàn học của em.

- Tôi không biết ở đó là cái bàn học. Tưởng chỉ có khung cửa sổ. Cô bé thường ngồi học bài ở đó?

- Dạ. Em thường nhìn thấy ông đi ra đi vào ngoài bao lơn. Nhưng

lúc ấy thì em đã đóng cửa sổ.

- Đóng cửa sổ làm sao thấy tôi.

- Em nhìn qua những kẻ hở. Sao những lúc đó ông buồn vậy?

- Sao cô bé biết tôi buồn?

Cô bé chỉ cười. Tôi thấy cô bé cài bông hoa lên tóc. Hình như cô bé đi tới một tấm gương để ngắm mái tóc của mình. Một lúc cô bé trở lại với khung cửa sổ. Tôi bảo:

- Cô bé tên gì, ra ngoài bao lơn nói chuyện phải vui hơn không. Ở trong đó hoài vậy?

- Tên em buồn cười lắm, không đẹp như tên chị Truyền đâu. Ông đừng cười thì em mới dám nói.

- Tôi không dám cười.

- Ông hứa đi.

- Em tên là... Tí Bo.

- Sao vậy? Nhưng cũng dễ thương đấy. Tí Bo, chắc là một cái tên dễ nhớ.

- Tên đó là tên trong nhà gọi thôi cơ. Em đi học có tên khác. Tên là Trâm.

- À Trâm. Tên đẹp.

- Nhưng ông thích tên nào nhất?

- Tôi thích cả hai tên. Nhưng nếu gọi em tôi gọi là Tí Bo.

Cô bé cười:

- Dạ, em thích như thế. Vì trong nhà ai cũng gọi em như vậy cả.

- Nếu thế tôi phải gọi khác đi chứ. Tôi gọi tên thật của em. Trâm. Nhưng mà cái gì Trâm.

- Bảo Trâm.

- Em ra ngoài này nói chuyện vui hơn. Biết mở cửa không?

- Biết chứ. Nhưng em phải đi rửa mặt. Nói chuyện với em bằng gương mặt mới ngủ dậy ông cười chết.

Nói dứt lời, cô bé biếng mắt khỏi khung cửa sổ. Mưa bắt đầu nặng

hạt và một lúc sau đó, tôi nghe tiếng nước ròn rã, mạnh bạo chảy trong các ống máng trên mái nhà, và nhìn những giọt nước mờ mờ tung tóe trên bao lơn nhà cô bé Bảo Trâm. Lúc này chắc cô đang rửa mặt, đang có cái bàn chải nhỏ trét đầy kem, và những chiếc răng xinh xắn trong miệng. Tôi bắt đầu làm quen với cô bé từ ngày đưa em gái tôi có chồng và những người trong nhà này lần lượt bỏ đi. Tôi thường ra đứng ngoài bao lơn nhìn về một phía thành phố, ngắm những bông cúc vàng nở, và bắt gặp cô bé phía bên kia với một nụ cười. Ngày trước tôi đi khỏi nhà rất sớm và về rất tối. Tôi không hay bên cạnh nhà mình có hai chị em cô bé dễ thương như thế. Tôi đang hình dung ra Truyền. Chắc phải giống Tí Bo.

Cô bé đã trở lên. Gương mặt trắng xanh trong màn mưa giăng ngoài cửa sổ. Tôi nói:

- Mưa lớn quá, cô bé thấy không?
- - Dạ.
- - Mưa buồn quá, cô bé thấy không?
- - Dạ, mưa buồn quá. Chắc hôm nay phải đi học trễ, lạnh lắm.
- - Bây giờ mà còn trễ gì nữa?
- - Em học tám giờ rưỡi cơ. Bây giờ em phải xuống nhà ăn sáng rồi Ba đưa tới trường.
- Ông không đi học sao?

Tôi muốn bật cười khi nghe cô bé hỏi thế. Chắc cô bé sẽ ngạc nhiên vô cùng nếu tôi nói rằng tôi đã thôi học, không còn là học trò như cô bé nữa. Nhưng tôi chỉ cười:

- - Không. Hôm nay tôi không đi học.
- - Thích ghê. Em chỉ ước được ở nhà để nhìn mưa thôi.
- - Trong lớp cô bé nhìn mưa cũng được vậy. Cô bé ngồi gần cửa sổ chứ?
- - Gần. Nhưng đâu có dám nhìn ra ngoài. Cô giáo sẵn sàng cho một cặp trứng vịt vào vở học. Ông có thích ăn trứng vịt không?

Trong vở em toàn là trứng vịt. Em học dở lắm.

Tôi nghĩ là cô bé không học dở. Nhưng tôi cũng cười. Cô bỗng nhìn gôï chăm chú rồi hỏi:

- Ủa, ông ở nhà một mình hoài vậy sao?

Tôi ở nhà một mình hoài.

- - Không có bạn chi hết?

- - Có. Nhưng ít ai tới lắm. Tôi thích sống mình tôi.

- - Lúc trước nhà ông có nhiều người mà?

- - Đúng. Bây giờ đã đi hết rồi. Chỉ còn lại mình tôi.

Cô bé chớp mắt:

- - Rồi bao giờ ông đi?

- - Chưa biết.

- - Thôi ông ở đây đi, đừng bỏ đi nữa.

- - Chi vậy?

- - Không thấy ông chắc cái bao lơn bên này buồn lắm.

Tôi sửng sồ một lúc. Cổ bật lên một tiếng cười:

- - Việc chi cái bao lơn bên ấy phải buồn?

- - Không biết nữa. Nhưng em cảm thấy như vậy.

- - Tôi bỏ đi. Cô bé có buồn như cái bao lơn không?

Cô bé mỉm cười không trả lời. Chỉ nhìn chậu cùc vàng rồi đưa tay ra ngoài hứng mấy giọt mưa. Và cô bé bỗng giật mình hốt hoảng:

- Thôi chết, em phải xuống nhà ăn sáng rồi đi học kéo trễ. Ông có ăn sáng không?

Tôi lắc đầu. Cô bé cười giòn tan:

- - Ông hút thuốc nhiều quá.

Rồi cô bé vụt rời khỏi cửa sổ. Tôi thấy cánh cửa khép lại, bàn tay cô bé nhỏ nhắn như bàn tay con búp bê. Cửa đóng kín, và mưa bên ngoài. Tôi đứng lạng thêm một lúc rồi vào nhà tự làm những công việc quen thuộc buổi sáng. Nhưng tôi bỗng nhiên bỏ ý định làm một bữa ăn sáng ở nhà. Tôi thay nhanh quần áo, khoác áo mưa, dắt xe,

khóa cửa ra đường. Tôi thấy hai chị em cô bé vừa bước lên một chiếc xích lô. Rồi tám bạt che kín lại phía trước. Chắc cô bé không ngờ có tôi đang chạy xe theo phía sau.

Một khoảng đường ngắn. Chiếc xích lô chở chị em cô bé quẹo vào một con đường khác. Tôi chạy thẳng tới quán nước quen thuộc.

Mưa làm tóc tôi ướt rũ xuống trán. Quán vẫn còn thừa người. Buổi sáng trước tám giờ hay sớm hơn nữa, những hôm chán một bữa ăn sáng ở nhà do chính mình làm lấy, tôi lại ra ngồi ở quán này. Vào lúc đó quán mới vừa mở cửa, hoặc đôi khi tôi phải chờ. Người hầu bàn là một cô gái bé nhỏ, người Tàu như quen thuộc với tôi lắm.

Những hôm như thế cô mở cửa cho tôi vào với một nụ cười. Cô bỏ tôi ngồi ở chiếc bàn trong góc, nhìn ra ngoài đường phố lớn, rồi cầm tấm gẻ lau cửa kính. Những người hầu bàn khác cũng làm như vậy.

Khi công việc thường ngày của họ vào lúc quán mới mở cửa đã xong, cô hầu bàn quen mới đến bàn tôi hỏi uống gì, ăn gì. Và lúc đó bữa sáng của tôi mới bắt đầu theo cái sinh hoạt bắt đầu sống động của quán. Bữa nay tôi tới trễ, nhưng không phải là trễ so với mọi người. Bởi vì sau tám giờ, khách sẽ đến đông nghẹt, ăn uống, nói chuyện nhõn nhợ và nhả khói thuốc. Lúc đó tôi phải đứng lên. Tôi không chịu được không khí ồn ào của quán sau tám giờ. Tôi chỉ yêu cái không gian lúc mới mở cửa quán, ngọn đèn vàng trên tường vừa mới bật lên, hơi ẩm cái lạnh từ ngoài đường tràn vào, cái hương lạnh có pha chút hương thơm của cây lá, hoa dại. Tôi ngồi một mình, một góc quán, và nhìn ra hiu hắt một góc đường. Ở đó, cái sinh hoạt của thành phố bắt đầu, những gương mặt, những ánh mắt, những nụ cười còn giữ chút hơi lạnh của đêm vừa tan. Tôi ngồi như thế và chờ giờ rời khỏi quán. Lúc đó thành phố cũng bắt đầu ngợp thở.

Chiếc bàn quen thuộc của tôi vẫn chưa có người ngồi. Tôi tới ngay đó, ngồi xuống. Người hầu bàn tiến tới và bỗng nhiên hỏi ngay một

câu không như lệ thường.

- - Mấy hôm nay ông đi đâu sao không thấy tới?

Tôi hơi ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ này. Bình thường đến đây, tôi chỉ nghe – ông ăn gì, uống gì? Và cô bé im lặng chờ đợi câu trả lời của tôi một cách kiên nhẫn. Tôi cười:

- - Tôi có đi đâu đâu. Vẫn ở đây mà.

- - Sao ông không tới?

- - Đôi lúc trong túi mình cũng hết tiền chứ.

Cô bé tưởng tôi đùa nên cười khúc khích. Tôi gọi thức ăn và nước uống. Tôi nói thêm:

- - Đừng tưởng tôi nói đùa nghe, tôi nói thật đó. Mấy hôm không thấy tôi là tôi hết tiền.

Nhưng cô bé vẫn nghĩ là tôi nói đùa. Cô bước đi mà tiếng cười khúc khích còn lại. Tôi mỉm cười, ngó ra đường phố. Công viên ở trước mặt tôi. Những tán cây cao vút khỏi mái nhà, cỏ xanh vây lấy những lối đi trải sỏi. Tôi chưa hề bước chân vào công viên ấy. Hôm nay chợt tôi nhận ra điều đó với một chút ngạc nhiên. Mưa vẫn còn, nhưng không lớn như lúc tôi mới bước vào quán. Mọi người không cần khoác áo mưa vẫn có thể chạy băng qua đường mà không sợ ướt. Tôi nhìn mưa giăng phía công viên, những giọt nước kéo xuống trên những thân cây vỏ mốc trắng. Giờ này trong công viên không có ai. Ghế đá buồn thiu, những bãi cỏ hiu quạnh và những lối đi như chưa hề có dấu chân người. Tiếng động trên mặt bàn làm tôi quay lại. Cô bé hầu bàn đã mang thức ăn ra. Tôi ngồi ăn và cảm thấy buồn buồn. Lúc tôi uống cà phê thì mưa bên ngoài ngớt hột. Tôi lắng nghe một đoạn nhạc trong quán. Tự nhiên sáng nay tôi nghĩ nhiều về trường hợp của Mẹ tôi. Tôi không hiểu. Tôi lù mù trước một hoàn cảnh và thấy gia đình như một cái gì sắp rã tan, trôi giữa dòng sông mộng mênh. Tuổi nhỏ của tôi là một khoảng thời gian luôn làm tôi bàng hoàng mỗi lần nhớ lại. Tôi không hiểu tại sao

tôi có đủ can đảm sống tới bây giờ. Trong khi những người bạn thân thiết thường bảo tôi (như là họ không tin) nếu không phải là một người can đảm nhất thế giới, chắc tôi đã tự tử hay trở thành một tay anh chị giang hồ nào rồi. Tôi không dám nhìn lại quãng đời nhỏ bé đó. Tôi không dám nghĩ về nó. Bởi mỗi lần nhớ tới, tôi lại muốn khóc. Ba tôi là một người đàn ông. Mẹ tôi là một người đàn bà, và anh em chúng tôi là những đứa con, trai có, gái có. Giản dị thế thôi sao?

Hôm nay tôi mới nghĩ rằng mình đã thật sự rời bỏ cổng trường. Tôi bỏ học từ bao giờ? Hình như là một khoảng thời gian xa xôi, ở ngoài trí nhớ. Tôi không còn là học trò với sách vở mùa thi. Năm cuối cùng ở Luật tôi thi rớt, và từ đó tôi bước vào đời sống với hai bàn tay trống không.

Đời sống. Đó là nơi cuối cùng đón nhận tôi. Tôi không rời tuổi nhỏ của mình với tâm trạng hoài nghi, cũng như tôi đã lớn lên, sống qua những năm tháng dài với thành phố này như một kẻ vô gia đình. Không một chút gắn bó. Không một chút hy vọng. Tôi đơn độc, tội tình. Mẹ tôi chọn một con đường khác. Ba tôi ở phương trời nào. Em tôi ra khỏi nhà này để tới một ngôi nhà khác. Chỉ còn tôi ở lại nhìn thấy rõ ràng những điều đã vui đi, đã mất và cuối cùng, đã vĩnh biệt. Ánh nắng bây giờ đã hé lên, xuyên qua phía công viên, lướt trên một vài ngọn cây với màu lá non tươi rói. Tôi thấy quán đã bắt đầu đông khách. Tiếng nhạc bị tiếng nói, tiếng cười lấn át không còn nghe thấy nữa. Tôi gọi người hầu bàn tính tiền rồi bước ra khỏi quán. Con đường trước mặt tôi được che bằng tàn cây rậm lá non. Hơi mưa phủ xuống mát lạnh. Tôi trông thấy hai đứa con gái xách cặp da đi về hướng ngôi trường nữ trung học ở vào một khu phố có nhiều cây và hoa cỏ nhất. Nhìn hai đứa con gái đi học tôi có cảm tưởng mình là một tên lang bạt, nổi buồn từ đâu ủa về, tôi chột thêm gổ lại những bước chân rộn ràng xưa trên con đường dẫn vào lớp

cũ. Tôi quẹo xe về một con đường khác, tới thẳng chỗ làm. Đó là một tòa báo lớn, phòng làm việc của tôi ở trên lầu ba. Tôi khóa xe và nghĩ tới những bậc thang dài cao ngất sẽ dẫn tôi tới một cái ghế ngồi. Từ đó nhìn qua cửa kiếng tôi có thể thấy lại thành phố qua những mái nhà rêu mốc bám trắng trên màu ngói xưa.

Người bạn làm khác phòng với tôi nhưng quen thân đứng ở cửa cười hỏi:

- - Bữa nay tới trễ?

Tôi gật đầu:

- - Ngồi quán.

- Lúc nãy có hai cô bé tới hỏi. Chờ một lúc rồi bỏ đi. Hình như có để lại cái thư. – Quen không?

- - Chưa thấy bao giờ.

Chỗ làm của tôi không ngày nào mà không có người tới. Nhiều hôm phòng không còn một cái ghế ngồi, tất cả đều phải đứng. tôi không lấy làm lạ chuyện có người tới chờ không được rồi bỏ đi. Vẫn như mọi ngày, vẫn như mọi người. Tôi lững thững đi lên những bậc thang dài. Người đàn bà đang quét dọn phòng thấy tôi bước vào ngẩng lên nói:

- Có người vừa mới tới tìm ông. Họ chờ một lúc rồi ra về.

Tôi gật đầu, tới bàn. Một mảnh giấy nhỏ gấp lại nhét dưới mặt kính bàn viết. Tôi thoáng thấy một nét chữ lạ. Người quét dọn phòng hỏi:

- - Đóng cửa sổ lại không ông?

- - Không. Chưa cần thiết.

- - Phòng dơ quá, tôi quét cả buổi mới sạch.

Tôi cười:

- - Biết làm thế nào được. Chị phải cho tôi xin thêm mấy cái giỏ đựng giấy vụn.

- Mấy cái rồi cũng mất.

- - Tại ở phòng khác họ lấy. chị thấy thì đổi lại giùm tôi.

- - Thư từ gì đâu mà phát khiếp.

Người đàn bà vừa nói vừa cười và bước ra khỏi phòng. Ngày nào cũng vậy, trước khi bắt đầu công việc của mình, tôi cũng đều nghe chị than phiền một chút về công biệc của chị. Có lẽ chị cũng nói để mà nói thế thôi chứ chị biết hơn ai hết rằng tôi chẳng dính dáng gì ngoài chuyện mấy cái giỏ rác giấy vụn ở phòng tôi luôn luôn biến mất. Bây giờ mỗi buổi chị phải thanh toán hàng lô giấy vụn, bì thư bỏ bừa bãi trong phòng. Tôi mỉm cười nhìn quanh, căn phòng lại được dọn sạch sẽ để chuẩn bị cho một ngày mới.

Những cánh cửa sổ mở ra một không gian đầy nắng. Cơn mưa biến mất không để lại chút dấu vết nào. Tôi ngồi xuống chiếc ghế rộng, rút mảnh giấy chèn dưới mặt kính ra xem. Một bức thư ngắn.

“Chú,

Cháu ở Đà Lạt về nghỉ hè ở Sài Gòn sau khi thi xong. Tìm chú bao nhiêu lần rồi mà không gặp. Xui ghê. Hôm nay đến, lại không gặp nữa. Tìm chú khó quá. Bây giờ nhờ nhỏ Thanh Chi nhắc, cháu mới để lại giấy này cho chú biết. Vậy chú rảnh vui lòng ghé lại địa chỉ: 040F đường Tú Xương gặp cháu. Hoặc gọi điện thoại cho cháu số 40205.

Thân kính

Tường Vân

TB: Mai mới cháu về rồi. Chắc cháu rớt quá chú ơi.”

Bức thư làm tôi ngạc nhiên không ít. Và những dòng chữ hồn nhiên nhỏ bé như thế cũng làm tôi nghĩ ngợi. Tôi nhìn chiếc máy điện thoại ở trước mặt, có nên gọi đến số đó hay không? Tường Vân là một cô bé hoàn toàn xa lạ đối với tôi, chỉ biết nhau bằng một ngày của tháng 12 năm nào tình cờ tôi tới thành phố đó, ghé nhà mà không gặp. Về lại Sài Gòn tôi cũng quên mất, cô bé đang ở Sài Gòn, trong một ngôi nhà nào đó. Chắc là cũng xinh xắn như ngôi nhà của cô bé ở Đà Lạt. Chiều nay tôi quyết định tới tìm cô bé vừa

mới thi tú tài xong, trách cô bé một trận về một ngày xa xôi của tháng 12 năm nào.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 2

Ngôi nhà đó tôi đã đi ngang qua rất nhiều lần vào những đêm khuya. Lúc đó ngôi nhà đối với tôi không có ý nghĩa gì, ngoài vẻ đẹp ảm cúng xa vời của nó. Từ bên ngoài, những đêm khuya đi lang thang từ một quán cà phê về với người bạn, tôi đã trông thấy một ngọn đèn thấp sáng cái bao lơn im lìm bất động. Tôi nhìn vào khoảng sân chìm lấp bóng tối của đêm, của bóng cây và những tàu lá chuối to lớn. Ánh đèn bên trên hiu hắt như bóng trắng của những đêm nguyệt xế. Những chấn song sắt rào cao ngang tầm với nnững ngọn đèn bên trong. Cánh cổng bao giờ cũng đóng kín im lìm, và cái nút chuông điện nhỏ bé như mắt của một con chim ngủ nhờ trong khóm lá thơ dại qua đêm. Ngôi nhà đó tôi đã quen thuộc mỗi ngày thường xuyên đi qua mà không hề nghĩ sẽ có một ngày dừng lại trước cánh cổng lớn, ấn ngón tay vào nút chuông gọi cửa và chờ đợi.

Một lúc, có người từ bên trong đi ra, hình như là người giúp việc. Chị dòm tôi qua khoảng rào sắt có nhiều lá xanh. Tôi gật đầu chào chị và hỏi:

- Cô Vân có nhà không chị?

Chị lại gật đầu và tự động mở cánh cửa sắt nặng nề qua một bên rồi nhường lối cho tôi bước vào. Tôi nghe cánh cổng đóng lại rồi

tiếng chân chị bước theo phía sau. Vân hiện ra trên lối đi trong lúc tôi nhìn quanh khu vườn tràn ngập nắng chiều. Tiếng Vân như reo mừng:

- Tưởng chú không bao giờ để ý tới con bé. Chú tới, ngạc nhiên ghê.

Tôi cười:

- Có gì mà ngạc nhiên. Mời thì chú tới chứ bộ.

- Nhưng chú khác. Chú khó tìm thấy mồ.

- Chú rất dễ tìm. Lúc nào Vân muốn gặp cứ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra là gặp liền.

- Thôi đi chú. Cháu và nhỏ Chi đi tìm chú mấy ngày. Đến không khi nào gặp được chú. Người ta bảo chú đi vắng. Đi đâu mà vắng hoài vậy chú?

- Ủ, chú chạy lung tung khắp nơi ấy mà.

- Cháu hết dám tìm chú rồi. May nhờ nhỏ Chi nhắc cháu viết giấy để lại chứ không cháu chẳng biết đường nào mà lần. Cháu lính quỳnh mà cái ông gì ngồi phía gần gần cái máy điện thoại đó càng làm cháu sợ thêm. Ông ấy nói chuyện cứ như là hét vào tai người ta.

- Ông đùa đấy, đừng có sợ.

- Dù sao, cháu cũng không đến chỗ đó tìm chú nữa.

- Vì chú đã tới đây rồi.

- Không. Cháu nói mai một cơ. Bây giờ chú tới đây nhưng mai cháu về rồi.

- Sao về sớm vậy?

- Cháu ở đây cả tuần rồi. Tìm chú mất ba bốn ngày còn gì?

Đến bây giờ Vân mới nhớ ra là chúng tôi đứng ngoài sân, trên một lối đi thẳng tắp sạch bóng. Vân cười:

- Mời chú vào nhà chơi, cháu quên.

- Nhà có ai không?

- Không chú ạ. Đi vắng cả rồi. Chỉ có mình cháu với chị Như, chị lúc

nãy mở cửa cho chú đó. À quên, còn có con mèo của cháu nữa chứ. Lúc nãy ngủ dậy nó chạy mất tiêu rồi.

Tôi cũng thích những con mèo nhỏ nhỏ, dễ thương nhưng lúc này chả thích tí nào nếu Vân ẵm con mèo đó trong lòng, tôi mong cho nó chạy mất đi biệt và đừng về nữa.

Tôi cười:

- Chắc nó chạy chơi rượt bắt trên các mái nhà ngày mai mới về.
- Không, nó quanh quẩn đâu ngoài này, chút cháu đi tìm nó.
- Tìm làm gì. Mình vào nhà nói chuyện vui hơn.

Vân cười khế. Nàng dẫn tôi vào nhà qua cánh cửa nhỏ. Nàng chỉ cây khế đứng ở một góc sân lá xanh um tùm rồi nói:

- Cây khế đó nhiều trái lắm. Cháu và Chi hay leo lên đó lắm. Ăn đã thì xuống. Có khi ở cả ngày. Hái khế ném chọc mấy đứa bé con nhà người ta.
- Cháu mà cũng biết leo nữa sao?
- Trời ơi, cháu leo giỏi lắm chứ chú tưởng.
- Có ngày té chắc cũng ngon lành lắm.

Vào nhà, tôi gặp chị Như, chị đang dọn những cái ly thủy tinh trong suốt và lạ mắt. Tôi rất thích ngắm những cái muống nhỏ nhỏ, bóng ngời, hay những chiếc ly thủy tinh trong suốt xinh xắn. Vì thế nên tôi thường đến quán có những món đồ như vậy để uống cà phê, dù có khi cà phê ở đây không ngon lắm.

Tôi trầm trồ:

- Nhà Vân có những món đồ đẹp quá.

Vân nói:

- Không phải nhà cháu đâu. Cháu làm gì có nhà ở đây. Nhà của dì Phước cháu đấy.

Tôi cười:

- Nhưng cháu đang ở trong nhà này thì là nhà của cháu.

Vân lườm tôi:

- Không cãi với chú nữa.

Tôi cười. Theo Vân bước lên nhà trên. Đó là một phòng khách thật rộng. Đối với tôi thì nó rộng mênh mông. Đồ trang hoàng dùng toàn gỗ quý. Bộ sa lông cũng bằng một thứ gỗ quý mà tôi không biết tên. Bốn phía tường có gắn gương lững, phủ những tấm màn bằng vải dày màu và hoa trông rất đẹp mắt. Một góc tường có để bức chân dung của người đàn bà mà Vân vừa chỉ cho tôi xem vừa nói:

- Đó là dì Phước đấy.

Tôi gật đầu ngẩng bức chân dung một lúc. Người đàn bà qua nét vẽ hãy còn trẻ, và đẹp. Tôi hình dung ra gương mặt mẹ Vân. Tôi nghe Vân nhắc nhiều tới mẹ trong thư. Lúc đó tôi và Vân chưa gặp nhau. Vân tự nhiên gọi tôi bằng chú và xưng cháu từ những bức thư xa xôi đó. Tôi ngạc nhiên không hiểu sao Vân lại gọi như vậy. Tôi vừa thích thú vừa buồn. Gọi chú cháu cũng thơ mộng nhưng làm tôi có cảm tưởng mình đã ở yên trong một vị trí cố định. Vân đã có một ý nghĩ như thế chăng? Tôi nhìn chiếc máy điện thoại đen bóng đặt trên cái ngăn nhỏ vừa tầm tay trong cái kệ đựng sách. Rồi Vân sẽ cầm chiếc máy ấy gọi tới tôi, và tôi với nàng sẽ nói chuyện với nhau qua đường dây điện thoại, mỗi bên sẽ nhớ thuộc lòng con số để gọi nhau.

Chị Như bưng hai ly nước chanh đầy ngập đặt trước mặt tôi và Vân. Chị mời tôi xơi nước. Tôi gật đầu cảm ơn. Vân cười khúc khích, chị Như cũng cười và bỏ đi vòng qua một lối nào đó trong phòng khách, rồi biến mất. Vân nói:

- Mời chú Lam xơi nước. Chú thích nước chanh chứ?

Tôi cười:

- Nước gì cũng thích. Có uống là tốt rồi.

- Chú xui quá. Nhà vừa hết cam. Mấy hôm cháu có cả chục cơ, làm nước cam uồn glia lịa. Chú ghé lại hết.

Tôi bưng ly nước chanh đứng lên uống một ngụm. Cái ly vừa gọn

vừa xinh, nó nhỏ bé, sang trọng. Tôi cầm chiếc muỗng nhỏ khuấy đều những viên đá vụn và cảm thấy thích thú tuy nước chanh làm hơi chua.

- Chi mới tới lúc sáng đó chú. Kêu Chi ở lại chơi cả ngày, Chi không chịu. Chiều nay cháu ở nhà một mình.

- Cháu không đi chơi đâu hết sao?

- Không chú ạ. Cháu có biết đi chơi đâu đâu. Với lại cháu cũng không biết đường.

- Ở nhà hoài buồn chết.

- Cháu hay sợ ma nữa cơ. Mà nhà này có ma thật chú ơi. Hôm trước cháu cũng bị nó nhát nữa đấy.

Tôi cười hồ nghi. Vân biết tôi không tin nên dẫn chứng:

- Cháu đang ngủ nhé, nó kéo chân cháu. Trời ơi cháu hét quá cỡ.

Dì Phước của cháu cũng bị nữa. Rồi mẹ cháu cũng gặp như thế. Dì Phước bảo có ma thật mà chú.

- Ủa thì có ma thật.

- Chú không tin à?

- Cháu nói thì phải tin.

- Chú làm bộ tin cho cháu vui lòng phải không?

Tôi miễn cưỡng làm nghiêm:

- Không. Chú tin thật. Chú tin lời cháu thật mà.

- Chứ chú không tin là có ma sao?

- Chú chưa gặp bao giờ.

- Hôm nào chú sẽ gặp.

- Gặp nó chú không hét bậy đâu. Chú chỉ kêu tên Tường Vân là nó chạy mất.

Tường Vân nghinh mặt:

- Trời ơi, chú đem cháu ra nhát ma, bộ cháu là con ngáo ộp sao mà nó sợ?

Tôi đánh trống lảng:

- Cháu cũng uống nước đi chứ.
- Thôi, cháu nhìn chú uống.
- Chú cũng lại thích ngồi nhìn cháu uống.
- Cháu mắc cỡ lắm. Chú quay nhìn chỗ khác đi.

Tôi làm theo lời Vân, dù vẫn liếc mắt nhìn thấy Vân bưng ly nước chanh đưa lên miệng uống. Khi Vân để xuống tôi quay lại. Tôi và Vân cùng im lặng một lúc. Hai người ngồi cách nhau một cái bàn dài và rộng. Ghế ngồi cũng dài và rộng. Tại sao cái gì trong nhà này cũng có vẻ mênh mông và to lớn quá. Tôi nhìn quanh, từ một phía gương xa tắp kia, thấy bóng tôi và Vân mờ mờ phản chiếu lại. Căn nhà thật vắng như lời Vân nói. Ở một mình suốt ngày trong căn phòng này buồn chết được. Tại sao có một khu vườn rất đẹp ngoài kia mà tôi và Vân không ra ngoài đó chơi, đi dạo, hay ngồi trên cỏ nhìn những bông hoa nhỏ nở ven chân rào.

Giọng Vân ngập ngừng:

- Ngày mai cháu về rồi. Hôm nay thứ mấy chú?
- Thứ hai.
- Ngày mai thứ ba, đúng rồi, cháu phải về rồi.
- Cháu không ở chơi được vài ngày nữa sao?
- Cháu phải về với mẹ. Cháu không về thẳng Đà Lạt đâu. cháu ra Nha Trang rồi mới về Đà Lạt.
- Chú mời cháu ở lại Sài Gòn cháu ở lại không?
- Cháu muốn lắm. Nhưng cháu không ở lại được. Cháu ở lại với ai khi mẹ cháu đã về. Vả lại cháu còn phải về thi nữa chứ. Chúc cháu thi đậu nghen chú. Thi rớt cháu không dám gặp chú đâu.
- Sao không? Rớt hay đậu với chú ăn nhắm gì.
- Buồn lắm chú ơi.

Vân nhìn đi đâu không biết. Qua tấm gương trong có che màn hoa dày, Vân định tìm gì. Tôi không thấy gì cả, chỉ thấy trong căn phòng rộng mênh mông này có một buổi chiều vừa vui vừa buồn, và Vân

hãy còn bé, như cô bé tóc cài hoa trong truyện cổ tích. Nhưng tóc Vân không cài hoa, tóc Vân dài, đen mượt, những sợi tóc vừa chấm bờ vai. Mắt Vân long lanh, xinh xắn. Nụ cười làm êm ấm buổi chiều. Tôi vừa thấy được hai chiếc răng khểnh của Vân. Người ta hiếm người có răng khểnh, hoặc nếu có, chỉ có một chiếc thôi. Đằng này Vân lại có đến hai chiếc, vậy là dư. Tôi nói điều đó với Vân làm nàng đỏ mặt, không dám cười nữa. Gương mặt Vân cúi xuống, như muốn giấu trong tay áo, che khuất dưới gằm bàn. Tôi ngồi thăm tiếc những ngày qua Vân đi tìm mà không gặp tôi. Nếu gặp nhau sớm hơn, chắc vui lắm. Tôi đề nghị đưa Vân đi chơi đâu đó và Vân vui vẻ nhận lời. Căn phòng này ngăn cách Vân với thành phố bên ngoài nhưng làm Vân gần gũi với con ma gì đó Vân thấy trong lúc ngủ và đêm Vân chìm ngập trong một nỗi bơ vơ.

- Vân ngược mặt lên đi chứ.
- Chú chộc làm cháu mắc cỡ muốn chết.
- Chú hết dám chộc nữa rồi.

Vân ngược mặt lên. Gương mặt hãy còn đỏ hồng. Tôi lại càng thấy Vân nhỏ bé thơ dại trong căn phòng im vắng, rộng đến bao la này. Tiếng điện thoại bất ngờ reo lên. Vân ngần ngừ xin phép tôi rồi nhấc máy lên nghe. Ở đầu dây là một người đàn bà. Tôi mừng lắm. chỉ sợ là một người đàn ông nào đó dù ở bên ngoài hay là người quen biết trong gia đình nàng chắc cũng làm tôi buồn. Vân đáp nhát gừng từng câu bên đầu dây bên kia hỏi. Tôi thoáng hiểu người ấy hỏi thăm dì Phước, và một cái hẹn gì đó. Vân gác máy và quay lại chỗ ngồi. Tôi bảo:

- Hôm nào gọi cho chú?
- Hôm nào. Xa xôi lắm phải không chú. Ngày mai cháu về rồi. Cháu đâu còn ở Sài Gòn nữa mà gọi?
- Hôm nào cháu trở lại Sài Gòn?
- Cháu phải thi đậu cơ.

- Chú ghi số điện thoại cho cháu nhé?

Vân lắc đầu, cười:

- Khỏi chú à, cháu biết lâu lắm rồi. Cháu có gọi chú mà. Nhưng chú đi vắng luôn. Ông già khó khăn ấy hỏi như nạt cháu, làm cháu không dám gọi lần thứ hai.

- Mai mốt chắc chú có số điện thoại khác, cháu gọi dễ hơn.

- Chú không còn ở chỗ cũ nữa à?

- Chưa biết.

- Phải rồi. Chú vẫn nói chú như con chuồn chuồn mà, khi vui thì đậu, khi buồn thì bay. Buồn chú cũng quên tuốt con bé phải không?

- Không. Chú nhớ cháu chứ. Nhớ buổi chiều hôm nay.

- Không tin chú đâu.

- Chú nói thật.

Vân cười. Tôi uống hết ly nước chanh. Bóng chiều sẫm lại ngoài kia, nắng nhạt qua cửa gương một màu vàng nhẹ hẫng. Từ bây giờ, ngôi nhà đã trở nên quen thuộc đối với tôi. Những đêm khuya đi uống cà phê với bạn về ngang chắc tôi sẽ nhìn vào, sẽ thấy hiu hắt một nỗi buồn thấp sáng các đỉnh cây, trong khi ngọn đèn thả một vệt khói mù trên khoảng bao lơn lạnh lùng trống vắng. Tôi nhớ lại buổi chiều ngồi với Vân, và chúng tôi đã quen nhau. Chấm dứt những ngày tháng dài ngu ngơ tìm nhau qua những tờ thư. Bây giờ thời gian đã đổi khác. Chúng tôi sẽ nhận ra nhau và thẳng thốt gọi tên khi chợt gặp nhau ở ngoài đường.

- Chú nghĩ gì thế chú Lam?

- Chú nghĩ tới một hôm nào đó Vân trở lại Sài Gòn.

- Chú nghĩ như thế nào?

- Nghĩ đủ thứ hết

- Có quên cháu không?

- Đã bảo không rồi mà.

- Bây giờ cháu hơi tin tin.

- Tin nhiều đi cô bé.

Vân cong môi:

- Cháu mà bé hả? Ở nhà bảo cháu lớn rồi, sắp đuổi cháu về nhà người khác rồi đó.

Tôi hơi buồn:

- Cháu thích không?

- Buồn thấy mồ chứ thích gì, chú hỏi kỳ.

- Ai cũng nói thế nhưng đi mất lúc nào chả hay.

- Cháu đi nhiều người hay chú ơi. Cả một thành phố, cả một lớp học, và cả bạn bè của cháu nữa. Nhưng cháu không đi đâu. Cháu phải học nữa, và cháu phải thi đậu để còn về Sài Gòn gặp chú chứ.

- Thi rớt cũng về như thường nghe.

- Cháu ngại lắm.

- Còn ngại chừng là còn bé hoài đó.

- Người lớn mới mắc cỡ chứ chú, mà này chú, cháu lớn rồi chứ bộ, năm nay cháu đi thi tú tài. Cháu cùng một tuổi với Hạ, cháu còn có vẻ lớn hơn Hạ nữa là. Mai cháu về, chú gọi gì lên cho Hạ không?

Tôi ngần ngại:

- Biết gì mà gọi bây giờ?

- Một ít nhớ thương chẳng hạn.

Tôi không biết trả lời Vân thế nào. Người con gái mang tên Hạ và thành phố ấy đối với tôi bây giờ có một cái gì rưng buồn, xót xa như những con dốc đầy hoa quì vàng của tháng mười Đà Lạt. Những bức thư gần đây Hạ gửi cho tôi, cũng như tôi gửi cho Hạ trở nên tẻ nhạt và dần thưa thớt như lá cuối mùa. Một đêm tháng 12 năm nào tôi còn nhớ lắm, nhưng đồng thời cũng nhớ ra rằng ngày tháng sẽ bào mòn tình cảm, như nước chảy qua những viên đá dọc lòng suối. Tôi và Hạ Ở trên một đỉnh trời mơ hồ, sương khói quanh năm, mưa nắng suốt những ngày tháng. Hai thành phố xa cách nhau ở hai đầu đường. Núi rừng, thông ngàn, hồ lặng. Hình như có một

điều gì bất ổn trong tình cảm giữa tôi và Hạ. Người con gái ấy với Đà Lạt, có phải rồi sẽ như những cánh hoa quì tàn phai rơi rụng khi hết tháng giêng.

- Viết một bức thư đi chú ạ. Cháu làm người đưa thư cho.

Tôi chỉ nhìn Vân không nói. Vân lại càng thích trêu tôi. Làm sao tôi nói được những điều tôi nghĩ.

- Nhắn gì Hạ, cháu nhắn cho.

- Chú có chuyện buồn với Hạ. Không gọi và cũng không nhắn gì hết. Cháu hỏi hoài làm chú khó trả lời.

- Chuyện buồn gì chú? Cháu làm sứ giả cho.

- Thôi, cảm ơn sứ giả trăm nghìn lần.

- Chú giấu phải không? Về gặp Hạ là cháu biết liền. Người ta là bạn nhau chứ bộ.

- Ra ngoài vườn chơi cháu nhỉ?

- Còn nắng không chú?

- Hết rồi. Nắng nhạt. Cháu nhìn qua cửa kính mà xem.

Vân nhìn ra theo lời tôi bảo. Nàng chớp mắt, đứng lên đi lại phía cửa kéo tấm màn che qua bên, chợt reo:

- Ô, nắng đẹp quá chú ơi! – Chú đã thấy từ lúc nãy.

- Cháu cứ tưởng còn nắng gắt. Về đây cháu sợ nắng lắm. Nắng làm cháu đau đầu. Hồi hôm cháu bị đau đầu đấy, chú còn thấy cái mặt cháu nhăn nhăn, cháu biết mà.

Vân quay lại cho tôi nhìn. Tôi lắc đầu:

- Chẳng thấy nhăn nhăn một chút nào hết.

- Chú xạo rồi. Cháu xấu lắm. Mặt cháu nhăn nhăn, cháu biết mà.

Tôi đứng lên nói:

- Thôi ra ngoài kia đi cô bé.

K Khu vườn buổi chiều trông những ngọn cỏ như mới mọc. Màu xanh của cỏ nhuộm vàng bởi màu nắng, cái vẻ non nớt yếu đuối của những bãi cỏ hiu quạnh bên đường. Tôi và Vân đi vòng vòng

qua những tàng cây thấp. Màu hoa tím trong chân rào dịu mát, màu nắng vàng nhẹ hẫng, những cành nhài đưa hương thơm ngát ở bậc thềm. Mấy bụi bùm sùm cắt tia tròn trĩu đầy trái, những trái chín ửng vàng, hoặc chín đỏ xinh xắn trong đám lá xanh mượt. Tôi hái mấy trái đưa cho Vân, đồ nằng. Vân lắc đầu cười chả biết là trái gì. Tôi bỏ những trái bùm sùm vào miệng nhai lóc cóc. Vân ngạc nhiên:

- Ăn được sao chú?
- Ngon lắm.
- Cho cháu mấy trái.

Tôi hái một nắm đưa cho Vân, nhưng nàng chỉ ngấm ngấm, dòm rồi cười:

- Dễ thương thế này ai mà ăn cho đành.
- Nhưng mai mốt chắc chắn sẽ không còn.

Vân cười. Nụ cười của Vân lồng trong nắng. Tôi thấy những con bướm cái xinh tươi, nhỏ bé, với đôi cánh vàng đang nhớn nhoe vờn trên các khóm hoa. Vân mãi mê ngấm, bộ quần áo mặc ở nhà của Vân bay bay trong trận gió mạnh thổi từ ngoài đường vào, những cái hoa trắng nhỏ xíu trên áo Vân cũng muốn bay theo. Tóc Vân mượt buồn, từng sợi nhỏ dạt sang bên má. Mặt Vân ửng đỏ. Tôi đá mấy viên sỏi, nói:

- Chú thích có một căn nhà và một khu vườn nhỏ thế này.
- Cháu chỉ thích khu vườn chứ không thích căn nhà rộng quá, nhiều ma.
- Lại ma.
- Chú biết có nhữn ghôm cháu học bài khuya lắm, nghe tiếng động nào cũng sợ. Nghe những tàu lá võ bên ngoài mới kinh khiếp hơn nữa. Nhất là những đêm có mưa khuya. Cháu như thót cả tim lại. Rán học được thêm một chữ sợ hết hơi. Cuối cùng cháu lên giường trùm chăn kín mít từ đầu đến chân.
- Sợ thế làm sao mà ma không nhát.

- Ma nhất những người nào sợ nó hả chú?
- Dĩ nhiên. Cháu thử không sợ nữa xem. Nó chán nhất cháu ngay.

Vân cười:

- Khó quá.

Vân ngồi xuống bậc thềm. Hai cây hoa nhài to lớn ở hai bên, cành lá gần che khuất cả người Vân.

- Chiều nay trời lại không mưa chú nhỉ?
- Cháu mong mưa lắm sao?
- Mưa thích hơn.
- Mưa Sài Gòn chán lắm cháu ơi. Không đi đâu được. Chú cũng thích mưa. Nhưng là những cơn mưa nhỏ thôi. Lúc đó ngồi quán nhìn mưa mới thú.
- Chú ngồi quán một mình?
- Thường thì một mình. Nhưng cũng có khi với vài người bạn.
- Còn cô Năm Hương chú bỏ đi đâu?
- Chú bỏ trong túi áo.
- Lâu lâu lấy ra nhìn hả chú?

Tôi gật đầu cười:

- Đùa chứ, người ta đã xa xôi như một cánh mây rồi. Bây giờ người ta đã có bồ.
- Tại chú hay tại ai?
- Tại chú.
- Chú ác lắm.

Tôi mỉm cười. Tường Vân đã biết hết những gì tôi chưa kịp nói. Nhớ lại những ngày tháng cũ với những buổi chiều mưa đến một cổng trường nhìn lá bay xao xác đón người về. Tôi quả thật là một gã mơ mộng vào bậc nhất. Nhưng cũng chán đời không ai bằng. Tự nhiên rồi chán nản, tự nhiên rồi đánh chết, buông rơi một mối tình, từng mối tình. Bây giờ tôi nhớ những chiếc lá bay trong mưa, buổi chiều trên một con đường dẫn ngang trường của Năm Hương. Những

chiếc lá ấy đã được người phu quét đường gom lại mang tới một nghĩa địa nào. Hay đã mục tro xương, tan nát dưới chân người, mấy mùa mưa qua.

Vân ngồi nhìn tôi trong bóng lá. Những đóa hoa nhài hương thơm ngát, hòa lẫn trong gió. Vân cắn trên môi một cọng cỏ. Tôi có cảm tưởng Vân như con thỏ bạch. Mắt Vân tối trên gương mặt buồn. Tôi là người yêu nổi buồn nên có lẽ tôi yêu Vân mắt.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 3

Truyền đứng thật lâu trước gương. Xoay qua trái, xoay qua phải, xoay nửa vòng, rồi xoay thành nguyên một vòng tròn từ trước tới sau. Tay Truyền vân vê vạt áo dài, kéo xuống chỗ này một chút, nâng chỗ kia lên một chút. Những cọng tóc này sao mà dị ghê, cứ vướng mãi một bên mắt. Truyền dùng mấy ngón tay rẽ sang bên. Chiếc mũi mới có mấy vết mụn vừa mới nổi, mụn cám hay mụn gì Truyền cũng không hiểu nổi, chỉ thấy nó làm chiếc mũi Truyền xấu đi. Nhưng chắc chắn là Truyền không dám làm gì nó hết. Cứ để yên như vậy. Tội bạn bảo không nên nặn mụn, cứ để từ từ rồi nó lặn. Truyền hơi bực mình, nhưng quả thật tuổi mười sáu có nhiều cái lạ lùng đến chính mình cũng không biết, không ngờ những thay đổi từ đâu mang tới. Truyền quên những chấm mụn quay ra với chiếc áo dài mới lấy ở tiệm về. Tiệm may quen, may vừa ý. Truyền thầm sung sướng với chiếc áo đang mặc. Nó làm Truyền như đổi khác, như mới hẳn và che lấp cả khoảng không gian quen thuộc của căn

phòng nhỏ. Truyền nhìn thẳng vào gương mỉm cười.

Trâm bây giờ nằm sấp trên giường ngắm chị với cái kẹo cao su đang nhai trong miệng. Thấy Truyền cười, Trâm ngừng nhai hỏi:

- Chà, thẩm ý rồi phải không?

Truyền ngênh mặt với em:

- Chứ sao?

Rồi Truyền lại vén mấy cọng tóc hỏi em:

- Mà Trâm có thấy chị khác một chút nào không?

Trâm nheo mắt:

- Khác? Mà khác làm sao mới được chứ?

- Ờ, nhỏ này quê chưa. Khác gì là mình đổi khác, hôm nay có giống ngày hôm qua không. Nghĩa là...

Truyền nhíu mày, cố tìm cách diễn tả cho Trâm hiểu, bàn tay Truyền giơ ra lơ lửng, mắt ngó ngoài cửa. Cuối cùng Truyền nói:

- Nghĩa là hôm nay chị mười sáu tuổi. Chị có khác với hôm qua chị mười lăm không. Hiểu chưa nhỏ?

Trâm tròn miệng:

- Vậy thì chị chịu khó đi qua đi lại chút nữa xem. Chưa trả lời được.

- Trời ơi, còn làm khó làm dễ người ta nữa.

- Thật mà. Nãy giờ em bận nhai kẹo, với lại mắc nhìn mấy trang báo đâu có ngắm kỹ.

Trâm giả vờ nói để chọc Truyền thôi, chứ Trâm có nhìn Truyền từ đầu đến cuối, từ mắt, mũi, tay chân cho đến những sợi tóc nhỏ xíu.

Nhất là chiếc áo dài mới may bằng một thứ vải gì đó Trâm đoán là khá đắt tiền màu tím rất đẹp của chị. Nhưng Trâm giả vờ coi báo, nhai kẹo, để bắt Truyền chịu theo ý mình, vì lâu lâu Trâm mới được người ta hỏi ý kiến, nhất là chị Truyền bao giờ cũng ta đây, nhìn Trâm bằng nửa con mắt. Lúc nào cũng cho Trâm là bé con, chả có ký lô nào. Bây giờ sẵn dịp Trâm trả thù, làm ra vẻ ta đây lại, ít nhất là cũng được một lần có quyền như vậy. Trâm thích lắm.

Truyền nhảy tới giật tờ báo trước mặt Trâm:

- Ai cho Trâm xem báo này. Báo này chỉ có mình chị là coi được thôi. Trâm xem báo kia.

Truyền đi lại bàn ném cho Trâm tờ báo “Yêu Trẻ” có in hình màu.

Trâm lắc đầu:

- Cái này để con nít coi. Trâm lớn rồi chứ bộ.
- Trời đất. Hôm nay lại đòi làm người lớn.
- Em lớn rồi chứ bộ.

Truyền đáp tỉnh:

- Mười sáu tuổi như chị hãy đọc.

Rồi Truyền đếm đốt ngón tay cười:

- Bốn năm nữa, cô bé ời.
- Phản đối chị. Người ta bốn năm nữa. Còn chị đọc từ năm ngoái đã sao?
- Năm ngoái chị mười lăm, có thể căn cước bọc nhựa rồi chứ bộ.
- Nhưng chị chưa được coi phim cấm trẻ em dưới mười sáu tuổi.
- Năm nay chị coi được. Chị mới xem hôm qua.
- Với ai?
- Với một người.

Trâm nhả thỏi kẹo ra bàn tay vo tròn ném qua cửa sổ hỏi:

- Người đó tên gì?

Truyền bật cười:

- Mắc mớ chi mà hỏi lắm thế. Kệ người ta.
- Chị ghê lắm đấy nhé. Hôm nào bị đòn đừng trách em.
- Dọa?
- Thật chứ không dọa.

Truyền nheo mắt:

- Như vậy nói ngay cho nhỏ mừng nghe, chị đi với Quỳnh mập. Rõ mắc cỡ, chưa chi đã làm ầm lên.

Trâm bẽn lẽn:

- À, chị Quỳnh ù, sao em không thấy?
- Người ta hẹn ngoài phố chứ bộ.
- Hôm nay chị Quỳnh có tới không?
- Tới chứ sao không... Chị đang mong đây. Chắc nó còn ngủ chưa chịu dậy.

Truyền lại bên cửa sổ ngóng xuống con hẻm, hít hà, rồi hỏi Trâm:

- Sao, trả lời được chưa?
- Chị phải đi qua đi lại nhiều lần như người ta dự thi hoa hậu mới được.
- Trời ơi, Trâm biết cái gì mà hoa hậu với hoa nhài.

Trâm mở mắt tròn xoe, hỏi một câu bất ngờ:

- À, mà sao chị không dự thi hoa hậu hả chị Truyền?

Truyền bị hỏi một câu ngẩn ngơ, trợn mắt:

- Ơ, lằng òm, trả lời đi, cho cái kẹo nữa nè.

Truyền ném cho Trâm một cái kẹo cao su nữa.

Trâm bóc lớp giấy bao, cho vào miệng nhai rồi cười :

- Người ta thi hoa hậu nhiều lắm. Chị ghi tên dự thi đi. Chị sẽ đoạt cái vương miện, mang về cho em đội chơi.
- Thôi đừng có lằng. Trả lời câu hỏi chị đi.
- Mà chị đã làm theo lời em chưa?
- Màយ táng vừa thôi nhe.

Trâm nhe răng cười. Tuy nói thế nhưng Truyền cũng đi qua đi lại trong phòng theo lời Trâm. Một lúc Truyền hỏi:

- Được chưa?

Trâm không đáp, chỉ ngón tay bên trái bảo:

- Bên trái... quẹo.

Truyền lườm Trâm rồi quẹo theo. Trâm lại hô:

- Quẹo phải... quẹo.

Truyền lại quẹo phải. Trâm thích chí nhảy luông xuống đất cười:

- Chị đi nữ quân nhân đi chị Truyền.

- Lãng òm. Hôm nay mày mát dây hả nhỏ?
- Chị đi hay lắm. Không thi hoa hậu thì đi nữ quân nhân mới hợp.

Truyền lườm lườm:

- Đừng có nói bậy. Không thi hoa hậu mà cũng không đi nữ quân nhân. Cho mi mấy cây thước chịu không?

Trâm thụt lùi khi thấy Truyền đưa cây chổi lông gà ra trước mặt.

Truyền hỏi:

- Sao, trả lời được chưa?
- Chị cắt cây chổi đi thì mới trả lời được.

Truyền chỉ dọa Trâm thôi, sợ Trâm không chịu nói, thắc mắc hoài càng tức, nên tươi cười quăng cây chổi lông gà vào góc giường.

Truyền đứng thẳng trước gương, chống tay hỏi:

- Rồi, nói đi chứ?
- Chị Truyền hôm nay xinh ghê cơ.
- Nịnh.
- Chị trông lớn hẳn ra.
- Láu.
- Chị có đôi mắt thật đen, thật đẹp, thật tròn, thật mơ mộng.
- Chỉ dóc.
- Chị có nụ cười làm mềm lòng gỗ đá.
- Xạo quá trời.

Trâm cười khúc khích:

- Chiếc áo mới của chị đẹp khỏi chê. Màu tím là màu gì chị nhỉ?

Truyền đáp:

- Màu gì cũng được. Nhưng tụi kia bảo là màu của học trò.
- Không phải đâu. Màu của nhung nhớ í...

Truyền nháy tới trước mặt Trâm la:

- Con khỉ, nhớ ai?

Trâm thụt lùi vào tường cười:

- Em có biết đâu.

- Mi nhiều chuyện quá, hỏi một câu mà trả lời đủ thứ vòng vo tam quốc. Tóm lại, ngó xem người ta có khác chút nào không thể thôi.

- Khác, khác xa.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là... chị đẹp mê hồn luôn.

Truyền đỏ mặt định chạy tới đấm cho Trâm một cái nhưng Trâm đã chạy vòng qua cái bàn học, quanh qua cái giường, núp vào tủ áo, rồi vọt luôn ra cửa. Tiếng chân của Trâm mất hút nhưng tiếng cười giòn tan để lại làm Truyền cũng phát buồn cười theo.

Truyền trở lại gương ngắm mình thêm chút nữa. Như vậy là được. Có áo mới, chiều nay cắt bánh chắc có nhiều đứa trâm trỏ. Truyền nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi mà nhỏ Quỳnh cũng chưa chịu vác xác tới.

Bộ trưa nay ăn no rồi ngủ cho đói mới thức dậy hay sao mà tới trễ thế? Hay là xe bể bánh? Truyền mỉm cười hình dung ra khuôn mặt Quỳnh. Con nhỏ có nụ cười duyên dáng đấy, gương mặt cũng xinh, chỉ tội cái mập phệ nên trong lớp mọi người tha hồ đặt tên. Đứa gọi Quỳnh ú, đứa kêu Quyn mập, còn có đứa tra Quỳnh sổ nữa. Con nhỏ quỳnh lên, nhịn ăn đều đều, khát nước cũng không dám uống. Cái gì cũng ngán, cũng ngại đem tới nhiều mỡ, tăng thêm phần mỡ quá dư thừa trong người nó.

Trong khi đó Truyền lại gầy. Nhưng thà gầy chứ nhất định Truyền không mập như nhỏ Quỳnh. Truyền đi qua đi lại trông ngóng. Nhỏ Quỳnh như vậy thì tệ thật. Chiều nay hứa đến sớm để phụ giúp với Truyền một tay sắp đặt bàn ghế, chỗ ngồi, bánh nước. Hôm nay là sinh nhật của Truyền. Một ngày quan trọng. Một ngày chấm dứt tuổi mười lăm, chào mừng tuổi mười sáu. Truyền có áo mới, có bánh, và có cả một buổi chiều, một buổi tối để vui với bạn bè. Nhà đi Cấp hết. Ba mẹ muốn cho Truyền được tự do, tối về dự sinh nhật của Truyền sau. Chỉ có nhỏ Trâm đòi ở nhà chiều nay để phụ với

Truyền, nhưng nhỏ này chỉ có nước ăn thôi. Ăn suốt ngày. Truyền phải canh chừng nó từ khi Ba Mẹ mang bánh về. Bây giờ nó chạy mất.

Truyền mong Quỳnh như sa mạc trông mưa. Năm giờ bạn bè tới. Bốn giờ mười phút nhà cửa y nguyên. Truyền cởi áo dài chạy xuống nhà. Truyền bắt đầu quính lên, lẳng xăng như con mèo bị nước. Gặp Trâm đứng nhón nhơ trước cửa, Truyền nạt:

- Đứng đó hả? Phụ người ta một tay coi.
- Cắt bánh phải không chị?
- Trời ơi, đừng có ầu tả vậy. Ai mà cắt bánh bây giờ. Coi có nước đá chưa?

Trâm chạy lại mở cửa tủ lạnh, nói:

- Có rồi.
- Không đủ đâu, chạy mua thêm mấy trăm về chặt nhỏ bỏ sẵn trong bình đi.

Trâm xòe tay:

- Tiền đâu?
- Trong cái bóp con thỏ của chị chứ đâu.
- Còn bóp con mèo thì có năm trăm lặn hả?

Truyền phì cười:

- Còn ở đó giễu nữa. Có đi mau không người ta tới nơi rồi.

Khi Trâm từ trên lầu trở xuống cầm trong tay tờ giấy hai trăm để mua nước đá, Truyền nhớ ra một chuyện hỏi:

- À quên. Anh gì quen với Trâm có tới không?
- Anh gì nhỉ?
- Thôi đừng có làm bộ. Quen với Trâm, Trâm mời, bắt chị viết thiệp mời, bắt ký tên còn làm bộ ngẩn ngơ.
- A, anh Lam. Ở phía bên kia, cái bao lơn đối diện nhà mình. Chắc là tới. Anh ấy hứa chắc mà.
- Có kỳ lắm không Trâm?

- Gì mà kỳ?
- Mời người không quen.
- Trước lạ sau quen chứ bộ. Anh ấy là người hàng xóm của mình. Ông hàng xóm sẽ quen với cô láng giềng.

Truyền nguýt dài:

- Thôi, đi mua nước đá nhanh lên, rồi về đón ông khách đó giùm chị.
- Ô kê.

Trâm chạy ngay ra cửa thì đụng ngay Quỳnh sầm sầm đi vào.

Quỳnh kêu oai oái trong khi Trâm cười khi khi cấm đầu chạy mất.

Quỳnh đấm cửa.

- Chủ nhà đâu rồi. Khách quý tới sao không ra tiếp?

Truyền chạy lại nghinh mặt:

- Khách quý, mời khách quý vào đây xơi mấy chồi lông gà được không?

Quỳnh cười:

- Đón khách quý bằng bộ mặt đưa đám chiếc lá vàng thế hả?
- Chưa khóc là còn may đấy.

Quỳnh bước vào ôm vai Truyền dỗ dành:

- Chi mà khóc, hả nhỏ?
- Quỳnh hẹn mấy giờ tới?
- Bốn giờ.
- Bây giờ mấy giờ?
- Bốn giờ chứ mấy.
- Đồng hồ Quỳnh bên Công Gò hả?

Quỳnh liếc nhìn đồng hồ của mình rồi cười khì:

- Mới trễ có... nửa tiếng mờ. Tại cái xe của Quỳnh chứ không phải tại cái đồng hồ. Xe Quỳnh nổ lóp giữa đường, phải nhờ vá. Xong là Quỳnh phóng như bay tới đây.

Truyền giận Quỳnh vô kể, nhưng con nhỏ cố làm cho người ta cười.

Biết Quỳnh ba xạo nhưng Truyền cũng đành nghe như thật. Truyền

nói:

- Thôi bây giờ nhào xuống bếp. Trễ rồi. Tụi bạn sắp tới.
- Nhà vắng quá vậy Truyền? Đâu cả rồi?
- Hôm nay tụi mình được tự do hoàn toàn, Ba Mẹ Truyền đi Cấp, tối mới về.
- Ngon lành. Bữa nay cho Quỳnh ăn sinh nhật ké với nhé.
- Ké gì thì được chứ đừng dé vào cái bánh.

Quỳnh cười khúc khích. hai đứa lảng xảng lúu xúu thu dọn bàn ghế. Độ nửa tiếng đồng hồ thì đâu đã vào đấy. Nhỏ Trâm tưởng đâu chỉ biết ăn, nào ngờ cũng giúp ích được nhiều chuyện. Nhỏ xin hoa ở đâu không biết có nguyên một bình cúc vàng làm nổi bật những cành hoa hồng của Truyền mua ngoài chợ về. Truyền đứng thở dốc nhìn hai cái bàn dài đầu lại với nhau, từ đầu bàn đến cuối bàn toàn là hoa. Ngó đâu cũng thấy hoa. Quỳnh chăm chú nhìn vào chiếc bánh to lớn có hàng chữ “Sinh nhật Nguyễn Thị Ngọc Truyền” bắt bằng kem, nét chữ đẹp không chê được. Truyền mỉm cười hài lòng nhìn quanh phòng. Những cánh cửa sổ được mở hết. Cây lá bên ngoài tươi non, xanh mơn. Mây trắng bay ngang từng bầy. Có tiếng chim ríu rít ngoài xa, trên những ngọn cây. nắng vàng mặt cỏ. Bỗng Quỳnh hét toáng lên:

- Phải có nhạc nữa chứ. Quên lớn. Băng đâu, máy đâu?

Truyền cũng giật mình:

- Trên phòng mình ấy. Chết cha. Làm sao?
- Trâm đâu, lên phụ khuôn xuống.

Trâm chạy lên. Ba đứa phóng tuốt lên lầu vào phòng Truyền gỡ dây điện khuôn máy xuống phòng khách. Cái máy nặng khỏi chê luôn. Ba đứa khuôn từ trên lầu xuống mệt ứ hơi. Quỳnh coi vậy mà được việc. Nó biết cách gắn máy, nối dây. Trâm ôm băng xuống để thử vào. Không có gì trở ngại. Tiếng hát êm lướt, xoa dịu tiếng thở dồn dập mệt mỏi của Truyền, của Quỳnh. Hai đứa cười thật tươi. Quỳnh

nói:

- Phục ta chưa, mi?
- Phục sát đất.
- Bây giờ chỉ còn chờ đợi.
- Lại bắt đầu một sự chờ đợi khác. Ôi ngày sinh nhật mình mà chỉ lo chờ đợi người.
- Ai kêu mi ham tới mười sáu tuổi. Mai mốt có tới nữa thì đã nó trở lui nghe chưa?

Truyền cười, cặp mắt ướt, Quỳnh la lên:

- Trời ơi, sao không chịu thay áo mới?

Truyền nhớ ra mình hãy còn mặc chiếc áo trong nhà. Truyền chạy nhanh lên phòng. Nghe tiếng chân Quỳnh chạy theo. Truyền đứng trước gương ngó lại chiếc áo dài mới của mình. Quỳnh trầm trồ:

- Xinh ác.
- Thật hay giả vờ đó bạn?
- Thật.
- Chải lại mái tóc một chút đi em. Tóc rối bời kìa.

Truyền cầm lược rẽ lại đường ngôi. Những sợi tóc yêu dấu của cô ta bắt đầu dài, bắt đầu đen mượt, óng ánh.

Truyền cười hỏi:

- Tóc ta dài chưa Quỳnh?
- Đẹp rồi. Hôm nay mi cái gì cũng đẹp.

Một ngày quan trọng mà.

- Đẹp làm gì, Quỳnh nhỉ?
- Đẹp cho người ta nhìn, người ta ngắm.
- Người ta nào?
- Người ta của mi, làm sao ta biết được.
- Chưa có ai là người ta cả. Chỉ có mình mình.
- Thì ca bài “đừng bỏ em một mình” nghe anh.

Truyền quay lại lờm Quỳnh, vuốt tóc Truyền:

- Thôi, ta làm “người ta” của mi vậy. Hôm nay là ngày cưới tại mình chịu không?

- Đừng ham. Ta khó cưới lắm.

- Cưới đại. Cha mẹ không cho ta cũng cưới. Ở đây không được thì đi trốn.

- Trốn tới chân trời nào?

- Chân trời nào cũng được. Tới một nơi không còn ai, không có ai, chỉ có hai vợ chồng son trẻ tại mình thôi.

Hai đứa phá lên cười. Trâm đứng ở cửa la ầm ĩ:

- Khách tới, khách tới rồi.

- Khách đàn trai hay đàn gái?

Trâm ngẩn ngơ:

- Chị Quỳnh hỏi gì kỳ vậy?

Quỳnh bật cười:

- Không. Chị bị ám ảnh bởi cái đám cưới của chị với Truyền. Khách con trai hay là con gái.

- Khách con gái.

- Truyền, chạy nhanh không chúng nó cười.

Hai đứa phóng xuống nhà. Quỳnh bảo Trâm:

- Trâm lo nước đá nhen.

Trâm xịu mặt. Khách tới những khuôn mặt hăm hở để ăn. Chúng nó đứng dàn hàng ngang trước cửa chứ không chịu vào. Ôi đủ màu sắc, đủ vẻ. Đứa nào cũng diện rất bảnh. Làm như sinh nhật của chúng nó không bằng. Thấy Truyền xuống tới, chúng hét ầm lên.

- Mời khách tới ăn, sợ đồ ăn ít trốn mất hay sao mà để khách chờ quá sá. Mời chân rồi. Kiến bò bụng đây.

Truyền cười duyên:

- Người ta phải mặc áo đàn ông mới xuống đón khách chứ.

Thúy kêu ồ một tiếng:

- Ôi chao, áo mới may bà con ơi.

- Xinh ời là xinh.
- Đẹp ời là đẹp.
- Gồ ghề quá vậy Truyền, cho mượn đi.

Truyền hất mặt:

- Đẹp chứ sao không. Ta may ta chọn màu, chọn vải mà.
- Không thể tin vào tài thẩm mỹ viện của mi đâu. Ai chọn cho thì có, may ra dễ tin hơn.

Trầm cũng phụ họa:

- Ủ, cũng khó tin lắm đấy. Ai cho thì khai báo ra nhé. Tụi này điều tra ra thì rã đám đấy. Cho biết trước mà đề phòng.

Quỳnh la:

- Ai cho cũng tốt, mà không ai cho cũng tốt luôn. Mời quý vị vào.

Bánh nguội hết trơn rồi.

Truyền hoảng hồn:

- Không được. Máy người anh hùng ở lại chơi chút đã. Vào bây giờ, chút nữa lấy gì ăn?

Cả bọn cười ầm ĩ. Khanh hỏi:

- Còn chờ ai nữa. Bỏ mi hay sao mà lo lắng quá vậy?
- Đừng ầu. Bạn bè không. Có mấy người anh bà con.
- Bà con gần hay bà con xa?
- Bà con nhưng mà khác họ quý vị ạ.

Thúy cong môi:

- Tới đây ta bóp mũi từng đứa.
- Ta cũng thế, ta nắm tay ta dắt đi chơi.

Truyền nhăn mặt:

- Mấy cái miệng tụi mày kinh khủng quá. Tốp bót lại. Đừng tưởng bỏ. Sợ chút nữa ngồi im thín thít run như thần lẩn đứt đuôi.
- Sức mấy mà run.

Trầm pha trò:

- Đứa nào run ta cạo gió cho.

Quỳnh dòm Truyền cười:

- Có một ông khách đặt biệt lắm. Truyền cho phép phát ngôn viên chính thức tuyên bố nhé?

- Vừa vừa thôi, đừng tuyên bố quá.

- Dĩ nhiên.

Truyền nhăn mũi cười:

- Chà tụi này bí mật quá.

- Bí mật cho lắm rồi lát nữa cũng bật mí.

- Ta chả thèm nghe.

Quỳnh liếc Khanh còn bén hơn dao:

- Mỗi người có một chỗ đứng trong trời đất. Không ai có quyền đuổi.

- Một chút cho mi nằm luôn.

Cả bọn lại cười ầm lên. Quỳnh tăng hăng lấy giọng. Liếm môi mấy cái rồi nói:

- Một ông khách đặc biệt sẽ tới đây vào giờ chót, đem ngạc nhiên tới cho các bạn và cả cho chủ gia.

- Gì kỳ vậy?

- Ấy, đã bảo chuyện ly kỳ mà.

- Sốt ruột thấy mò.

- Rán đợi một tí nữa.

- Có gì ăn trong khi chờ đợi không?

Thúy liếc qua dãy bàn đã kê sẵn. Truyền ho một tiếng:

- Muốn ăn xuống bếp. Không được ăn ở đây.

- Chút nữa ăn, thì bây giờ ăn trước cũng vậy thôi.

- Chưa cúng.

Thúy le lưỡi. Trầm nheo mắt:

- Cúng lệ lên đi nhỏ. Nhớ làm thủ tục gì cũng châm chế bớt, cúng vái ít thôi, lệ lên. Ta đi đường xa vừa mệt vừa đói nên dễ nổi sùng lắm à.

- Chờ một tí.

- Còn ai nữa?
- Ủ, ai nữa. Ta thấy bấy nhiêu đây đông quá rồi. Khanh ăn cũng đủ mệt đủ rồi.
- Hai ông anh họ và một người láng giềng.
- Có phải ông khách mà Quỳnh nói lúc nãy?
- Khổ quá. Ta cũng chưa biết mặt.
- Ở hay.
- Ủ, ông ấy là bạn của nhỏ Tí Bo.

Khanh hét âm ỉ:

- Tí Bo đâu, Tí Bo đâu?
- Ở trong tô vịt tiềm.

Cả bọn lại được dịp cười. Trâm chạy lên ngơ ngác. Khanh ôm vai

Trâm hỏi:

- Ông khách của Trâm tới chưa?
- Sắp tới.
- Kêu ổng lên nhe, tới trễ rửa chén ráng chịu à.

Trâm khều vai Trâm:

- Có “bô” lắm không Tí Bo, nói cho chị nghe, chị dành trước. Mấy nhỏ này dữ lắm.
- Em không biết.
- Ôi chao, nói dễ thương ghê.

Quỳnh cười:

- Đừng quên chị nghe Tí Bo. Mình quen nhau lâu lắm rồi. Hôm trước chị cho Tí Bo cả một hộp kẹo mà.

Truyền nói:

- Lo lót thêm đi quý vị, hai ông anh họ sắp tới rồi.

Thúy nắm tay Truyền cười thật tươi:

- Phần Thúy đấy nhé. Hai ông anh quý thuộc phe phái nào? Hippi già hay Hippi choai choai?
- Hippy cỡ nặng bà con ời.

Cả bọn vừa hét, vừa cười vang cả nhà. Nhưng khi vừa nghe tiếng xe gắn máy đỗ xích lại ngoài cổng thì im bặt. Truyền đưa mắt nhìn Trâm hỏi. Trâm đưa mắt nhìn Quỳnh cầu cứu. Quỳnh cười cười:

- À, ông ta đến. Ta vô tội vạ để ta ra xỏ mũi ông vô.

- Ta đi theo với, Quỳnh.

Quỳnh nắm tay lại nghinh mặt ngó Khanh.

- Thôi, một tay này đủ nghiêng cả sơn hà rồi. Không cần mi đâu mi ời.

Quỳnh ung dung đi ra cửa. Con gái lẩm mồm lẩm miệng. Ăn nói nghe phát khiếp khi gặp nhau chừng hai người trở lên. Nhất là con gái như bọn Quỳnh. Nhưng khi ra tới cổng Quỳnh im thin thít. Tự nhiên rồi thấy ngượng ngùng. Chỉ thiếu chút nữa là “cuống quít vâng về tà áo, run run đôi môi mở chào”. mấy cái hoa ngoài cổng tự nhiên đong đưa trên cành như cười trêu Quỳnh. Mắc cỡ lạ lùng, trước một người thật lạ.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 4

Tôi đứng dưới chùm hoa giấy non. Mấy bóng người thoáng qua khoảng sân nhạt nắng chiều. Một con chim sâu nhỏ bé cũng vừa rời cành cây này bay đi với một tiếng kêu bỏ lại. Tôi đưa tay nhấc chuông, chờ đợi. Tôi hy vọng không đến trễ giờ. Và đây là lần đầu tiên tôi nhận được một tấm thiệp mời dự sinh nhật của một người lạ, chưa quen, cũng chưa thân thiết. Trâm làm tôi bối rối một chút. Cô bé ác quá. Tôi thầm trách như vậy và cười một mình lúc đi chọn

quà. Chắc hôm nay tôi sẽ bị rơi vào một mê hồn trận. Tôi tính tới một chút rồi rút lui. Đó là một cách làm vui lòng Trâm. Cô bé với một bông cúc vàng trên bao lơn mỗi buổi sáng nhìn tôi qua một màn mưa giăng mờ trước khi đi học. Tôi đã biết mặt Truyền, nhưng chưa lần nào nói chuyện. Hôm nay sinh nhật mười sáu tuổi của cô bé. Tôi thấy quà tặng sinh nhật muôn đời cho một cô gái chỉ có thể là một con búp bê. Tôi lắc lắc cái hộp giấy và cười một mình. Người ra mở cổng cho tôi là Trâm. May quá tôi đỡ phải bối rối.

Trâm vừa mở cổng vừa cười:

- Tiếng chuông gọi cổng của người khách cuối cùng mà mọi người chờ đợi đấy nhé.
- Tôi mà được mọi người chờ đợi đến như thế sao. À, tại tôi tới trễ.
- Không phải đâu ạ. Mọi người có vẻ chờ đợi thật đó.
- Cô bé quên mời tôi vào rồi.

Trâm cười:

- Ấy chết, mời ông vào ạ.

Trâm nhường chỗ cho tôi bước vào rồi đóng cánh cổng lại. Hôm nay cô bé mặc chiếc rổp xòe màu trắng và chiếc áo màu xanh lá mạ. Tóc không cài hoa cúc vàng mà thay vào đó chiếc ruy băng màu tím than. Tôi khen:

- Hôm nay Tí Bo xinh quá.
- Máy chị bạn của chị Truyền vừa ngạo Trâm ầm ĩ trong đó, bây giờ tới ông.
- Tôi khen thật. Tôi không biết ngạo.
- Ông mua quà cho chị Truyền mà quên mua cho em.

Tôi thấy cánh môi cô bé bĩu ra, có vẻ như giận dỗi. Tôi cười:

- Hôm nay sinh nhật của chị Truyền. Hôm nào sinh nhật của Tí Bo tôi mua thật nhiều quà để bù lại.
- Sinh nhật của em còn lâu lắm.
- Sinh nhật tới mau lắm. Nó đem cho mình một tuổi, không chờ mà

cũng không đợi. Tin tôi đi.

- Ngày xưa, sinh nhật ông, ông có chờ không?

- Tôi không nhớ được ngày sinh của mình.

Trâm ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

- Mẹ tôi sinh tôi ra trong lúc chạy giặc. Mãi đến sau này mới ra tòa án làm khai sinh. Thế nên không nhớ ngày giờ gì nữa. Tôi phải mang một ngày sinh theo trí tưởng tượng của bà.

- Vui nhỉ?

- Ừ, không có ngày sinh nhật cũng vui như người ta có ngày sinh nhật để vui vậy.

- Vui mà buồn.

Tôi ngó Trâm, thấy những sợi tóc óng ánh của cô bé. Bước chân Trâm nhún nhảy trên lối đi. Khoảng sân rộng đã hết. Tôi thấy mấy chiếc xe gắn máy nằm rải rác quanh đó, dưới những bóng cây.

Trâm dừng lại trước cửa gọi:

- Chị Truyền ơi, có khách tới.

Truyền bước ra với một nụ cười. Chiếc áo dài màu vàng làm sáng rực một vuông cửa. Bên trong, tôi thấy những gương mặt lấp ló, những màu áo, những tiếng cười khúc khích nổi lên. hai người con trai tiến ra bắt tay tôi. Truyền giới thiệu. Trâm ngược lại, dành để giới thiệu tôi. Mọi người cùng cười. Gối quà được đưa cho Truyền. Cô bé lí nhí một lời cảm ơn và nở một nụ cười. Tôi thích nụ cười thành thật và rộng mở như thế. Và tôi bước vào nhà làm người khách cuối cùng, mọi người trông ngóng, chờ đợi tôi đúng như Trâm đã nói.

Tôi nói chuyện với hai người thanh niên. Họ có vẻ lúng túng trước một đám đông toàn con gái. Tôi bắt gặp vẻ ngượng ngập của họ. Tự nhiên tôi mỉm cười. Con trai bắt đầu bằng những điều thuốc của mình. Con gái bắt đầu khai nước ngọt và nói chuyện tiếp. Tôi nhìn

quanh bàn, không khí có vẻ rục rĩ vui mắt. Nhưng món ăn được bày biện một cách khéo léo. Chiếc bánh to cắm mười sáu cây nến. Những bình hoa nhỏ thật đẹp mắt. Tôi ngồi cách hai người thanh niên rồi tới Trâm. Truyền ngồi kế đó với Trâm và Khanh. Phía bên kia gồm Quỳnh và những người tôi chỉ vừa biết tên, nhưng chắc là khó nhớ được hết một lúc

Khanh nói trước nhất:

- Thôi đốt lên đi chứ, Truyền.
- Tuyên bố lý do đã. Phải thủ tục, lễ nghi đảng hoàng đừng có ầu.
- Tuyên bố lẽ lẽ lên chứ.

Trâm ngó tôi cười. Truyền bồi rồi đứng lên sau khi được các bạn nhắc nhở, thúc giục. Trâm pha trò:

- Chà, cảm động. Đừng có khóc nghen.

Quỳnh cười:

- Can đảm lên. Khóc ta ăn hết.
- Sức mấy mà khóc hả Truyền?

Người thanh niên ngồi bên cạnh tôi lên tiếng hỗ trợ. Thúy nói:

- Xin mấy phút yên lặng.
- Mấy phút xin nói rõ ra. Đừng có mơ hồ.
- Năm phút.
- Bốn phút thôi. Năm phút lâu quá.
- Thôi, yên cho nó nói. Mi dành nói cả.
- Nói đi Truyền. Nói xong ta cho mi uống nước.

Truyền chớp mắt:

- Quý vị hồi quá, cảm động thật thì nguy.
- Tha hồ mà cảm động.
- Cảm động một chút thôi chứ, cảm động hết mai mốt lấy gì cảm động nữa?

Truyền ngó quanh bàn, bắt gặp những nụ cười. Phải nói hôm nay Truyền xúc động thật. Ngày sinh nhật lần này, Truyền bước vào tuổi

mười sáu có cái gì mong mênh, lớn lao như đời sống đã sang bờ, qua một đại dương muôn trùng. Truyền của ngày mười sáu tuổi khác xa với Truyền hồi còn mười lăm. Phải chăng mình đã bắt đầu bước xa khỏi một khoảng đời thơ ấu? Truyền ngó mười sáu ngọn nến cắm vòng quanh chiếc bánh sinh nhật, những ánh nến lung linh soi hồng đôi má Truyền, soi hồng những gương mặt bạn. Như thế là ta đã thổi tắt những ngày hôm qua để đốt lửa cho những ngày sắp tới.

Trâm cầu vào tay chị nói khẽ:

- Nói gì đi chứ chị Truyền. Chị không nói, em nói thế nghe?

Truyền lấy giọng một lần cuối cùng rồi nhỏ nhẹ nói, trong khi các bạn của Truyền đã im lặng.

- Thừa các anh, thừa các bạn. Hôm nay là ngày sinh nhật thứ mười sáu của Truyền. Được đông đủ các anh và các bạn tới dự, Truyền rất cảm động. Truyền cảm động thật. Truyền khó mà nói gì nhiều. Khó nói quá. Thôi, Truyền xin phép thổi nến.

Tiếng vỗ tay rào rào. Truyền chu môi đỏ mặt thổi nến. Thổi một lượt, còn năm cây nến chưa chịu tắt. Thúy đứng lên:

- Để ta thổi phụ với.

Thúy thổi phù phù. Nến lần lượt tắt hết. Khanh cười cười:

- Nói gì mà ngẩn tí xiu vậy?

Quỳnh thúc vào hông Khanh:

- Mi có tiếc thì nói tiếp đi.

- Ăn xong rồi nói.

Trâm lườm Khanh:

- Cái bụng cái dạ mi ta biết rõ như ban ngày như bàn tay ta có năm ngón vậy. Thấy ăn thì mắt sáng lên còn làm bộ tử tế.

Khanh cười, đảo mắt quanh những gói quà, rồi vụt la lớn:

- Quên lớn rồi, phải khai những gói quà này ra chứ?

- Ủa nhỉ, quên nhỉ?

- Tại sao Truyền lại có thể quên chuyện trọng đại này nhỉ?
- Khai quà bây giờ, quê chết.
- Quê gì. Ta tặng cho nó mộ con thỏ vện dây cót, nhảy cà tung như nó vậy.

Mấy ông con trai có vẻ ít nói trước đám con gái. Bây giờ chả ai phát biểu câu nào.

Quỳnh ngày thường cũng không thua chi bọn Khanh, nhưng không hiểu sao hôm nay cũng ít nói. Có lẽ tại từ lúc ra cổng rước anh chàng lạ mặt vào nhà, Trâm khều tay Truyền nhắc:

- Thôi khai quà đi chị Truyền rồi cắt bánh nữa chứ. Để em đi mở nhạc.

Tôi nói:

- Đừng mở nhạc ngoại quốc nghe. Nhất là nhạc soul. Tôi thích nghe những bản nhạc tiền chiến, thật xa xôi, thật xưa cũ.

Tiếng nhạc trỗi lên bằng giọng ca của một nam ca sĩ. Có thể không phải là một ca sĩ. Giọng ca không nhà nghề, giọng ca ít nghe và rất tài tử. Tôi thích một giọng ca vàng như thế. Khanh đứng lên phụ với Truyền khai những gói quà. Những tiếng cười khúc khích, tiếng ồ đầy vẻ ngạc nhiên. Cuối cùng bữa sinh nhật của người con gái nào cũng đều nhận được nhiều búp bê. Truyền có vẻ thích thú con búp bê của tôi hơn, mái tóc hung hung và chiếc khăn quàng cổ lấm tẩm hoa ấy làm mắt Truyền chớp mãi. Mỗi một bàn tay sắp một con búp bê trước mặt. Ngó lại, bàn toàn búp bê và hoa. Khi Truyền cầm con dao nhọn định cắt bánh thì có một người nói:

- Khoan khoan, bánh ăn cuối cùng. Bây giờ ăn đồ mặn trước.
- À, lại quên. Hôm nay Truyền mù mờ quá.
- Chắc tại nhỏ cảm động.
- Còn phải nói.

Và mọi người bắt đầu bữa ăn. Bữa ăn pha đầy tiếng cười. Có người đề nghị tắt máy để thưởng thức những giọng ca đặc biệt. Nhưng lời

đề nghị có lẽ không làm ai hăng hái. Những gương mặt quay vội đi che giấu. Những nụ cười ngượng ngùng lấp kín. Quỳnh nói:

- Nghe bằng cũng chán. Bây giờ nghe lời ca tức cảnh sinh tình thú hơn. Đề nghị mỗi người một bản tặng Truyền.

- Quỳnh ca trước đi.

- Không. Phải chọn cơ. Truyền đóng vai chủ gia, cho Truyền được quyền quyết định.

Truyền nhả một miếng xương vào chén, cười sung sướng:

- Chỉ ai thì người đó hát hả?

- Chứ sao?

- Vậy Truyền chỉ một người đầu tiên thôi nhé?

- Chỉ đi, nhưng đừng có chỉ tui à.

Mọi người khúc khích cười. Truyền đảo mắt một vòng quanh bàn.

Những con mắt chớp nhanh giấu mặt. Nhưng Truyền đã có ý định từ đầu. Truyền chỉ một người lạ:

- Mời anh Lam ạ.

Lập tức tiếng vỗ tay như mưa rào. Tôi mỉm cười đứng lên nói:

- Tôi hát cũng được đấy. Nhưng quý vị có can đảm ăn nữa sau khi nghe tôi hát xong không đã?

- Có.

- Có chứ.

- Anh tự nhiên. Tội này chỉ sợ bắt làm chứ không sợ bắt ăn đâu mà lo.

Tôi ngó Trầm:

- Trầm có dám ngồi lại không?

Trầm đỏ mặt:

- Chắc dám. Tin là anh hát không đến nỗi... tệ.

- Tôi chỉ hát được một bài thôi. Bài con ếch che dù. Quý vị có muốn nghe không?

- Gì mà con ếch che dù?

- Bài này lạ.
- Sao không hát bài con nhái che dù mà bài con ếch.
- Tại vì anh Lam không thuộc ài con nhái.

Những giọng cười nổi lên một cách thích thú. Tôi đứng ngây người cố giữ vẻ tự nhiên. Đây là một bài hát trẻ con học tiểu học, tôi nghe chúng hát trong xóm khi chúng bày trò chơi. Bài hát duyên dáng, dí dỏm. Và tôi hát:

Con ếch đi tu
 Nó vô trong chùa
 Nó kêu uệch uệch
 Chú chệt bán dầu
 Chú đi qua cầu
 Chú té chú chết

Tôi không có giọng khôi hài lắm nên bài hát không tức cười. Tuy nhiên cả bàn tiệc cũng cười lẫn. Truyền định nói cái gì đó nhưng không thể nín cười được. Quỳnh cười chán chê rồi mới khen tôi hát hay. Sau đó, mọi người thay phiên nhau hát. Tôi ngồi yên nghe. Truyền hát cuối cùng với bài “Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài”. Bài hát có những câu thật cảm động và Truyền hát làm tôi nhớ mãi. Mọi người chia bánh. Trâm cho tôi một tách nước trà xanh ngon mắt. Nước trà bốc khói thơm. Phần bánh của tôi có chiếc hoa hồng vàng. Quỳnh táy máy làm sao lại lôi ra được trong gói quà của tôi ra bài thơ tôi làm tặng Truyền. Quỳnh hét lên:

- Trời ơi, anh Lam là một thi sĩ. Anh ấy làm bài thơ tặng Truyền này.
- Đâu.
- Đọc xem.
- Ngâm lên cho người ta thưởng thức với Quỳnh. Mình mi đọc quyền à?

Tôi ngó Quỳnh, hơi xấu hổ:

- Cho tôi xin đi Quỳnh. Tôi làm thơ dở lắm. Đọc lên thiên hạ bỏ chạy

về hết.

- Thơ anh Lam hay thấy mờ.

Thúy chu môi:

- Thơ hay thấy mờ là thơ hay làm sao vậy Quỳnh?

Truyền bỗng lên tiếng cứu bồ:

- Ở, của người ta. Không ai được ngâm nga chi hết.

- Của Truyền. Đồng ý. Nhưng chút nữa cơ. Bây giờ là của chung.

Phải đọc lên cho tất cả nghe. Trâm bên tôi.

- Quà người ta tặng cho ai thì người đó mới có quyền chứ.

- Trâm ngồi gần anh Lam.

- Tí Bo đi Tây Ninh thêm dầu nặng rồi.

- Đề nghị anh Lam làm tặng mỗi người một bài thơ là xong chuyện.

Tôi cười:

- Sẽ có.

- Chừng nào?

- Khi mỗi cô đi lấy chồng.

- Như vậy là thơ tiễn đưa, buồn lắm. Muốn anh làm thơ tặng ngày sinh nhật thôi à.

- Vậy nếu ai có sinh nhật nhớ mời tôi nhé!

Truyền chạy tới phía Quỳnh giật bài thơ xếp trong túi áo. Tôi mừng lắm. Chỉ sợ Quỳnh đọc lên thì xấu hổ. Tôi quay qua bảo Trâm:

- Trâm tới cho băng chạy đi.

- Nhạc gì chú?

- Nhạc gì cũng được.

Tiếng nhạc cất lên sau đó. Mọi người ngưng nói chuyện. Hình như tất cả đều no, ngán bánh ngọt. Tôi cố ăn hết phần bánh trong đĩa của mình và nhâm nhi cho hết tách nước trà. Bên ngoài bóng tối đã tràn ngập khoảng sân. Truyền bật đèn.

- Nhạc buồn quá.

Một người bỗng thốt lên câu nói bất ngờ đó. Và không khí tự nhiên

cũng lắng lại, buồn theo. Tôi rời chỗ ngồi bước ra thềm đứng nhìn những ngọn lá, lem ủa trong bóng tối. Trong khoảng sân nhà Truyền có nhiều chim. Chúng thấy tôi, bay về đậu trong các khóm cây và khóm hoa kêu chirp chirp. Trâm đứng bên cạnh tôi, thấy tôi ngậm điếu thuốc và đang móc túi tìm bật lửa. Trâm chạy vào nhà lấy bật lửa và bật đánh tách một tiếng mời cho tôi.

- Trâm không ở trong đó chơi à?
- Ra này đứng với chú vui hơn. Chú đang nhìn gì?
- Đang nhìn lá cây, nhìn hoa, nghe tiếng chim và cảm nhận hương thơm buổi tối.
- Chú nói như làm thơ. Ừ nhỉ, chú là thi sĩ mà.
- Chú không phải là một thi sĩ đâu.
- Chú làm thơ mà.
- Buồn thì viết mấy câu. Cũng như vui vui thì hát chơi mấy câu. Như cháu thường nghe chú hát ngoài bao lơn đó.
- Nhà chú, Trâm chưa qua lần nào. Chắc có nhiều sách lắm.
- Hôm nào Trâm qua tha hồ đọc. Sách nhiều lắm.
- Trông chú lúc nào cũng có vẻ buồn. Tại sao vậy chú?

Tôi bật cười:

- Đâu có. Chú lúc nào cũng vui. Không vui sao chú tới dự sinh nhật chị Truyền.
- Ừ nhỉ, sao Trâm gọi chú bằng chú, còn chị Truyền gọi chú bằng anh?

- Gọi gì cũng được. Miễn đừng gọi chú bằng bác là được rồi.

Nghe thế, Trâm cười khúc khích. Mọi người hình như cũng bỏ chỗ ngồi của mình để ra đứng dọc thềm hay đi tản mát trong sân. Trong nhà nhạc vẫn mở và tiếng hát vẫn vọng ra.

Truyền tới bên tôi nói:

- Anh Lam, Truyền vừa đọc bài thơ của anh xong. Cảm động lắm.
- Đừng khóc là được.

- Nếu không có ai. Truyền khóc ngay bây giờ.

Trâm cười:

- Chị Truyền thường khóc như vậy đó chú Lam ơi. Trong nhà Ba thường gọi chị là “người dòn cười, tươi khóc”. Nghe hay ghê.

- Anh Lam làm thơ hả?

- Tôi không có làm thơ.

Trâm bảo:

- Anh Lam vừa nói với em. Ấy quên, chú Lam chứ. Chú vừa bảo: buồn chú viết mấy câu, rồi thành thơ. Cũng như vui vui chú hát mấy câu rồi thành nhạc. Chú Lam khiêm nhượng.

Trâm nói chuyện hay hơn cả tôi tưởng. Trâm thêm thắt vào câu nói của tôi làm nó hay thêm lên. Ngôi nhà này thường ngày chắc vắng và êm đềm. Tôi tưởng tượng những buổi tối như thế này chị em Truyền cũng đứng ngoài thềm nhìn lá cây khuất mờ trong tối, nghe hương hoa thoảng bay đâu đó. Tôi cười:

- Có bao giờ tôi nghĩ mình bước vào ngôi nhà này đâu.

- Công của Trâm đấy. Quen nhau vì một tấm thiệp mời.

Hình như hai chị em Truyền nhìn nhau rồi thăm mím cười. Tôi nói tiếp:

- Sinh nhật mười bảy nhớ mời tôi nhé?

- Mai mốt tới sinh nhật Trâm rồi, chú lo qua đi thì vừa. Nhớ làm cho Trâm bài thơ nữa nghen chú.

- Trâm ăn sinh nhật thứ mười mấy nào?

- Thứ mười ba.

- Vậy, chú chép cho Trâm bài thơ “Tuổi mười ba” nhé?

- Không chịu. Phải thơ của chú cơ.

- Để chú rán xem.

Trâm cười:

- Trời ơi, làm như ăn uống gì không bằng.

- Phải rán mới được. Chú làm thơ toàn rán không. Không rán, chú

tịt. Chữ nghĩa bay mất hết trơn.

- Ủ' thôi. Chú rán dùm cho Trâm vậy. Chờ chú từ bây giờ nhé?

Tôi ném mẩu tàn thuốc ra sân, gật đầu. Mẩu tàn còn lóe sáng một lần cuối cùng rồi mới chịu tắt hẳn. Có tiếng nói, giọng cười của ai đó rải rác vang lên. Tôi nói với chị em Truyền:

- Tôi về nhé?

- Anh Lam không ở lại chơi một chút nữa?

- Tôi về, gần nhau quá, khi nào buồn, tôi sẽ qua chơi. Lo gì.

- Để Trâm đưa chú Lam về.

Tôi quay lại cười:

- Cám ơn. Nhưng mà này, hai chị em gọi tôi gì kỳ thế?

Truyền xấu hổ quay đi. Trâm theo tôi ra cổng. Tôi gật đầu chào một vài người.

Trâm nói với tôi:

- Họ Ôn ào quá chú nhỉ?

- Như thế mới vui chứ.

- Sợ chú phiền lòng.

- Không có gì.

- Đi ngõ này đi chú.

Trâm kéo tay tôi vòng qua ngõ phía tay mặt. Con đường tối, về nhà tôi xa hơn nhưng là một con đường đẹp, có nhiều lá và hoa. Hoa ở ven rào nhà ai nở thơm ngát trong đêm. Tôi nghe dưới chân mình xào xạc lá khô. Không có mưa, con đường khô ráo. Lối đi tắt trong xóm nghe nao nao một cảm giác lạ lẫm mơ hồ.

Trâm cười:

- Tới nhà chú rồi. Gần quá. Phải đi xa hơn một chút thì hay.

- Thôi Trâm về. Ở đây đó tiệc vẫn còn.

- Mấy bà ấy còn định đi xinê nữa đó chú Lam.

- Trâm có đi không?

- Đi. Chứ ở nhà buồn quá. Nếu ba má về sớm Trâm sẽ không đi, chỉ

bắt chị Truyền mua mấy cốc kem thôi.

Tôi tra chìa khóa mở cửa Trâm bỗng nói:

- Cháu muốn mượn chú một cuốn sách.
- Sách gì?
- Cuốn gì cũng được. Cho cháu vào nhà không?
- Mời cháu vào.

Tôi đẩy cánh cửa và nhường lối cho Trâm bước vào. Trong nhà tối om. Vì khi đi tôi chưa bật đèn. Lúc đó hãy còn là buổi chiều và cửa sổ là một khoảng nắng vàng thấp sáng cả căn phòng. Tôi nói:

- Để chú đi bật đèn đã.

Tôi lần mò đi tới chỗ cái công tắc. Trâm không chịu đứng một chỗ, Trâm đi theo tôi và ngã chúi vào bộ ghế sa lông. Tôi bật đèn lên, Trâm xuýt xoa chân. Tôi tới gần, xem và hỏi:

- Có sao không?
- Đau một chút.
- Lẽ ra cháu phải đợi chú bật đèn.

Trâm ngó quanh nhà, có vẻ chú ý đến bức tranh treo trên tường.

Trâm khen:

- Bức tranh đẹp quá. Cháu vẫn thích một người thiếu nữ tay đeo vòng.
- Của người bạn vẽ tặng chú.
- Ai vậy chú?
- Chú làm sao biết được trong trí tưởng tượng của anh ta.

Trâm cười:

- Chú lấy sách cho cháu đi chứ.

Tôi nhớ đã hứa nên nói:

- Cháu chờ tí xíu nha.

Trâm gật đầu, mắt không rời bức tranh.

Tôi chạy lên lầu lấy một cuốn mà không biết đó là cuốn gì, mang xuống đưa cho Trâm. Và hình như cô bé cũng chẳng cần biết tôi

đưa cuốn sách gì nữa. Cô bé đi ra cửa sau khi vẫy những ngón tay nhỏ ra hiệu chào từ biệt. Tôi nhìn theo Trâm và chợt bật cười một mình.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 5

Về tới nhà tôi thấy mảnh giấy ghim dưới ổ khóa. Tôi ngạc nhiên rút vội mảnh giấy ra xem. Những dòng chữ quen thuộc của Trâm, viết một cách vội vã:

“Chú Lam,

Chú có người bạn ở xa về tìm. Không biết chú đi chừng nào về nên chú ấy ra ngoài quán cà phê đầu ngõ ngồi đợi. Cháu có hỏi tên, chú ấy tên là Tuất. Phải bạn cũ của chú không? Chú đi đâu mà hôm nay về trễ quá vậy? Tội nghiệp chú kia ghê”.

Tôi ngạc nhiên vì tin Trâm báo Tuất, bạn tôi lâu lắm rồi chưa gặp.

Chắc chắn là hắn nghỉ phép năm, tạt qua thăm tôi. Đã lâu, chúng tôi chỉ liên lạc với nhau qua thư từ. Mà thư từ cũng hiếm hoi như niềm vui. Bởi cả tôi và hắn hai đứa đều lười và bận bịu những chuyện gì đó. Tôi trở ra đầu đường tìm Tuất. Quả nhiên, hắn ngồi chờ tôi trong quán cà phê. Buổi trưa, quán không còn một người khách nào, ngoài Tuất. Hắn ngồi bên ly cà phê đã cạn và chiếc gạt tàn đầy nhóc những mẩu thuốc vụn, trông thật tội nghiệp. Hắn đổi khác nhiều quá. Tôi nói với một nỗi vui mừng:

- Về lúc nào vậy bạn?

- Về từ sáng, chờ mày muốn chết.

- Về phép?
- Dưỡng thương. Tao bị thương ở chân. Bây giờ hãy còn đi cà nhắc.
- Như vậy chắc nghỉ được lâu?
- Mười bốn hôm.
- Tha hồ chơi. Bây giờ về nhà chứ?
- Ngồi uống cái gì đã.

Tuế gọi thêm một ly trà đá thật to. Tôi gọi cà phê sữa đá. Tôi ngồi nhìn Tuế. Hắc đen quá, phong trần quá, Tuế ngó tôi cười cười:

- Nhìn gì?
- Mày trông lạ. Đen và phong trần hơn xưa nhiều.
- Chưa chết là may.

Tôi thấy ngậm ngùi theo câu nói của Tuế. Tôi với Tuế là hai người bạn xa cách. Tôi ở đây và Tuế luôn luôn ở một phương trời nào.

Lâu mới được gặp nhau. Tuế luôn luôn có một nụ cười trên khuôn mặt buồn.

- Chuyện Hạ thế nào rồi?
- Bình thường.
- Mày nói là bình thường thì hãy nghĩ là sóng gió.

Tôi cười buồn:

- Đừng méo mó nghề nghiệp nhé bạn.
- Tao nói đúng.
- Có định đi Đà Lạt chơi không? Ở đây hết bao nhiêu ngày phép đó cũng phí.

Tuế ngó tôi:

- Đi chứ. Nhưng ngày mai tao phải về Huế rước em gái tao vào. Rồi cùng đi luôn, mày có đi không?
- Nếu thấy thích.
- Sao lại có chuyện đó? Tưởng mày phải nhiệt liệt hoan nghênh nữa chứ.

- Bây giờ đi Đà Lạt thấy buồn, thấy lơ ngơ làm sao. Không còn thích thú sôi nổi như ngày nào.
- Ở đó vẫn còn có Hạ. Sáng mai tao đi đánh điện tín giùm mày, chắc nàng mong ghê lắm.
- Tùy. Bây giờ thấy cũng nên đi Đà Lạt một lần nữa. Thú thật, tao đang muốn nói chuyện với Hạ rõ ràng hơn, một lần cuối.
- Ngày mai thứ Tư, đi thứ Năm, thứ Sáu mình về, thứ Bảy đi Đà Lạt, đồng ý?
- Đồng ý. Nhưng khoan đánh điện tín cho Hạ, chờ mày vô đã. Sợ về ngoài đó lỡ kẹt chuyện gì thì lỡ dở hết.
- Tao về sớm, nhưng như thế cho chắc ăn. Tao vô hãy đánh điện tín cho Hạ.

Tôi hỏi Tuế.

- Ăn cơm chưa?
- Chưa.
- Vậy uống xong mình đi ăn cơm.
- À, lúc vào nhà mày không gặp mày, tao có gặp một cô bé chắc cô bé cho mày biết.
- Cô bé ấy biên giấy nhét dưới ổ khóa. Một cô bạn nhỏ.
- Cô bé có chị phải không?
- Dĩ nhiên.
- Và mày quen luôn cô chị?
- Một dịp tình cờ, nhân ngày sinh nhật.
- Thế thì vui đi.

Tôi đấm vai Tuế:

- Đừng có đùa. Hàng xóm đấy mà.
 - Thì hàng xóm cũng là người quen, quen rồi thân mấy hồi?
- Tôi im lặng với nụ cười buồn. Bức thư của Hạ vừa gửi cho tôi sáng nay nhắc tôi nhớ một chút Đà Lạt. Một ngày Noel năm nào. Một đêm tháng mười hai năm nào. Tưởng như còn nghe tiếng bước

chân của tôi vang trên đường thả dài hết con đường dốc. Thành phố đó có sương bay trong đêm khuya và hoa nở ngát trên đồi, trong vườn nhà ai. Nhưng cũng từ những bức thư đó cho tôi biết rằng, tôi sắp sửa phải từ biệt. Như thế có buồn lắm không?

- Thôi đi.

Tôi gật đầu gọi đứa trẻ con đến tính tiền rồi cùng với Tuế bước ra khỏi quán. Tôi chờ Tuế tới quán cơm tôi vẫn ăn cơm tháng. Giờ này khách đã thưa. Họ chỉ tới đông đúc khoảngg từ mười hai giờ tới mười hai giờ rưỡi. Tôi thường tới trễ hơn để được ăn một cách nhàn nhã thoải mái. Người đàn bà chủ quán quen với thói quen của tôi nên không ngạc nhiên. Tôi tới lúc nào ăn lúc đó. Đôi khi tôi đeo thêm vài người bạn. Người đàn bà vẫn vui vẻ như thường. Bà có vẻ coi tôi như người trong gia đình. Thấy tôi và Tuế bước vào. Người đàn bà cười:

- Hai người hay có thêm nữa, cậu?

Tôi lắc đầu:

- Không. Có hai chúng tôi thôi.

Người đàn bà quay vào trong. Tôi và Tuế ngồi xuống cái bàn rộng thường ngày tôi vẫn ngồi. Tuế nhìn quanh có vẻ hài lòng. Tôi nói:

- Bà ấy coi mình như người nhà. Tạm được. Có quyền thiếu từ hai tháng tiền cơm trở lên nhưng đừng quá năm tháng.

- Bà ấy có con gái lớn không?

- Có.

- Bà định gả cho mày?

Tuế nhìn tôi cười khúc khích. Tôi nói:

- Con bà đi học, ở nội trú. Cuối tuần mới về một lần.

- Ai cấm hai người xa cách yêu nhau.

- Mày lúc nào cũng nhìn thấy tình yêu. Tưởng yêu nhau dễ lắm à?

- Đối với tao thì rất dễ.

- Tao thì không.

Tuế cười:

- Tao nhìn ở đâu cũng thấy tình yêu. Những năm tháng ở rừng, đói cơm khát nước, nhìn ở đâu cũng thấy thịt gà nước ngọt.

Đưa bé con dọn cơm lên. Bữa ăn có vẻ thịnh soạn vì được thêm nhiều món ăn hơn, và có hai đôi đũa. Người đàn bà biết hôm nay tôi đãi khách. Một lúc bà ra hỏi:

- Cần gì cứ cho biết nghe con.

Bà kêu tôi bằng con ngọt xót làm Tuế phì cười và tôi thấy ngượng.

Bình thường tôi vẫn nghe bà gọi như thế nhưng hôm nay dường như ngữ điệu có ngọt ngào hơn. Tuế khều tay tôi hỏi nhỏ:

- Rồi mày gọi bà ấy bằng gì?

- Đủ kiểu, có khi Dì, có khi Thím, có khi vui thì Má.

Tuế cười trêu tôi:

- Mày gọi bằng Má luôn đi cho tao có cơm ăn hoài. Ê, kêu bia uống chứ mày.

Tôi cũng vui vẻ chịu theo Tuế:

- Má cho con hai chai bia nhỏ, thằng bạn của con nó uống dữ lắm.

Người đàn bà đem tới hai chai bia, khui, rót vào ly đá. Bà hỏi han đủ thứ chuyện như người thân thiết lâu ngày mới gặp dù tôi có mặt ở đây mỗi bữa ăn. Tuế ăn ngon lành, và tôi cũng thấy đói. Bữa ăn nhờ có Tuế mà không khí bớt đi vẻ trầm lắng u buồn vốn có ở tôi. Tôi không uống được bia nhiều, chỉ một ly là mặt mày đỏ gay. Bữa ăn kết thúc với mấy trái chuối già ngọt lịm ướp đá của người đàn bà chủ quán tốt bụng.

Bà hỏi:

- Chiều, người bạn con có ăn cơm không?

- Dạ có chứ. Nó còn ở đây lâu.

Bà day sang Tuế:

- Vậy cậu cứ tới, đừng ngại. Cứ coi như trong nhà.

Tuế gật đầu:

- Dạ, cháu tới với nó chứ biết đi đâu ăn bây giờ.

Hai đứa tôi chào người đàn bà, dong xe ra đường phố. Buổi trưa nắng thật gắt. Tuế hỏi:

- Cần về nhà không?

- Không.

- Vậy đi ciné.

- Bây giờ à?

- Ngay bây giờ. Lâu quá tao không được xem. Không được ăn một cốc kem. Tao khoái coi ciné rồi ra ngồi ăn kem ngắm phố xá.

- Mà làm như còn trẻ con.

- Chưa bao giờ tao như trẻ con bằng lúc này. Thấy cái gì cũng thèm. May mà tao còn về gặp mày để đi chơi nghêu ngao.

- Ghé Thuận đi bạn ời.

- Dĩ nhiên phải có nhân vật chính.

Tôi đưa Tuế xuống chỗ Thuận. Trong lúc hai người nói chuyện với nhau một cách vui vẻ, cảm động, tôi đi loanh quanh xem những món đồ chơi bày trong tủ kính. Tôi đi dạo một mình trong khoảng hành lang vắng. Đã có nơi đóng cửa nghỉ trưa. Tôi đoán chắc Thuận cũng sắp tới giờ nghỉ. Và sau đó, chúng tôi sẽ đi chơi với nhau. Tôi sung sướng chia xẻ niềm vui của người khác, của Tuế và Thuận. Tôi huyết sáo và trở lại chỗ họ.

Tuế hỏi:

- Mình đi chứ?

Tôi đưa mắt ra ý hỏi Thuận.

- Sắp đóng cửa nghỉ rồi anh.

- Nghỉ luôn cả buổi chiều đi.

Thuận cười, và tôi hiểu là nàng đã bằng lòng.

- Tuế đợi đưa em đi ăn cơm đó.

Tuế cười:

- Em chưa ăn cơm phải không?

- Không. Em không thấy đói.

Tôi trêu Thuận:

- Bây giờ có nhịn đói một tuần cũng không sao. Nhìn nhau đủ no cả năm rồi.

Thuận ngượng, lườm tôi một cái. Tôi không hiểu nổi Thuận. Một người con gái sống xa cách gia đình, trông coi một quán hàng. Ăn cơm tại quán buổi trưa, chiều về nhà bạn. Ở lang thang từ chỗ này sang chỗ kia tùy theo nổi vui, nổi buồn. Đời sống như thế mà làm sao chịu nổi. Tuế lâu lâu về một lần. Đi chơi với nhau, sống với nhau ít ngày rồi chia tay. Tôi nghĩ như thế là Thuận đã chịu đựng, và chờ đợi một ngày nào đó, một cơ hội nào đó. Đời sống buồn quá. Một lúc sau, quán đóng cửa. Thuận có vẻ thành thoi đi với chúng tôi. Đúng hơn là thành thoi với Tuế. Nhìn hai người, tôi thấy thành phố nên có những đôi tình nhân như vậy.

Những đôi tình nhân ở xa nhau, lâu lâu mới gặp một lần. Và tự nhiên tôi lại nghĩ đến Hạ. Tới chuyển đi ngày cuối tuần sẽ mang tôi trở lại với thành phố ấy. Bây giờ có gì khác xưa. Tôi chạnh nhớ nụ cười và mái tóc của Hạ trong mưa nhỏ bay bay, trời Đà Lạt.

- Đi đâu Lam?

- Đi đâu tùy hai người chứ. Tôi đứng bên lề.

Tuế và Thuận cười khúc khích. Thuận hỏi thăm tôi về Hạ. Tôi không biết trả lời sao, chỉ cười, rồi thôi. Câu chuyện được xoay về hướng khác. Tôi nói:

- Đi đâu thì đi, chiều nay tôi phải tới chỗ làm một chút.

- Ciné xong đã.

- Dĩ nhiên.

Tôi đưa cho Tuế cái chìa khóa và dặn:

- Cứ về nhà. Và tự nhiên dọn dẹp những gì thấy cần dọn dẹp.

Thuận cười:

- Anh Lam phải có một cô nào mới được

- Chi vậy?
- Tối dọn dẹp nhà giúp anh, sống một mình chắc bê bối lắm.
- Thuận thường tối, hẳn biết.
- Chứng nào cho người ta uống rượu mừng đây ông?
- Với ai?
- Cô Hạ đó.

Tôi cười. Sẽ không không bao giờ có Hạ. Tôi chỉ còn một mình. Uống rượu mừng hai người khác thì có. Hạ dường đã phai nhạt dần trong tôi như một màu nắng cũ. Như một đài hoa héo úa sau một ngày rực rỡ khoe tươi.

Tôi đi bên cạnh hai người bạn, mà suy tư về hạnh phúc chính mình. Buổi trưa thành phố thừa người. Nắng chói gắt hừng hực trên da mặt. Tôi rất yêu thành phố này, nên tôi chưa rời bỏ nó được. Tôi thích rảnh rang và rong chơi một mình. Nhưng ngày tháng và công việc như trùng lấp trong tôi. Tôi vẫn đi và về qua một con ngõ quen, một ngôi nhà yên lặng với những nỗi buồn, nỗi nhớ thương về những người thân đã bỏ ra đi. Tuế nói với Thuận về chuyến đi Đà Lạt sắp tới. Thuận hỏi tôi:

- Anh Lam có đi không?

Tuế đáp thay:

- Sao không. Thành phố nhớ thương của chàng mà.

Thuận cười, nhìn tôi:

- Thế là anh Lam sắp gặp lại người trong mộng rồi nhé. Chắc trái tim đang đập rộn trong ngực?

Tôi lắc đầu cười nhẹ. Đà Lạt, thành phố ấy tôi chỉ nhớ tới những giọt sương bay trong chiều đi dạo bên hồ. Những chân dốc hoa quỳ vàng nở rực rỡ. Đà Lạt, một đêm tháng mười hai nào tôi quen Hạ.

Bây giờ có thêm những cánh thư và những nỗi ngậm ngùi.

- Có quà cho Đà Lạt không anh Lam?
- Không. Buồn quá.

- Sao lại buồn?

Tôi lại cười, và quay mặt đi nhìn vào những tấm gương lớn của cửa hàng dọc phố. Thật ra tôi đang xúc động. Tôi thấy cần phải có một quyết định dứt khoát về Hạ. Tôi không chịu nói hay không thích thú với không khí của những bức thư và những lời bàn tán chung quanh. Tình yêu đã vỡ ra như những cánh bèo tan tác trên mặt hồ rồi sao. Tôi dừng lại để quẹt diêm châm một điếu thuốc. Tôi ngơ ngàng nhìn hai bàn tay mình.

Tôi chia tay với Thuận và Tuế từ trong rạp ciné, khi màn ảnh chưa kéo bít lại, và tiếng nhạc của cuốn phim chưa dứt. Hai người trẻ tuổi yêu nhau đang chia tay trên một sân ga buổi chiều mưa ướt đẫm.

Tôi không hẹn mấy giờ về ăn cơm với Tuế. Chiều nay họ có hai người. Nơi của hai người thì đừng ai xen đến. Tôi biết. Chiều nay tôi một mình. Cuốn phim đông quá. Tôi khó khăn lắm mới chen chân ra tới bên ngoài. Trời mưa nhỏ. Tôi chạy lóc xóc dưới những tàn cây tới chỗ gửi xe. Mưa làm ướt mặt đường, tấm ướt cả cây lá, những mái ngói nâu của thành phố, những con chim én vờn qua lại trước những ô cửa đen. Tôi nhìn chúng nghe hồn có chút thanh thoi. Chiều nay mưa trở lại bằng những hạt nước nhỏ nhoi đẹp lạ lùng. Tôi thích mưa trong những buổi chiều của mình. Tôi hưởng hạnh phúc của một người cô đơn, để được nhớ, được nghĩ tới những người thân thiết xa xôi. Trong đó có Hạ. Cô bé Tường Vân một buổi chiều nào ngồi nói chuyện trong phòng khách rộng thênh thang của một ngôi nhà đẹp.

Tôi lấy xe và tới thẳng chỗ làm. Người bạn phía bên kia phòng thấy tôi vừa đẩy cánh cửa phòng mình:

- Lúc nãy có điện thoại, tôi nói bạn đi vắng. Người đó bảo chút sẽ gọi lại.

- Có cho biết tên?

- Không. Một người con gái.

Tôi nói cảm ơn và bước vào phòng mình. Lúc nãy lên cầu thang tôi có ngược nhìn cái đồng hồ lớn treo tường. Chưa đầy ba giờ. Tôi không thể đoán được người con gái gọi điện cho tôi là ai. Hằng ngày có biết bao nhiêu người gọi điện thoại cho tôi. Quen có, lạ có. Thân và không thân. Tôi mở máy lạnh. Đóng cửa sổ. Mưa nhỏ vẫn còn bên ngoài. Phía bên kia ngôi nhà lầu đối diện, sân thượng trồng nhiều hoa. Những đóa hoa tươi đỏ chói ngó qua màn mưa càng thấy đẹp. Tôi bóc một bức thư và xem lướt. Tôi bật diêm châm thuốc và ngả người trên ghế nhìn mưa bên ngoài. Một lúc có tiếng chuông điện thoại reo vang. Tôi cầm máy nghe. Tôi hơi xúc động.

- Chú Lam phải không?

- Tôi đây.

- Sao lại tôi. Chú quên cháu rồi chẳng?

- Nhớ chứ. Nhớ lắm.

- Thế hỏi chú nhé. Chú biết ai đang nói chuyện với chú không?

- Đừng bắt chú nói tên nữa. Chú đã nói chú biết rồi cơ mà.

- Thôi. Không chịu. Chú phải nói.

- Tường Vân. Phải không?

Giọng cười khúc khích trong trẻo nổi lên:

- Làm sao chú biết tài vậy?

- Chú khó mà quên được.

- Chú có bao nhiêu người để nhớ, làm sao chú nhớ cháu được?

Cháu chỉ là một hạt cát nhỏ.

- Hạt cát nhỏ nhưng vương ở chân chú rồi.

- Chú xạo.

- Cháu xuống bao giờ?

- Trưa nay. Ngủ một giấc, dậy nhìn mưa và gọi cho chú.

- Cháu xuống một mình?

- Làm sao cháu dám đi một mình. Cháu xuống với Mẹ. Cháu từ Nha Trang theo Mẹ vô đó chú. Cháu thi xong rồi. Lo rớt quá chú ơi.

- Chưa có kết quả đã lo rớt.
- Cháu học dốt.

Tôi cười:

- Cháu đang làm gì?
- Nói rồi. Cháu vừa ngủ một giấc, dậy thấy mưa, rồi gọi cho chú.

Chú đang làm gì?

- Chú vừa từ rạp ciné về đây. Và bây giờ thì đang nghe cháu nói chuyện.
- Lúc nãy cháu gọi tới. Có ai đó bảo chú đi vắng. À, đi ciné sướng quá ta. Phim gì đó chú? Chắc là hay?
- Chú quên tên rồi, và cũng quên luôn chuyện phim.
- Đó, chú hay quên lắm mà. Rồi chú sẽ quên mất cháu.
- Không. Chú nhớ hoài. Bao giờ cháu về Đà Lạt?
- Sắp về. Mẹ bảo thế. Cháu về một mình.
- Nếu rảnh, chút nữa chú tới chơi với cháu.
- Thật không chú, để cháu đợi.
- Cháu sắp sửa đi đâu à?
- Không. Cháu không đi. Chút nữa chú tới nghe.

Cháu hỏi chú nhiều chuyện lắm.

- Chút nữa chú tới.
- Dạ.

Tôi cúp máy. Tiếng “Dạ” của Vân ngoan lắm. Tôi nghe ngọt lịm ở cổ. Chiều nay, công việc thật nhàn rồi. Tôi đi loanh quanh trong phòng, nhớ lại ngôi nhà của Vân dưới chân cầu Công Lý. Nhà của Dì nàng. Ngôi nhà đẹp nhất từ trước tới giờ mà tôi trông thấy. Mưa vẫn rơi rơi từng hạt nhỏ. Mưa như vui mừng, và tôi cũng nghe nôn nao một cảm giác lạ. Tôi dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn trên bàn. Tắt máy lạnh và bước ra khỏi phòng. Người bạn từ dưới đi lên hỏi:

- Đi hả?
- Đi. Chẳng có việc gì.

- Đã nghe điện thoại gọi lại chưa?

- Rồi.

- Nàng hả?

Tôi cười, bước xuống cầu thang:

- Không. Quen thôi.

Người bạn dường như còn đứng nhìn theo. Những bậc thang nổi dài quen thuộc. Buổi chiều lẩn khuất bóng tối. Ngọn đèn vàng trong phòng trực đẹp mơ hồ như bóng trắng một đêm khuya. Tôi xuống nhà lấy xe và chạy chậm dưới mưa nhỏ. Mưa không làm ướt áo.

Thứ mưa bụi ngàn đời hiem hoi trong thành phố mưa tàn bạo này.

Vân ra mở cổng cho tôi. Nụ cười cô bé rạng rỡ. Vân hỏi :

- Chú thấy cháu lạ không?

- Lạ. Cháu lớn hơn lần trước chú gặp.

- Cháu sắp ăn sinh nhật mười bảy tuổi rồi chứ bộ.

- Nhà vắng hả cháu?

- Vắng. Chỉ có mình cháu với đứa em. Nó nghịch như gì. Mời chú vào.

Tôi bước đi bên cạnh Vân. Ở đây mưa vừa tạnh. Khu vườn nhỏ xanh mướt sau cơn mưa. Những trái bùm sụm chín đỏ trong cây um rùm lá xanh.

Vân mở cánh cửa lớn mời tôi vào. Nàng ngồi chiếc ghế bên cạnh.

Đứa em nhỏ của nàng chạy ra. Vân giới thiệu:

- Tường Minh đây chú. Mới có ba tuổi. Nó đeo cháu ghê lắm. Cháu về đây không có ai để chơi, chỉ chơi với nó.

Đứa em ngồi trong lòng nàng rồi tuột xuống đất chạy quanh bàn, tới kéo tay tôi. Tường Vân lờm em nhưng nó không sợ. Tôi cười:

- Sợ chú không?

Đứa bé lắc đầu. Tường Vân cũng cười:

- Sức mấy mà nó sợ chú. Nó chỉ sợ bác sĩ. Vì mỗi lần nó đau, mẹ kêu bác sĩ chích, nó sợ cái ống tiêm lắm.

Tôi rút cây viết dắt trên túi áo giả vờ làm ống tiêm dọa chích đứa bé. Nó sợ thật, vội chạy đến bên chị. Miệng lắp bắp những câu không rõ:

- Đừng bác sĩ.

Tôi cười trước giọng nói đót dễ thương của đứa bé. Trông hai chị em giống nhau. Nhưng tôi chưa hề nghe Tường Vân nói nàng có em nhỏ. Tường Vân ngồi kể về đứa em, về những trò chơi mà hai chị em thường chơi với nhau. Tôi thấy căn nhà này dễ yêu hơn với những lời Tường Vân kể. Tôi hình dung ra một ngày trôi qua ở đây. Buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, buổi tối? Tôi hỏi:

- Rồi buổi tối cháu làm gì?

- Ngày trước cháu học bài. Bây giờ rảnh rồi. Cháu xem tivi rồi đi ngủ. Nhưng sợ ma quá chú ơi.

- Lại ma.

- Cháu sợ ghê. Nhiều hôm phải kéo Tường Minh qua ngủ với cháu. Nó ngủ khò. Trong khi cháu thức mở mắt lom lom cứ sợ ai đó bắt chân.

Chuyện của Tường Vân là như thế, xoay quanh căn nhà đẹp này. Họ hàng của nàng. Đứa em nàng, con mèo của nàng và con ma vô hình vô bóng kia. Tường Vân còn trẻ con quá.

- Cháu có gặp Hạ, hình như Hạ sắp về Sài Gòn hả chú ?

- Hình như thế.

- Sao lại hình như. Tường chú biết rõ.

- Hạ bảo thi xong Hạ có thể về. Chú biết thế thôi.

- Hạ về thật mà. Hạ mong về Sài Gòn gặp chú đấy.

- Chú sắp đi Đà Lạt với một người bạn, định sẽ ghé thăm cháu.

Không ngờ cháu lại về Sài Gòn. Tại sao cháu lại về?

- Cháu theo Mẹ cháu, chứ bộ.

- Ở chơi tới ngày chú về được không?

- Chắc không được. Tùy ở Mẹ cả. Mẹ cho cháu ở thì cháu ở, mẹ

đuổi cháu về thì cháu về.

- Chú mời cháu ở lại Sài Gòn, cháu không ở sao?

- Cháu ở đây với ai? Mẹ sẽ đi Nha Trang. Dì Phước cháu cũng đi. Chị Như về Phan Thiết. Nhà này sắp bán, cháu ở lại với con ma à?

- Chú sẽ tới đây chơi với cháu. Thích đi đâu chú đưa đi.

- Thôi, cháu về kéo Mẹ la chết.

Mẹ của Vân, tôi nghe nàng nói nhiều về Mẹ, nhưng tôi chưa gặp bà lần nào. Mẹ của Vân như thế nào đối với nàng? Một người đàn bà yêu thương con rất mực?

Một người mẹ cởi mở và rộng lượng? Và dĩ nhiên phải còn trẻ. Tôi không thể hình dung ra được. Tôi chỉ biết ba Vân người Bắc, còn mẹ Vân người Huế, và Vân nói giọng Bắc pha Huế. Nàng không thích tôi nhận xét như thế. Nàng bảo đó là giọng Đà Lạt.

- Hạ là sao hả chú ?

- Một người thân thiết của chú ở Đà Lạt, cũng như cháu.

- Hân hạnh cho cháu ghê. Nhưng chắc gì chú thương cháu hoài.

Mai một cháu thành người lạ.

- Không bao giờ.

Con gái hay lo sợ những điều xa xôi. Làm sao tôi có thể quên Vân cho được. Sợ nàng quên tôi thì có. Tôi cười:

- Mai một cháu lớn. Cháu sẽ quên mất chú.

- Mai là bao giờ hả chú?

- Ngủ một đêm thức dậy thấy mặt trời lên.

- Cháu không thích mặt trời. Cháu chỉ thích trăng thôi. Ngoài khu vườn kia đêm trăng đẹp lắm chú ơi.

- Cô bé mơ mộng vào bậc nhất trên thế giới.

- Cháu mà mơ mộng. Cháu học Hóa – Sinh mà.

- Học Hóa – Sinh mà mơ mộng vẫn mơ mộng được như thường.

- Tụi bạn bảo cháu là con người tình cảm. Chú thấy thế nào?

- Bạn cháu quê ba cục.

- Trời ơi, chú chỉ chê người ta không.
- Tại vì họ không nhìn thấy gì ở cháu hết.
- Chú nhìn thấy gì?
- Nhiều thứ lắm.
- Chắc là có một thứ đáng ghét. Cháu biết. Rồi sẽ không ai thương cháu hết, chỉ có Mẹ cháu thương cháu.
- Tại sao cháu nói như vậy?
- Cháu buồn. Về đây cháu có một mình.
- Nếu còn ở lại. Đi Đà Lạt về chú sẽ đưa cháu đi chơi. Chú đi có ba hôm thôi. Cháu ở lại chứ?
- Tùy ở Mẹ.
- Cháu xin phép Mẹ đi.

Vân gật đầu:

- Rồi cháu xin.
- Cháu vui chứ?
- Cháu đang vui.
- Cháu gửi gì về Đà Lạt chú mang cho.
- Cháu định viết một bức thư cho em cháu. Tường Vy đó chú biết không?

Tôi cười:

- Dĩ nhiên là chú chưa biết.

Tường Vân nói tôi cười:

- Nhưng Tường Vy thì biết chú rồi. Hồi trước, một lần chú tới nhà cháu với Hạ, Vy gặp. Chú nhớ không?
- Chú có trí nhớ tồi nhất thế giới. Bao giờ cháu biên thư?

Tường Vân im lặng một chút rồi lắc đầu:

- Nhưng thôi. Rồi cháu cũng về Đà Lạt. Cháu ghét thành phố đó. Nó làm cháu bị đau đầu liên miên. Về Sài Gòn cháu thấy đỡ hơn.
- Vậy mà cháu cứ đòi về Đà Lạt sớm.
- Cháu đâu có muốn về.

- Nghĩ cháu sẽ ở lại?
- Cháu cố gắng xin Mẹ. Chỉ sợ Mẹ không cho thôi.
- Sinh nhật cháu thích được người ta tặng gì?

Tường Vân cười lớn:

- Người ta hay là chú?
- Chú.
- Cháu không biết mình thích gì nữa. Cháu quê lắm chú ời.

Tôi ngồi bật người ra sau thành ghế, buông một tiếng thở dài:

- Bây giờ chú không còn muốn đi Đà Lạt nữa.
- Đi đi chú ời. Hạ đọi chú trên đó mà.
- Chú đang buồn.
- Ủ ờ nhỉ, sao chú cứ than buồn?

Đột nhiên giữa Vân và tôi có một khoảng không im lặng. Vân ngồi bất động trong ghế, hai tay vòng qua ôm lấy hai đầu gối. Chiếc ghế quá rộng. Vân lọt thỏm trong đó như một thiếu nữ trong tranh vẽ. Chiếc ghế bọc da xanh thẫm, áo của Vân lấm tấm những hoa màu trắng. Mái tóc rũ xuống. Đôi mắt Vân buồn và tối. Tự nhiên tôi nghĩ là Vân đang khóc.

Tôi hỏi:

- Vân đang khóc đấy à?

Vân cười, đôi mắt long lanh như pha lê:

- Đâu có chú. Nhiều khi Vân muốn khóc ghê lắm mà khóc không được.

Tôi hút thuốc và im lặng ngắm Vân. Tôi không biết nói với nàng như thế nào. Tôi đang xúc động, tựa hồ có những cơn sóng nhỏ vỗ trong lòng. Tôi yêu nụ cười của Vân như một đóa hoa đẹp và buồn. Vân vừa là một cô bé. Vân hiền và khôn ngoan. Phòng khách quá rộng. Vân quá nhỏ bé với một chỗ ngồi. Bình thường vào đây nếu Vân không lên tiếng chắc là tôi không ngó thấy được nàng. Ở phòng khách này chắc Vân thường ngồi một mình trong từng buổi sáng

sớm, và từng buổi chiều cho đến khi nắng sáng sớm, và từng buổi chiều cho đến khi nắng nhạt ngoài khu vườn nhỏ. Vân bỗng nói:

- Chú có hút thuốc nhiều không?
- Chú hút rất ít. Và không hút được thuốc nặng.
- Ngày xưa, cháu rất sợ khói thuốc, Bố cháu hút là cháu chạy đi chỗ khác.
- Còn bây giờ?

Vân ngó tôi. Chớp mắt và cười. Cơn mưa đã tạnh hẳn bên ngoài. Tạnh hẳn lúc tôi vào cũng nên, nhưng tôi quên mất. Trong căn phòng này tôi không nghe thấy gì hết. Tấm màn dài che kính được Vân kéo qua một bên, chừa một khoảng nhỏ để tôi thấy ánh sáng yếu ớt của buổi chiều đầu trên những đỉnh cây ngoài rào cao, những song sắt màu nâu sẫm. Phía trước là con đường. Hình như Vân ít khi ra đứng ngoài đó. Vân thui thủi trong nhà như một con mèo để chờ đợi ngày trở về thành phố của nàng. Tôi nghĩ là Vân buồn lắm.

- Chú nhìn Vân hoài.
- Ở đây chú biết nhìn ai bây giờ. Có mấy bức tranh, mấy bức tường, chú nhìn hết rồi.
- Nhìn cháu để thấy cháu đáng ghét. Phải không chú?
- Ngược lại là đằng khác.
- Chú xạo.
- Nhà vắng quá. Nhưng chú thích nhà này. Tại sao lại bán đi. Nếu chú có tiền chú mua liền.
- Cháu không biết nữa.
- Rồi ai sẽ đến ở đây?
- Một người lạ mặt.
- Uống ghê.

Tường Vân nhìn tôi cười buồn. Tôi cũng cười, vì cũng chẳng biết nói gì hơn. Đứa em nhỏ của Tường Vân lại chạy đến. Nó nhìn tôi,

ánh mắt tỏ vẻ thân thiện. Chị em nàng như chị em búp bê. Tôi nghĩ như thế và cười một mình.

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. Tường Vân chạy ra. Một lúc cùng với Thanh Chi bước vào. Lâu quá mới gặp cô bé này. Thanh Chi nhìn tôi cười, trông cô bé khác ngày xưa nhiều.

Tôi nói với Chi:

- Lâu quá mới gặp. Cô bé biến đi đâu mất tăm thế?
- Em vẫn ở Sài Gòn.
- Thi thế nào?
- Chắc là rớt.

Tôi ngó cả hai cười:

- Sao ai cũng kêu rớt?
- Tường Vân chắc đậu, em chắc rớt.
- Không có đâu chú. Thanh Chi chắc đậu, còn cháu chắc rớt. Trời ơi, nếu rớt cháu trốn luôn không còn dám gặp ai.
- Không ngờ gặp anh Lam ở đây, ngạc nhiên ghê.
- Có gì mà ngạc nhiên. Rồi sẽ quen nhau hết mà.
- Anh tới lâu chưa?
- Lâu rồi. Từ lúc mưa chưa tạnh. Bây giờ nắng lên rồi.
- Anh Lam trông gầy hơn ngày xưa nhiều. Chắc tại nhiều cô để nhớ phải không?
- Không có ai hết. Anh chỉ có một mình thôi cô bé ơi.
- Không tin. Anh mà một mình thì trái đất này cũng cô đơn luôn.
- Trái đất vốn cô đơn mà bé.

Cả ba cùng cười. Tôi nhắc lại những điều đã nói lúc nãy với Vân.

Rồi đứng lên cáo từ. Vân và Chi đưa tôi ra cổng. Nắng nhạt trên những tàu lá chuối to đang vẫy trong gió. Tóc Vân phủ hết một bên mặt. Tôi hy vọng mai mốt trở về Sài Gòn còn gặp lại Vân ở đây, đứng cười với tôi trong khu vườn nhỏ này.

Tôi về nhà. Trên bàn viết của tôi có mấy trái ổi và bức thư ngắn của

Trâm.

“Chú Lam.

Chờ hoài không thấy chú về. Có mấy trái ổi chị Truyền cho chú, Trâm phải leo qua bao lơn thả vào cửa sổ vì nếu chờ chú về chắc Trâm đã xoi hết. Chú gặp bạn chú chưa? Đi đâu mà lâu quá trời. Chắc tới nhà cô nào chứ gì. Vài hôm nữa hai chị em không còn ở đây. Ba đổ về Huế. Phải đi theo. Buồn quá đi. Chị Truyền ngồi khóc hoài. Bây giờ Trâm chưa khóc nhưng mai một chắc khóc dữ lắm. Xa ngôi nhà này buồn quá. Nhớ chú, nhớ đủ thứ hết. Chú có nhớ chị em cháu không? Chắc là không. Ăn ổi để sửa soạn chia tay nghe chú. Buồn ghê. Khi nào gặp chú sẽ nói chuyện. Chị Truyền đang khóc và hỏi thăm chú đấy. Thương chị ấy ghê nơi.

Trâm”

Bức thư ngắn của Trâm làm tôi sững sờ. Hai chị em cô bé sắp sửa rời bỏ thành phố này để tới một thành phố khác. Huế. Thành phố đó xa xôi quá. Tôi đứng bất động với bức thư trong tay. Nhìn qua bao lơn tôi thấy cửa sổ nhà Trâm đóng kín. Những vật nặng đậu hờ hững mong manh sắp tàn. Tại sao có những cuộc từ biệt bất ngờ như thế nhỉ? Và chắc chị em Trâm cũng buồn ghê lắm. Thế là tôi sẽ ở lại đây một mình như những ngày trước. Những người quen biết cuối cùng còn lại, cũng sắp ra đi. Tôi thành thật nhớ Trâm. Cô bé nhỏ nhắn, dễ thương như búp bê mỗi sáng, mỗi chiều hay đứng nhìn tôi từ bao lơn bên kia. Rồi những chậu cúc vàng của tôi sẽ trở bông khác, để sẽ tàn tạ trong quên lãng êm đềm vì không còn ai xin nó cài lên tóc. Chị em Trâm về Huế, thành phố muôn trùng với tôi. Mưa nắng ở đó sẽ làm mềm những kỷ niệm nhỏ, sẽ làm phai mờ khu xóm này, con ngõ thân quen với những bước chân đi về mỗi ngày này. Bao giờ gặp lại? Tôi bùi ngùi nhìn những trái ổi xanh ngon mắt nằm trên bàn. "Ăn ổi để sửa soạn chia tay". Câu nói thơ ngây sao làm tôi ngậm ngùi quá đỗi. Tôi mở cửa ra đứng ngoài bao

lớn. Buổi chiều theo với nắng tàn tạ hết. Rồi sẽ chỉ còn những mái nhà và những bức tường cheo leo trong ánh sáng cuối cùng của ngày. Và ngày cũng sắp hết trong thinh lặng buồn rầu riêng tôi. Thuận và Tuế vẫn chưa về. Tôi cũng đang sửa soạn cho một chuyến đi. Chiều này tôi nhớ Hạ. Tình yêu mỏng manh sương khói đó rồi cũng sẽ tan mất như một áng mây vương trên chóp đồi cây xanh đen tôi trông thấy, trên đường về thành phố của nàng. Truyền bỗng mở cửa và thấy tôi. Nhìn thoáng tôi thấy mắt nàng đỏ hoe. Tôi hỏi:

- Bao giờ Truyền đi?
- Chưa biết anh ạ. Ba còn chờ phương tiện. Nhưng chắc chỉ vài hôm nữa thôi.
- Buồn không?

Hỏi xong tôi mới thấy mình ngớ ngẩn. Truyền im lặng nhìn ra phía khác. Tôi cố pha trò:

- Đi chỗ khác ở rồi sẽ có nhiều bạn mới. Vui hơn chứ sao lại buồn?
- Truyền không thích đi tí nào. Xin ba cho ở lại mà không được.
- Về Huế vài tuần chắc cô bé sẽ quên hết chuyện hôm nay.
- Hay nhớ hoài nơi đây rồi khóc mù cả mắt?
- Huế đẹp lắm Truyền ơi.
- Nhưng không phải thành phố của Truyền. Sài Gòn đáng nhớ hơn.
- Ra Huế, thành gái Huế, đừng quên tôi nhé.

Truyền gượng cười:

- Quên sao được. Nhất là bài thơ anh làm tặng cho Truyền hôm sinh nhật.
- Ra đó, cho địa chỉ, tôi sẽ viết thơ, và làm thơ gửi ra cho hai chị em Truyền đọc.
- Thật chứ anh Lam?
- Thật. Tôi mến chị em Truyền. Tôi sẽ ăn ổi để sửa soạn một cuộc từ biệt.

Truyền cười. Tôi cũng cười. Tôi không ngờ cô bé nghịch ngợm hôm nào cũng có thể khóc mùi trước lúc ra đi.

Tôi còn muốn nói nhiều với Truyền, nhưng tôi sợ vô tình làm cô bé khóc nữa. Tôi im lặng dõi nhìn một cánh chim lẻ loi chao lượn giữa trời chiều. Truyền thật tội nghiệp. Nhưng tôi còn làm gì được để kéo dài khoảnh khắc chia tay? Vài hôm nữa căn nhà sẽ đóng kín cửa. Và rồi sau đó có người khác đến ở. Nhưng người khác là ai? Có dễ thương như chị em Truyền? Có dành cho tôi những nụ cười, những lời hỏi han triu mến? Và làm sao tôi có dịp bước vào khu vườn nhỏ kia để lại nhìn thấy Truyền và bạn bè vui đùa? Tôi chẳng còn chút hy vọng nào cho một lần gặp lại Truyền nữa ư?

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 6

Buổi sáng ở bến xe gió lạnh như nỗi buồn lướt trên da thịt. Tôi đứng dưng trước giờ khởi hành. Cảm giác xôn xao của những lần đi trước không còn nữa. Tôi đi vì phải đi, thế thôi. Chuyển đi không còn thích thú với tôi nữa.

Tuế quay sang hỏi tôi:

- Sao bạn? Có gì mà buồn ngơ ngẩn thế?

- Chẳng có gì. Thấy bình thường. Một ngày như mọi ngày.

Thuận dòm Nga cười. Giọng Huế của Nga nghe thật đặc biệt. Anh em Tuế giống nhau ở khuôn mặt. Tuế thương em. Thương rất mực. Càng gần với tình thương của người khác, tôi càng cảm thấy đắng cay cho số phận mình.

- Anh Lam kín đáo lắm. Vui buồn không ai biết được. Hôm nay phải khác với mọi ngày chứ.

- Chiều nay tới Đà Lạt, anh chị tha hồ nhé.

Giọng cười khúc khích không làm tôi vui theo. Tự nhiên tôi không còn muốn đi nữa. Gặp Hạ. Để làm gì? Tôi có thể hình dung ra cuộc gặp gỡ. Sống mấy ngày ngượng ngập, lơ ngơ rồi về. Tôi im lặng hút thuốc và nhấp từng ngụm cà phê. Buổi sáng ở bến xe mới thấy đời sống tấp nập. Họ đi và về. Những chuyến đi như thế đã xảy ra. Xảy ra mãi. Rồi còn lại những gì. Tôi bật cười làm Tuế ngạc nhiên.

- Máy giờ Tuế?

Tuế nhìn đồng hồ:

- Mười lăm phút nữa khởi hành.

- Uống nước đi mấy cô. Ngồi đó mà cười. Xe chạy bây giờ.

- Anh Lam trông buồn cười quá. Sáng nay anh làm sao ấy?

- Tôi không nhận ra tôi nữa là.

- Nổi chứng rồi.

Thuận, Nga, Tuế vui vẻ xoay câu chuyện quanh tôi. Trong khi tôi muốn được thanh thoi trong ý nghĩ. Chút nữa lên xe ra khỏi thành phố tôi sẽ ngủ một giấc. Mong khi thức dậy sẽ thấy núi đồi Đà Lạt. Tôi mong ước khi lên đèo sẽ gặp sương mù bay như mưa bụi. Nhìn những chuyến xe nhỏ nhắn màu xám tro sắp hàng với nhau thành một dãy. Những chuyến xe nối khoảng đường dài ba trăm cây số, nối hai thành phố cách xa bằng bao nhiêu sương khói mây trời. Tôi không thể bù ngùi nhớ lại chuyến đi lần đầu với Tường. Lần đó, tôi chưa biết gì về Đà Lạt. Thành phố ấy như hầy còn trong mộng tưởng. Một đêm giáng sinh xa xưa chưa thể quên. Đôi mắt của Hạ ngâm sâu trong đáy hồ buồn. Mái tóc Hạ bay dạt. Tình yêu không thành một bóng dáng lớn, nó trùng lấp vào sương mù. Rồi nó sẽ tan. Tôi bù ngùi khi nghĩ như vậy.

Tuế trả tiền. Chúng tôi sửa soạn ra xe. Trên xe đã có mấy người

ngồi sẵn. Tôi ngồi ghế trước. Tuế, nga và Thuận ngồi ở băng sau. Xe khởi hành đúng tám giờ. Lúc đó tôi bỗng thấy nhớ Sài Gòn, nhớ tới một người yêu cũ nào đó. Mỗi tình thơ đại ấy đã chết theo những chiếc lá thay màu. Tôi có gặp “cô bé mắt to” mấy lần ở đây, không ngờ người con gái như một loài chim nhỏ bé trước kia bây giờ trở thành một thiếu nữ sành đời. Tôi càng ngạc nhiên hơn nữa khi cô bé ấy vẫn còn đi học. Cổng trường bao giờ cũng đầy lá xanh. Người học trò thơ ngây năm xưa bây giờ như một chiếc lá vàng rơi xuống đường, bao nhiêu mưa nắng đã phủ lên. Tà áo đã không còn thơm mùi mực. Đã hết một thời làm học trò con gái. Tôi nhìn cổng trường im đống với những hàng dương liễu rũ bóng trong vườn sân chơi. Hình bóng cô bé hiện đến thật tội tình.

Tuế quay sang hỏi tôi:

- Nhớ người xưa chứ Lam?
- Đang nhớ một chút.
- Buồn không.
- Bình thường. Không vui cũng không buồn.

Ngồi bên cạnh tôi là hai gã thanh niên. Băng trước gần tài xế là hai cô gái. Cả hai có vẻ vừa thi đậu xong nên mặt mũi tươi rói, được gia đình cho đi Đà Lạt dưỡng sức. Lúc ở bến xe, tôi thấy bà mẹ chạy theo dặn từng ly từng tí. Tôi đã bảo với Tuế, chắc là hai cô tiểu thư khuê các. Chúng tôi cười thầm với nhau. Xe ra xa lộ. Nắng đã chói mắt. Tôi ngồi phía ngoài, dựa tay vào cửa nhìn ra hai bên đường Sài Gòn ở lại đằng sau lưng với những góc phố vụt qua, biến mất. Tôi cảm thấy buồn ngủ. Và tôi nhắm mắt. Tôi ngủ dật dờ cho đến khi xe ngừng hẳn lại. Tuế nói lớn:

- Gì vậy bác tài?

Bác tài lắc đầu:

- Chưa biết. Nhưng có lẽ kẹt đường.
- Xe kẹt đông quá.

Tôi nghiêng đầu ra ngoài nhìn thấy một dãy xe nối đuôi nhau dài đến mùt mắt. Máy người cảnh sát đứng từ xa án ngữ giữa đường. Không chiếc xe nào được phép tiến lên. Bác tài xế tắt máy ôm vợ lẳng ngồi đợi. Nắng hâm hấp nóng trong xe. Tôi mở cửa bước xuống. Tuế xuống theo. Thuận lo lắng hỏi:

- Liệu có đi được không?

Tôi cười:

- Làm sao biết được. Không đi được thì trở về.

- Lên trên kia xem.

Tuế bỏ đi. Bác tài nói:

- Cứ chờ. Chừng nào cho đi thì mình đi.

- Chừng nào hả bác?

- Có khi lâu. Có khi chừng một hai tiếng đồng hồ.

- Như thế cũng mỗi ruột rồi.

- Xui quá.

- Đi không coi ngày.

Tôi nói với Thuận:

- Hôm nay đúng thứ sáu màu lại ngày mười ba tây. Không xui cũng uổng.

Trời bỗng đổ mưa. Không lớn lắm, nhưng mọi người kéo hết lên xe. Tôi quay kiếng. Không khí ngọt ngào khó thở. Nhìn ra hai bên đường cây cỏ lơ lơ hoang dã. Mưa giăng giăng như sương mù những sớm mai trời Đà Lạt. Tuế nói chuyện vui đùa trong xe. Hai người con gái ngồi phía trước luôn nhai thức ăn trong miệng. Nga ngồi buồn nhìn mưa. Tôi cười bảo Nga:

- Không đi Đà Lạt được rồi, cô bé có buồn không?

- Sợ anh Lam buồn thôi.

- Anh chỉ mong được quay về.

Bác tài xế bảo:

- Chờ khoảng hai tiếng trở đi, nếu không đi được mình quay về.

- Về sớm đi bác.

- Đâu có được. Đi một đoàn xe. Họ quay về, mình mới về được. Về trước nếu thông đường, tôi bị cự ghê lắm.

Người con gái ngồi phía trước bỗng lên tiếng:

- Chờ đi bác ời.

Tôi cười:

- Hai cô có về khoái Đà Lạt. Tôi sợ không đi được, ngồi đây chờ phí thời gian thôi.

- Đẳng nào cũng mất nguyên một ngày rồi.

- Bây giờ trở về mình còn buổi chiều, có thể đi ciné.

- Xem hết phim rồi. Nếu không đi được, ngày mai tôi đi Cấp.

- Vậy đi Cấp vui hơn đi Đà Lạt.

Cô gái cười. Tuế nhìn tôi nheo mắt. Mưa tạnh dần. Tôi quay kiếng xe xuống. Mọi người lại ủa xuống đứng dọc hai bên đường chờ đợi.

Thuận và Nga cũng xuống đi tới một khoảng đất trống. Hai người định đi dạo nhưng không ngờ trời mới mưa xong cát ướt bám chặt gót giày. Những dấu chân sâu, mắc dính trong cát đỏ. Hai người loay hoay một chút rồi bước ra khỏi khoảng đất lầy đó, rồi cùng nhau dùng que xoi những chỗ đất dính. Tôi và Tuế ngồi trên xe hút thuốc. Tôi nói với Tuế.

- Chả khoái đi chút nào. Chỉ mong về.

- Ráng chờ tới trưa xem. Thế nào cũng đi được. Trên đó chắc Hạ đang mong.

- Buồn quá. Không muốn đi nữa.

- Tại sao buồn. Kỳ vậy?

- Chán đời.

- Thôi chứ bạn. Tớ còn có mấy ngày phép.

Tôi và Tuế cùng cười. Nắng bắt đầu gắt. Tôi thấy khó chịu trong người chỉ mong ông tài xế quay xe trở về. Thuận và Nga mang về mấy bịch nước. Tuế cười hỏi:

- Mua ở đâu tài vậy?
- Người ta bán đằng kia.
- Tưởng đã chết khát ở đây.
- Bây giờ chỉ lo chết đói. Trưa nay ăn cơm ở đâu?

Tuế chồm lên băng trước, ngó thấy mấy khúc bánh mì của hai cô gái. Vội cười:

- Đừng lo. Có bánh mì nhiều lắm. Thế nào tao với mày cũng được chia cho một khúc.

Thuận đâm vào hông Tuế. Hai cô gái phía trước dường như ngưng, vội lấy mấy tờ báo che mấy khúc bánh mì lại. Tôi hút ống nước như một đứa trẻ con. Tôi không biết hôm nay ở Sài Gòn Tường Vân làm gì. Ngồi trong phòng khách hay đi dạo ngoài vườn. Trong căn nhà đó Vân quá bé nhỏ. Cô đơn. Thui thủi đi ra đi vào như con mèo. Tôi bỗng nói:

- Nếu không đi được thì làm sao Tuế?
- Không đi thì quay về.
- Ngày mai có đi không?
- Thôi. Mệt rồi. Ở Sài Gòn chơi cho hết mấy ngày phép. Hẹn với Đà Lạt khi khác. Chỉ có Nga là tiếc. Mất một dịp để làm quen với Đà Lạt.
- Huế cũng đẹp chán phải không Nga?

Thuận cười:

- Nga giới thiệu cho anh Lam một người bạn đi. Lúc nào cũng than là cô đơn, buồn bã, chán đời mà Đà Lạt có kẻ chờ, Sài Gòn có người mong.
- Kê tôi vừa vừa chứ cô.
- Anh như thế mới đáng đời.
- Chưa bao giờ anh cô đơn hơn lúc này.

Thuận nguýt dài:

- Thôi xin ông đi.

Bác tài bỗng trở về nói:

- Thử đi đường khác xem qua được không.
- Đường nào bác?
- Đường tắt, trong kia.
- Nếu không đi được nữa thì sao?
- Không đi thì ở đó chờ luôn. Trên đó có quán cơm.

Bác lái xe vòng qua tay trái, theo một con đường đá xanh lổm chổm đi vào một xóm nhà đông đúc. Tôi có thể đưa tay ra hái những lá dâm bụt trước mỗi cổng nhà. Hoa dâm bụt nở đỏ. Nhà nào cũng có hàng rào dâm bụt. Mưa lại lất rắt ngoài cửa xe. Trời buồn như một tấm màn cửa màu sẫm. Chạy hết con đường nhỏ ra con đường lớn. Nhưng ở đây cũng có cảnh sát giao thông gác, bắt xe phải quay vòng lại. Mưa đột nhiên lớn. Mưa vỗ trên mui xe nghe như tiếng đá rơi. Phía trước mù mịt. Bác tài xé dừng xe lại. Trong xe không ai nói với ai một lời nào. Mãi một lúc sau Tuế mới nói:

- Không thấy một quán ăn nào hết bác tài ơi, chắc tui tui chết đói.
- Tạnh mưa tìm sẽ thấy.

Tôi nói:

- Quay về Sài Gòn là chắc ăn nhất.
- Có ai chờ mà nôn nao về dữ vậy anh Lam?
- Không đi được thì về chứ bộ.
- Anh đánh điện cho người ta chờ. Bây giờ lại không muốn đi. Tàn nhẫn vậy.

Thuận cự tôi. Không khí trong xe bịt bùng càng làm tôi khó chịu. Tôi ngồi im. Mong một chút nữa được quay về nhà nằm cho hết buổi chiều. Nhưng mưa mỗi lúc một lớn. Nhà có cửa hai bên đường và cây lá cũng mờ đi. Cô gái ngồi trước chép miệng:

- Mưa to quá.
- Mưa Đà Lạt còn phũ phàng hơn nhiều. Đồng ý quay về đi cô bé ơi.
- Tôi có chuyện cần phải lên Đà Lạt.

- Tôi còn cần hơn cô nữa.
- Vậy cùng đợi người ta cho đi mình đi.

Tội gì quay về.

- Rồi cô cũng sẽ đổi ý.

Tôi cố tìm cách thuyết phục hai cô gái ngồi phía trước. Nhưng hai cô gái có vẻ giữ quyết định phải đi Đà Lạt trong ngày hôm nay. Không có gì vô lý hơn phải ngồi trong xe đóng cửa bít bùng nhìn mưa.

- Đói bụng chưa Lam?
- Không. Chỉ muốn về.
- Trưa rồi về. Tao cũng chán rồi. Đi Đà Lạt kiểu này không ham nữa.

Một lúc sau mưa tạnh. Bác tài quanh xe tìm quán ăn nhưng suốt một quãng đường dài không thấy có quán xá gì cả. Cuối cùng, đành phải quay xe về chỗ cũ. Ở đây, mọi người vẫn đứng đợi. Mưa tạnh. Nắng bắt đầu chói chang. Không khí ẩm ướt, nóng bức, mùi đất xông lên ngọt ngào đến khó chịu. Bác tài xé đi đâu mất. Tôi và Tuế lại nhảy xuống đất đứng lóng ngóng, buồn bã. Tuế chép miệng.

- Khó chịu quá. Có lẽ về tốt hơn.
- Khó mà đi được trong ngày nay.

Tuế đi lại trước xe khum đầu hỏi hai cô gái:

- Hai cô đã đồng ý chưa?
- Cứ chờ đi ông. Biết đâu sắp đi được.

Tôi bực tức nói từ phía sau:

- Ít nhất ba hôm nữa mới đi được.

Tuế cười. Quay lại. Tôi và Tuế đi lòng vòng qua những chiếc xe đồ. Máy chụp hình Tuế đeo lòng thòng trước ngực trông như một phóng viên. Tôi vừa đi vừa đá những viên sỏi cho lăn xuống một con dốc nhỏ. Bãi cỏ trước mặt cháy khô. Từ lúc Nga vào, tôi biết Tuế chỉ còn hai anh em. Mẹ Tuế chết từ lúc Tuế còn đi học. Tuế cũng có một

hoàn cảnh gần giống như tôi. Nghĩa là cả hai đều có một thời thơ ấu bi thảm.

Tuế bỗng cười nói:

- Ở Sài Gòn không chịu. Tự nhiên lên chỗ này chơi.
- Như sống lại một thời trẻ con.

Tôi vốc những nắm cát cho bay trong gió. Trưa lúc nào không hay.

Tôi cảm thấy đói bụng. Nhìn quanh chả có ai bán gì ăn được. Chỉ có nước uống. Tôi và Tuế nhìn nhau thất vọng, buổi trưa khốn khổ, tàn bạo. Gương mặt đứa nào cũng hằn vẽ mệt mỏi. Tôi thở dài:

- Tìm ông tài xế.

Hai đứa đi lòng vòng gặp ông tài xế đang trốn nắng dưới một lùm cây nhỏ. Tôi nói đại:

- Về thôi bác tài ơi!
- Về tôi trả tiền vé lại, nhưng phải bù tiền xăng cho tôi.

Tuế hỏi:

- Bao nhiêu?
- Năm ngàn mỗi người.

Tôi buông thõng:

- Được rồi. Quay về đi. Bao nhiêu cũng được.

Tự nhiên rồi hai cô gái cũng bằng lòng về, khi chúng tôi quay lại xe. Chắc có lẽ cái nắng đã hành hạ các cô. Chúng tôi vui vẻ leo lên xe và đi ngược về thành phố. Dọc đường tôi đề nghị:

- Nếu hai cô muốn đi Đà Lạt thì bây giờ ta đi chơi đâu đó lát nữa quay lại, đường thông ta đi tiếp.

Tuế la lớn:

- Đi Lái Thiêu ăn trái cây. Bây giờ vườn đang mùa trái cây.
- Bao giờ quay lại?
- Khoảng hai giờ.
- Kịp không?

Bác tài xế có vẻ cũng khoái đi chơi, nhất là được tiền nhiều. Ông ta

nói:

- Kịp. Tôi chạy dư sức.

Hai cô gái bàn nhau. Hai thanh niên ngồi cạnh chúng tôi vội nói:

- Nếu thế, cho chúng tôi xuống xe ở đây.

- Đi luôn, cho vui các anh.

- Không. Chúng tôi phải về.

Chúng tôi đồng ý. Và bác tài ngừng xe lại cho hai người thanh niên xuống đón xe khác đi. Sau đó chúng tôi hướng sang con đường mới.

Bác tài vui vẻ nói:

- Máy cậu đi ăn bánh bèo Lái Thiêu chưa?

- Chưa. Tôi chỉ ăn toàn cơm sấy với cá khô.

Tuế đùa. Tôi bảo bác tài:

- Cho chúng tôi tới chỗ đó, bác nhé?

- Dĩ nhiên. Đi Lái Thiêu mà không ăn bánh bèo thà đừng đi.

- Nghĩa là ý bác muốn nói quê một cục chứ gì?

Mọi người cùng cười. Bây giờ tất cả đều vui vẻ. Tuế nhảy lên băng trước ngồi với tôi. Đúng như tôi dự đoán hai cô gái ngồi băng trước vừa mới thi tú tài xong, gia đình cho đi Đà Lạt chơi. Một cô tên Mai còn cô kia tên Thu. Cả hai là bà con với nhau. Họ cũng nói chuyện hồn nhiên không kém gì tôi và Tuế. Con đường lớn rộng thênh thang. Xe chạy thật nhanh. Tôi nhìn thấy những thửa vườn chạy dài và đầu đó, không xa tiếng chim cu gáy buồn bã:

- Có máy ảnh mà quên mua phim, làm sao?

- Chút ghé chợ mua, lo gì!

- Bác tài nhớ ghé giùm nhé?

Bác tài xé gập đầu. Khi xe vào chợ Lái Thiêu, tôi chạy khắp cùng trong chợ mới tìm ra một tiệm chụp hình. Mua được hai cuộn phim đem về cho Tuế. Mai quay xuống hỏi:

- Phàm màu hay đen trắng?

Tôi đáp:

- Đen trắng. Không bán phim màu.
- Uống nhĩ. Phải phim màu chụp đẹp hơn nhiều.
- Tìm ra chỗ mua phim là may lắm rồi. Tôi tưởng về tay không.

Bác tài xế lại cho xe chạy. Thuận và Nga bây giờ lên ngồi cùng băng với Mai và Thu. Tôi ngồi ngắm phố xá hai bên đường. Rồi chợ Lái Thiêu cũng lùi về phía sau, mất bóng với chiếc cầu cong cong. Tuế lắp phim vào máy. Tôi nhắm mắt ngủ lơ lơ hết khoảng đường. Đến khi xe ngừng trước một ngôi quán, tôi mới mở mắt ra.

- Quán bánh bèo đây mấy cậu.

Bác tài xế thành thạo hướng dẫn chúng tôi vào. Tuế gọi lia lịa những món ăn. Tôi đói bụng nên ăn cũng thấy ngon. Ở đây ngồi nhìn ra cả một khu phố tắm đấm trong cái nắng ban trưa. Gió lớn, đùa những cây cối trong vườn. Khách trong quán hầu hết là người từ Sài Gòn lên. Mai và Thu ăn uống nhỏ nhẹ vì ngượng ngùng.

Tôi nói:

- Ăn no đi nhé. Biết đâu chiều nay chạy thẳng một mạch lên Đà Lạt than đói.

Bác tài thêm vào:

- Nếu đi được, tôi chạy thẳng một mạch thiệt đó. Hai cô ăn cho no, chứ đói giữa đường ráng chịu, tôi không ghé đâu nha.

Mai và Thu cúi mặt cười khẽ. Tôi và Tuế uống bia. Chuyển đi bỗng trở nên thú vị lạ lùng. Tôi không biết chiều nay về Đà Lạt có mưa không, và Hạ có đợi tôi không. Nghĩ tới một lời hẹn phải đổi dời, tự nhiên tôi cũng cảm thấy buồn như mình có lỗi. Hình như chưa bao giờ tôi đúng hẹn.

Ăn xong, bác tài xế đưa chúng tôi trở lại vào vườn trái cây. Cây cầu lóc những miếng gỗ trơn mục bắt qua con sông rộng. Phía bên kia là vườn trái cây. Lại mưa. Những hạt mưa nổi dài như một tấm màn trắng mờ buông xuống mặt sông. Chúng tôi đi từ từ qua cầu.

Tuế chạy trước và chụp hình một số kiểu đầu tiên từ dốc cầu. Tôi nhìn dòng nước dưới cuối chân cầu ngầu đục, những đám lục bình trôi lơ lờ, những bông hoa tím đẹp mắt. Mưa không ướt áo nhưng làm những tấm ván cầu trơn nhầy và con đường đất lầy lội vấy bùn. Tôi bỗng ao ước được nhìn thấy mặt mình trong dòng nước đang chảy, nhưng làm sao có thể được? Mưa xuống kéo theo rác rưởi, và đất cát làm ngầu đục, tối tăm con nước. Tôi nhìn những thứ trái cây bày dọc luôn miệng mời gọi. Những trái chôm chôm đỏ ửng, những trái mít tố nữ thơm phức, ngát hương. Những chùm bòn bon to tròn, ngọt lịm. Chúng tôi chuyền tay nhau ăn. Tuế chụp hình. Những nụ cười. Vườn càng vào sâu càng vắng. Nước lớn vào đầy các con mương. Mưa tạnh tôi ngắm những vạt nắng mỏng rơi theo lá xuống mặt đất nâu. Tôi quên lúc nào trở lại chỗ đậu xe. Và bác tài qua xe về hướng cũ. Đường vẫn chưa đi được. Hai cô gái thở dài. Thôi đành quay về Sài Gòn. Tôi ngả đầu ra ghế lim dim ngủ. Tôi mơ hồ cảm thấy làn gió có pha một chút hơi nóng và bụi khói của thành phố trở lại. Và tôi nôn nao trong lòng bởi một điều gì không rõ.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 7

Tôi điện thoại cho Vân lúc bốn giờ chiều. Lúc đó, nàng đang ngồi trong phòng khách. Câu chuyện bắt đầu với tiếng cười nhỏ của nàng.

Tôi nói:

- Chú đang gọi cháu từ chỗ làm.

- Ủa, tại sao chú không đi Đà Lạt?
- Chú trở về vì đường đi không được.
- Chắc Hạ buồn lắm?
- Chưa biết.
- Rồi chú có đi nữa không?
- Chắc là không.

Vân im lặng một thoáng. Tôi hỏi:

- Cháu xin ở lại được chưa?
- Dạ được.
- Chút nữa, chú tới đưa cháu đi chơi, cháu thích không?

Vân im lặng. Tôi lặp lại câu hỏi và chờ.

Vân trả lời nhưng có vẻ bối rối:

- Dạ thích. Nhưng chú có bận gì không?
- Không. Chú rảnh.
- Nhưng chú định đưa cháu đi chơi đâu?
- Đi chỗ nào cháu thích.
- Cháu đâu có biết chỗ nào. Cháu quê lắm mà chú.
- Cháu cứ nghĩ ra một chỗ nào đó.
- Cháu hoàn toàn không biết chỗ nào cả.
- Vậy chú đưa đi đâu cháu đi đó nhé?
- Máy giờ cháu tới?
- Để chú tới. Chú đón cháu tiện hơn.
- Chú có định vào nhà không?
- Vào nhà chứ sao không?

Vân ngần ngại:

- Thôi chú đợi cháu ngoài đường đi. Nhà không có ai nhưng sợ chị người làm biết. Mẹ cháu đi vắng, cháu sẽ biên giấy để lại xin phép. Vậy nhá chú.
- Tùy cháu. Chú sẽ đứng đợi cách nhà cháu một khoảng xa. Gần ngã tư có ông cảnh sát gác chốt đèn đỏ. Cháu biết không?

- Dạ, cháu biết.
- Chú ngừng nhé.

Tôi gác máy. Một lúc sau tôi tới chỗ hẹn. Chờ một lúc thì Tường Vân tới. Trên tay nàng luôn luôn có một tờ báo hoặc một cuốn sách. Nàng cầm cho đỡ ngượng và thỉnh thoảng lại lật vài trang. Tôi vẫy một chiếc xích lô và bảo người đàn ông đạp chạy ra phố. Xe ngừng ở một ngã tư đường. Tôi đưa Vân đi bộ hòa vào đám đông trên đường phố buổi chiều. Sài Gòn giờ này vẫn còn nắng và nóng khủng khiếp.

Vân đi bên cạnh mà không hỏi đi đâu. Tôi thích thú điều đó. Tôi lặp lại:

- Chú đưa đi đâu Vân đi đó nhé.
- Dạ.

Và tôi đưa Vân vào xem một phim tình cảm. Lúc vào tìm ghế tôi phải nắm tay Vân đi theo người chỉ dẫn, ánh đèn pin của ông ta làm tôi khó chịu. Vân rụt rè trong tay tôi. Lúc ngồi vào ghế tôi thấy Vân nhìn tôi, hai ánh mắt chạm nhau. Vân bối rối nói:

- Phim gì vậy chú?
- Chú cũng chưa biết, hình như là phim tình cảm.
- Cháu ít khi đi ciné lắm. Cháu thường hay đau đầu. Xem phim cháu bị đau đầu luôn.
- Sao lúc này cháu không chịu nói. Mình đi chơi chỗ khác?
- Không sao đâu chú.
- Chừng nào thấy khó chịu nói chú dẫn ra nhé.
- Không sao đâu chú.

Suốt cuốn phim tôi không xem được gì. Những hình ảnh nhảy múa trước mắt. Vân ngồi im lặng nhìn lên màn ảnh nhưng tôi đoán Vân cũng không xem được gì. Cả hai, tôi và Vân đều bối rối khi ngồi gần nhau trong bóng tối. Một lúc, Vân hỏi mượn tôi cây viết. Nàng hí hoáy viết trong cuốn sổ tay một lúc rồi đưa cho tôi. Tôi phải chờ một

đoạn phim sáng mới đọc được.

“Chú Lam. Tại sao chú chửi cháu quá vậy? Chú có chửi Ly Hạ như thế không, chú làm cháu bối rối quá. Cháu chỉ là con bé khó thương, rồi đây chú sẽ ghét cháu.”

Tôi biên lại bên dưới chỗ Vân viết mấy câu:

”Chú sẽ không bao giờ ghét cháu. Nhưng tại sao cháu gọi chú bằng chú trong khi Ly Hạ gọi chú bằng anh, đổi cách xưng hô lại cho ổn một chút được không?”

Vân viết:

“Cháu quen miệng rồi. Bây giờ đổi lại thấy khó và ngượng quá. Chú đổi trước đi.”

Tôi đưa trả Vân cuốn sổ tay và chúng tôi tiếp tục đối thoại với nhau trong bóng tối bằng cuốn sổ tay cho đến gần hết cuốn phim. Có nhiều khi Vân viết xong, tôi phải chờ đến mười phút mới đọc được vì lúc đó mới có một đoạn phim sáng. Vân đã bớt e dè như lúc đầu. Tôi và Vân nói chuyện nho nhỏ khi phim sắp hết. Lúc đèn bật sáng Vân bảo tôi:

- Chờ tối trở lại rồi mình hãy đi ra, chú.

Tôi hỏi Vân:

- Cháu xin phép đi chơi đến mấy giờ thì phải về nhà?
- Khoảng tám giờ.
- Chú đưa cháu đi dạo mát rồi đi ăn nhé.

Tôi vẫn chưa thay đổi cách xưng hô với Vân trước được. Tôi vẫn e ngại một điều gì đó.

- Chú xem được phim không?

Tôi cười, lắc đầu. Vân cũng cười:

- Cháu ngồi xa màn ảnh quá nên cũng không thấy rõ. Cháu bị cận mà chú.
- Sao cháu không đeo kính?
- Con gái đeo kính kỳ lắm chú.

- Gì mà kỳ? Bị cận thì đeo kính chứ kỳ gì.
- Nhưng cháu thấy dị ghê. Tội bạn chê chết.
- Cháu không mang kính, mắt lên độ thì nguy.
- Vậy, hôm nào cháu đi đo mắt với mẹ.

Tôi và Vân đi lòng vòng hết những con đường. Một lúc Vân nói cho tôi nghe về Đà Lạt, về ngôi trường bạn bè và tình cảm của nàng. Tôi nghe và buồn buồn. Tuy nhiên tôi không nói được gì với Vân. Thật ra thì tất cả những gì muốn nói hãy còn quá sớm. Tôi còn nhớ Đà Lạt, muốn lên Đà Lạt, thành phố đó như nằm trong tâm hồn tôi.

Những lúc buồn chán, một mình, tôi lại nhớ Đà Lạt với những buổi chiều sương vầy lạnh, bến xe hiu hắt trong màn mưa, với những chuyến xe nhỏ đầy bụi đỏ trở về nằm xếp hàng dài. Tôi sẽ gặp lại Tường Vân ở thành phố đó, và tình cảm rồi sẽ khác.

- Chú Lam?

Tôi đưa mắt hỏi Vân. Nàng hỏi tôi:

- Cháu đã lớn chưa chú?
- Cháu còn bé.
- Cháu lớn hơn Ly Hạ chứ chú.
- Cháu bé hơn Ly Hạ.
- Mai mốt cháu về Đà Lạt, chú nhắn gì cho Ly Hạ không?

Tôi lắc đầu. Vân nói cho tôi nghe về mấy người bạn trai của nàng.

Những tình cảm nhỏ nhoi của thời con gái. Một người tên Lộc nào đó, một thanh niên, một cậu học trò, một tình nhân. Tôi lơ mơ nghĩ và tội nghiệp cho Vân. Nàng hãy còn quá nhỏ bé trong tình cảm.

Cho dù tình cảm đó mơ hồ như sương khói. Những điều Vân nói chỉ là một biểu hiện mơ hồ của thời mới lớn. Tình yêu không phải những điều để người ta nói. Tình yêu là những gì người ta giữ mãi trong im lặng. Trầm trọng, nâng niu.

- Chú buồn à?
- Không, chú đang vui.

- Sao chú không nói chuyện?
- Cháu nói, chú nghe được rồi. Chú nói nữa ai nghe?
- Mai mốt sinh nhật của cháu rồi.
- Cháu có định tổ chức không?
- Cháu chưa biết. Ở đây cháu ít bạn bè. Sinh nhật phải có bạn bè mới vui.
- Nhớ, có tổ chức thì mời chú ghen.
- Dĩ nhiên. Chỉ sợ chú không tới.
- Chú tới chứ.
- Để cháu gặp Chi. Mọi chuyện nhờ Chi lo dùm. Năm này cháu mười bảy tuổi, thôi mười bảy ngọn nến mệt ngất.
- Chú thôi phụ với, đừng lo.

Tôi đưa Tường Vân vào một quán ăn có cửa kính. Buổi tối những tấm màn cửa được buông rủ, giống như trong phòng khách nhà Vân. Tôi cười nói:

- Vào trong này sẽ không sợ ai ở ngoài nhìn thấy. Và cháu khỏi lo.
- Cháu lo gì đâu?
- Trông cháu vẫn có vẻ ngại ngùng.

Tường Vân trêu tôi:

- Chú bảo sẽ đổi cách xưng hô mà.
- Yên tâm, cô bé.

Tôi đẩy cánh cửa nặng nề qua một bên. Người bồi mặc toàn đồ trắng, thắt nơ đen, hiện ra với nụ cười chào mời, hướng dẫn chúng tôi đến bàn ngồi. Trong nhà hàng, đèn thấp bóng vàng, mặt tường chung quanh lát gỗ nâu bóng. Máy lạnh chạy rì rì với tiếng nhạc thật nhỏ. Giờ ăn buổi tối vắng, toàn những người ngoại quốc. Tôi và Vân ngồi chiếc bàn giữa, phía tay mặt, sát vách tường. Bàn ăn được trải khăn trắng tinh. Người bồi đưa cho tôi và Vân hai chiếc khăn trắng tẩm nước hoa, mát lạnh. Trong khi người khác chìa ra hai tấm thực đơn bằng chữ Việt và chữ Anh. Trong tấm thực đơn tiếng Việt có cả

chữ Tàu. Tôi nhận tám thực đơn chữ Việt, ngược mắt hỏi Vân:

- Cháu ăn gì?
- Chú cứ gọi.
- Gọi những món ăn mà cháu thích. Chú có thể thích ngược lại với cháu.
- Chú ăn gì, cháu ăn theo.
- Ăn cơm nhé?
- Dạ, những cái gì thật gọn, chú nhé.

Tôi gọi thức ăn và nước uống. Trong khi Vân nhẹ nhàng dùng khăn lau mặt. Vân hỏi:

- Ở đây có điện thoại không chú?
- Có, ở đằng quây. Cháu muốn gọi điện thoại?
- Dạ, gọi về Mẹ, để Mẹ đừng mong.

Tôi đưa tiền cho anh bồi và nhờ anh đưa Tường Vân tới chỗ đặt điện thoại. Trong khi thức ăn được mang lên. Tường Vân trở lại nhìn đĩa thức ăn đầy nhóc, nàng thở ra:

- Nhiều quá, chú. Răng cháu lại đau, không ăn được thịt.
- Cháu không nói trước.
- Cháu ăn ít thôi chú nhé.
- Tùy cháu. Có gặp Mẹ?
- Có. Mẹ cháu cũng mới về.
- Mẹ cháu nói gì không?
- Mẹ cháu chỉ dặn về sớm. Không có gì.

Tường Vân ăn những miếng thịt nhỏ nhoi do tôi cắt ra. Nàng có vẻ giống con thỏ con đang nhai lá khoai. Trong khi ăn Tường Vân nói chuyện về chị em nàng. Tôi biết thêm những cái tên mới. Tên con gái. Tường Vy, em kế, Tường Anh, Tường Quân. Tường Lan, Tường Mai, Tường Minh, với vẻ ngớ ngàng. Vân nói:

- Cháu là chị hai của sáu đứa em.
- Chị không dành ăn chứ?

- Cháu lo lắm chú ơi. Cháu phải đậu, nhưng biết đâu.
- Đậu hay rớt ăn nhằm gì?
- Con gái thi rớt buồn lắm chú ơi. Khóc suốt một năm học. Phải đậu để mấy đứa em nhìn vào ráng học nữa chứ.
- Cháu lo quá nên đau đầu.

Tôi nhận thấy ở Tường Vân là hai con người khác biệt nhau với số tuổi của nàng. Một lúc nào Tường Vân còn cái vẻ ngây thơ, hồn nhiên của cô gái vừa tròn mười bảy tuổi, lúc khác, Tường Vân có cái vẻ lo âu già dặn của một người lớn hơn. Tường Vân có những cái lo thật đáng thương, cũng như khi thấy nàng hồn nhiên vui đùa rất tội. Sau bữa ăn, tôi biết thêm một chút về hoàn cảnh gia đình nàng. Tường Vân cũng không hơn gì tôi, hai người ở trong một hoàn cảnh khá bi đát mà khi lớn lên sống trong không khí đó chả ai hiểu vì sao.

- Cháu buồn không?
- Buồn lắm chú. Nhưng cháu thương cả Bố lẫn Mẹ cháu.
- Đúng ra không ai muốn như thế.
- Cháu cố không nghĩ gì hết.
- Chúng ta không thay đổi được gì. Tốt nhất là làm như điều cháu nói.

Lúc ra khỏi nhà hàng tôi nhìn đồng hồ và đề nghị với Vân:

- Còn sớm. Mình đi dạo một lúc rồi về.
- Tùy chú.

Tôi đưa Tường Vân tới cửa hiệu bán hoa giấy đường Nguyễn Huệ lựa mua cho nàng một bình hoa mười cành Forget me not màu tím.

Tôi hỏi:

- Cháu có thích hoa này?
- Nhưng tại sao lại “đừng quên tôi” hử chú?
- Mai mốt cháu sẽ hiểu.
- Ở Đà Lạt hoa này nhiều lắm chú.

- Nhưng hoa này không tàn được. Chú muốn cháu để trên trên bàn học.

- Bàn học của cháu nhỏ xíu. Cháu phải dọn bớt mấy cuốn sách đi mới được.

Tôi trả tiền, ra cửa. Bình hoa được để trong một cái hộp giấy lớn, gói giấy hoa rất đẹp mắt. Tôi nói với Vân:

- Quà sinh nhật của cháu đấy.

- Chú làm cháu cảm động quá.

- Cảm động thôi, đừng khóc.

Tường Vân nguyền một cái dài. Buổi tối đi về hướng bờ sông, gió từ đó thổi lên mát rượi. Tôi nhìn những đỉnh cây nhuộm ánh đèn xanh biếc, con đường sạch mát chạy dài thoải mái trong đêm. Sài Gòn chỉ ban đêm mới đẹp, mới thật sự là một thành phố. Chúng tôi đang đi trên con đường đẹp nhất của thành phố.

- Sài Gòn ban đêm với Sài Gòn ban ngày thật khác xa, chú Lam nhỉ?

- Chú chỉ thích buổi tối ở Sài Gòn từ bảy giờ trở đi.

- Chú thường đi chơi?

- Chú là cái chân đi. Không nơi nào là không có chú. Nhất là về ban đêm.

- Biết rồi. Thanh Chi bảo chú thường trực ở mấy quán cà phê.

- Thanh Chi xạo.

- Chứ chú đi đâu?

- Đi khắp mọi nơi. Thiếu gì chỗ đi. Đâu phải chỉ có mấy quán cà phê?

- Chú có nhiều bạn?

- Nhiều. Nhưng bạn thân lại ít.

- Chú gầy quá.

Tôi cười. Đau buồn. Từ lâu tôi chưa hề nghĩ đến sức khỏe của mình. Chưa hề quan tâm đến mình. Bây giờ nghe Tường Vân bảo

tôi mới biết mình gầy và như thế chắc tôi còn gầy hơn lời Tường Vân nữa. Tôi đùa:

- Chắc chú phải mua một tấm gương để mỗi ngày nhìn vào xem mình mập ra được bao nhiêu, nếu ăn thật lực vào.
- Chi bảo chú qua cầu có khi gió thổi bay mất.
- Chú cầu được như thế, nhưng sao chú cứ ở lì trong cái thành phố đáng ghét này. Mong có trận gió nào thổi chú bay mất tiêu như lời Thanh Chi.
- Thì chú đã bay lên Đà Lạt gặp Hạ rồi đó.
- Ủa nhĩ, Hạ sắp về.
- Bao giờ, chú?
- Cuối tháng tám.
- Tiếc nhĩ, khi đó cháu không còn ở đây.

Tôi đưa Vân đi vòng trở lại. Hình như chỉ có tôi và nàng trên một quãng đường vắng với rất nhiều bóng cây cô đơn đứng bên lề. Hết đường, tôi nói:

- Bây giờ đi đâu nữa?
- Về thôi, chú.
- Chú muốn đi hoài đừng về nhà.
- Mẹ la chết.

Tôi cười, vẫy một chiếc xích lô. Lúc lên xe Vân im lặng nhìn về phía trước. Tôi nhìn nghiêng thấy mái tóc nàng đổ xuống như một giòng suối đêm. Chiếc xe lướt êm trên con đường vắng. Qua ngang một công viên. Tường Vân hỏi tôi:

- Có bao giờ chú vào công viên không?
- Có chứ. Ngày nhỏ chú trốn học.
- Vào đấy làm gì, chú?
- Lượm sỏi bắn những con chim đậu trên cây.
- Còn bây giờ?
- Chú chỉ ngồi trong quán nước, nhìn những cặp tình nhân nào đó

tình tự. Đẹp lắm.

- Chú có bao giờ như thế không?
- Không. Chú chỉ có một mình, tình tự với ai?
- Chú xạo thấy mồ. Những người yêu của chú đâu? À, chú có nhiều người yêu lắm phải không?

Tôi lắc đầu, cười buồn. Nhưng Tường Vân có vẻ không tin, mà cũng không hỏi gì thêm. Xe qua cầu, gần tới nhà Vân tôi nói:

- Ngày mốt sinh nhật cháu. Chú muốn đưa cháu đi chơi cả ngày, cháu thích không?
- Ở nhà một mình cháu buồn lắm. Nhưng đi cả ngày sợ Mẹ không cho. Chú xin phép giùm cháu đi.

Tôi ngần ngại, từ trước tới giờ tôi chưa làm công việc này. Tôi cười:

- Chú sẽ gồng mình đến xin phép cho cháu. Nhưng nếu mẹ cháu không bằng lòng chú quê chết.
- Mẹ cháu sẽ bằng lòng. Vì Mẹ chỉ sợ cháu đi một mình. Với Mẹ, cháu lúc nào cũng còn bé bỏng, khờ khạo.
- Chú làm việc này lần đầu tiên trong đời.
- Chú chưa xin phép cho ai đi với chú bao giờ sao?
- Chưa.
- Cháu không tin đâu.

Tường Vân hình mũi trâu tôi. Xe dừng lại trước cổng nhà Tường Vân. Tôi trả tiền cho ông tài xế trong lúc Tường Vân ấn chuông. Chị Như ra mở cửa cho chúng tôi. Lúc vào sân tôi thấy hai người đàn bà đi ra. Tường Vân ghé vào tai tôi nói nhỏ gì đó nhưng tôi nghe không rõ. Tôi nhận thấy Tường Vân có vẻ bối rối trước Mẹ. Nàng cũng nói với bà những câu tôi nghe không rõ. Hình như là để giới thiệu tôi. Tôi gật đầu chào hai người đàn bà. Tôi không biết ai là Mẹ của Vân. Nhưng lúc vào nhà thì tôi biết rõ. Mẹ Tường Vân hỏi thăm tôi vài câu xã giao. Tôi cũng trả lời vài câu rồi ngồi im. Mẹ Vân nói giọng Bắc lai. Tôi hoàn toàn không hiểu gì về tình cảm người Bắc.

Tôi e ngại một cách tự nhiên khi ngồi nghe chuyện giữa Vân và Mẹ nàng. Mẹ Tường Vân còn quá trẻ, vui tính. Tuy nhiên và cũng làm tôi hơi khóps lúc mới bước vào. Một lúc Tường Vân cười cười hỏi Mẹ:

- Sinh nhật con Mẹ phải cho con đi chơi nguyên ngày nhé?
- Đi chi mà lắm thế, con?
- Đi lang thang.

Mẹ Tường Vân đùa:

- Buồn chi mà đi lang thang. Ở nhà chơi với Minh Không vui à?
- Tường Vân đưa mắt nhìn tôi. Mẹ Vân hiểu cái nhìn ấy. Bà ngó tôi hỏi:

- Hay là anh Lam đưa cháu đi?

Tôi gật đầu nói mấy câu đại ý nhân ngày sinh nhật Tường Vân tôi định gặp bà để xin phép cho Vân đi chơi trọn ngày. Đi ra khỏi thành phố, về ngoại ô chẳng hạn. Hoặc là đi ăn trái cây trong vườn. Mẹ Vân không nói ra là bà có bằng lòng hay không. Bà chỉ nói đại ý bà ngại đường xa, nhất là vào vườn trái cây chẳng có gì vui. Tốt hơn, nếu tôi có phương tiện nên đưa Vân đi chơi lòng vòng trong phố.

Tường Vân cáo từ lên lầu. Tường Vân hỏi tôi:

- Chú tính sao? Đừng buồn mẹ cháu nhé.

Tôi lắc đầu cười:

- Đành đi chơi lòng vòng trong phố như hôm nay vậy.
- Mẹ cháu sợ đường xa không yên, lỡ có gì...

Tôi nói:

- Chú biết. Chỉ sợ đi mãi trong thành phố này cháu chán.
- Cháu không chán đâu.

Lúc Mẹ Tường Vân trở xuống, tôi chào bà xin phép về. Tường Vân nói với Mẹ rằng bữa đó chỉ đi loanh quanh trong thành phố. Rồi nàng đưa tôi ra cổng. Chúng tôi còn đứng nán với nhau một lúc. Những chiếc lá bắt ánh đèn đẹp quá làm tôi nhìn mãi. Và Tường

Vân đứng cười, mắt chớp nhanh khi tôi vẩy một chiếc xe chạy trời tới. Tôi băng qua đường và nhìn thấy bóng mình ngã dài dưới chân. Tường Vân vẫn đứng nhìn tôi dưới những chòm lá lấp lánh ánh đèn. Đêm hình như đã muộn. Tôi ngả người trên ghế, nhắm mắt lại và ngỡ chiếc xe đang lướt trong một giấc mơ thật dịu dàng. Trong giấc mơ Tường Vân vẫn nhìn tôi đắm đắm.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 8

Sinh nhật của Tường Vân chỉ có tôi và ba người bạn thân của Vân tới dự. Chi, Nga và Trâm đều biết tôi từ trước. Nhưng băng đi một thời gian khá lâu, tôi không gặp người nào. Bây giờ ai cũng có vẻ lớn, xinh ra và lạ hơn. Nga trêu tôi:

- Anh Lam tới chậm quá, lẽ ra Tường Vân phải phạt.
- Phạt cái gì?
- Tùy Vân chứ bộ.

Tường Vân ngượng ngịu nhìn tôi và vẫn ngồi im trong ghế. Chi nói:

- Huyền Nga cừ lắm anh Lam ơi, đậu rồi đó.
- Còn Chi.
- Chi rút.
- Sao lại rút?
- Vì người ta không cho Chi đậu chứ sao.

Huyền Nga cười:

- Chi cũng đậu nữa anh Lam ơi. Chi xạo.

Tôi đùa:

- Lâu quá không gặp. Không ngờ Chi có thêm cái nghề... nói dóc.
- Anh Lam thì sao? Cũng xạo một cây chứ bộ.
- Nhưng thua Chi xa.

Huyền Nga chêm vào:

- Chi được giải nhất trong lớp về cuộc thi nói dóc đấy anh Lam ơi.
- Nga hại người ta hả?
- Có sao nói vậy, bạn. Được giải nhất bộ dễ lắm sao?

Chi xoay qua tôi:

- Tường Vân đậu, anh Lam thưởng gì chưa?
- Rồi.
- Sao không thấy gì hết?
- Chút nữa sẽ thấy.
- Còn tụi này. Cũng đậu như ai chứ bộ.
- Không cho biết trước nên anh chưa chuẩn bị. Hôm khác đi.
- Trời ơi, sợ cái hẹn của anh quá.
- Chứ biết làm sao bây giờ?

Huyền Nga cười:

- Thôi Chi, nói quá, anh Lam ăn sinh nhật mất ngon.

Trong đám chỉ có Trâm là ít nói. Trâm làm tôi nhớ đến chị Huyền.

Trâm gặp tôi bữa này là lần đầu tiên, nhưng tôi biết Trâm rất lâu qua những bức thư.

Tôi nhìn Trâm hỏi:

- Trâm cũng đậu nữa phải không?

Huyền Nga đáp thay:

- Đậu. Ở đây toàn những người tài cao. Anh Lam gặp số xui rồi.
- Sao Trâm ít nói thế? Trong thư nói nhiều lắm mà.
- Nó mắc cỡ. Lúc nãy Trâm bảo đợi gặp cho biết mặt anh Lam rồi về.
- Bây giờ biết rồi, sợ chưa?

Trâm cười:

- Chưa, nhưng chút chắc sợ.

Cả bọn cười ầm. Tôi bị vây giữa những cô bé nhanh mồm nhanh miệng này quả thật là một ngày xui như Huyền Nga nói. Trong lúc đó, Tường Vân vẫn ngồi im trong ghế. Chi, Nga, Liên, Trâm lo dọn bàn, sắp đặt bánh nước. Họ bỏ tôi và Tường Vân ngồi lại với nhau trong phòng khách rộng.

Tường Vân nói:

- Cháu đang bị đau đầu.

- Cháu uống thuốc chưa?

- Cháu không uống thuốc. Rồi sẽ hết. Tối nào cũng bị như vậy.

Tôi nhìn căn phòng nhuộm vàng ánh sáng của ngọn đèn. Những đồ vật cổ kính chiếm những góc tối, bóng ngời. Căn phòng bao lần vẫn cho tôi cái cảm giác rộng mênh mông. Buổi tối ở đây thật yên lặng. Tiếng động từ ngoài vườn không thể lọt vào. Ngôi nhà như nằm ở một nơi nào cách biệt, xa hẳn thành phố ồn ào, mệt mỏi này.

- Hai hôm nữa cháu về.

- Sao chóng thế? Chú tưởng thi đậu rồi cháu được ở lại chơi lâu hơn chứ.

- Cháu phải về để sửa soạn đi học chứ. Nhà này cũng sắp sửa giao cho người ta rồi. Mẹ cháu phải tới ở đường Hai Bà Trưng.

- Cháu về gấp quá.

- Bất ngờ không chú?

- Bất ngờ.

- Thôi, hẹn gặp chú trên Đà Lạt khi nào chú lên thăm Hạ vậy.

- Biết có gặp được không?

- Sao, cháu vẫn ở đó mà.

Tường Vân không hiểu câu tôi nói. Tôi cũng lười giải thích. Tôi muốn ngồi một nơi hoàn toàn tự do để lắng nghe khoảng thời gian bất ngờ dừng lại dưới chân mình, ở đó hình như có một nỗi buồn vừa dấy lên.

- Sao chú có vẻ buồn? Chú giận cháu?
- Không.
- Mười bảy tuổi của cháu rồi. Cháu sợ ghê.
- Sợ gì?
- Sợ sẽ thành người lớn. Cháu thích bé nhỏ mãi để được đứng ngoài những lo âu phiền toái.

Tôi cười:

- Được làm người lớn thích chứ?
- Người lớn hẳn lên, mới thích. Cháu chỉ mới vừa lớn vừa bé thôi.

Huyền Nga ra đứng gọi:

- Xong rồi Vân ơi, mời anh Lam vào khai mạc đi chứ.

Tôi cười, cùng với Vân đứng lên vào trong. Chiếc bàn vuông được trải khăn trắng. Bình hoa và mấy chiếc ghế ngồi chung quanh. Trên bàn bày bánh, những tách nước trà. Chiếc bánh sinh nhật to lớn cắm vòng quanh mười bảy ngọn nến. Huyền Nga bật diêm đốt nến.

Thanh Chi bảo:

- Nói gì đi chứ Tường Vân.
- Chi nói thế đi.
- Sao được. Sinh nhật người nào, người ấy nói chứ.
- Biết nói gì bây giờ?
- Nói ngắn ngắn thôi.

Huyền Nga đùa:

- Nói nhiều mới cảm động. Mà cảm động thì ăn bánh mới ngon. Vân ạ.
- Nói nhanh lên rồi thổi nến cho Trâm về.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao lại về?
- Trâm nói ở nhà sẽ về sớm.
- Buồn vậy?

Tường Vân đứng mãi mới nói được mấy câu. Xong chu môi thổi

nén. Mười bảy chiếc nén cắm vòng quanh chiếc bánh to lớn, Vân không thể nào thổi tắt hết một lượt. Tôi phải thổi giúp. Liên, Trâm xin phép về. Chi và Nga đưa Trâm ra cửa, chỉ còn mình tôi và Tường Vân ngồi lại. Tôi nói:

- Coi như chỉ có mình chú dự sinh nhật cho cháu.
- Cháu thích thế. Đừng nhiều người, nên cháu chỉ mời những bạn thân. Tụi nó lo hết. Cháu đi chơi cả ngày không biết gì.

Huyền Nga và Chi trở vào. Huyền Nga la lớn:

- Mở quà đi Vân.

Tường Vân nói:

- Thôi. Chừng nào mở chả được.
- Mở ngay đi. Quà của anh Lam chắc đặc biệt?

Tường Vân chịu bạn, mở lần lượt những gói quà. Mỗi lần mở một gói thì Nga phụ đề vào một câu làm cả bọn cười rúc rích. Tới gói quà của tôi Chi ồ lên. Nga nheo mắt hỏi:

- Tại sao lại “Đừng quên tôi” anh Lam nhỉ?

Tôi ngó Tường Vân. Cô bé ngượng, quay đi chỗ khác.

- Giải thích đi anh Lam. Tại sao “Đừng quên tôi”.

Tôi cười:

- Hồi tức là đã trả lời.
- Ghê nhỉ?
- Quà của anh Lam đặc biệt ghê.

Tôi nói:

- Thôi ăn bán đi các cô. Giã vờ hoài.
- Anh Lam có tật nên giật mình phải không?
- Phải cái gì?

Huyền Nga và Thanh Chi ngó nhau cười. Tường Vân cắt bánh chia cho mỗi người. Tôi được chia một miếng bánh to, có hoa hồng. Bốn người vừa ăn, vừa nói chuyện. Câu chuyện pha trong tiếng cười đùa hồn nhiên. Tôi có cảm tưởng Nga và Chi biết rõ một điều mà

Tường Vân chưa biết. Hai cô bé trêu tôi, làm tôi ngỡ ngàng. Bữa tiệc sinh nhật kéo dài trong khi đêm tối đã xuống ngoài kia. Tôi nghe như có tiếng gió lướt trên những tấm màn cửa lay động. Huyền Nga nói:

- Hình như trời chuyển mưa.
- Mưa đêm, thích nhỉ?

Tôi ngó Tường Vân. Chiếc muống còn ngậm trong hàm răng đều, trắng như men của nàng. Tường Vân nói:

- Cháu thích mưa đêm chú ạ. Buồn, nhưng làm cháu bớt đau đầu.
- Đà Lạt có mưa đêm không?
- Mưa đêm ở Đà Lạt buồn khóc được.

Huyền Nga cười:

- Nhớ ai mà khóc?

Thanh Chi trêu:

- Chắc chắn không phải nhớ Nga rồi.
- Dĩ nhiên, Vân nhớ một người.
- Người nào?

Vân tròn mắt hỏi Nga. Huyền Nga sợ không trêu tiếp:

- Người nào thì Vân biết chứ bộ.

Gió lạnh vào phòng, làm ngơ ngác đôi mắt Vân. Tôi thấy Vân hướng ra cửa, ngoài ấy chưa có mưa, nhưng khoảng trời tự nhiên buồn lay lắt như mưa rớt tự bao giờ. Dưới ánh sáng ngọn đèn, đôi mắt như tối hơn, màu áo Vân mặc lồng vào màu khuôn cửa, những tấm màn, và những chiếc bánh. Bữa sinh nhật rực rỡ của một người, của một tuổi đời Vân. Tôi sẽ chẳng còn gọi Vân là cô bé. Hôm nay, Vân vừa mười bảy tuổi. Đối với tôi, từ bây giờ Vân là một thiếu nữ, một người hiện đến trong tình cảm tôi bằng chiếc bóng lạng lẽ, nồng nàn cho suốt những ngày tháng tới. Hai hôm nữa Vân về thành phố của nàng.

- Anh Lam ăn ít quá. Đóa hoa hồng cho anh vẫn còn kia. Không

dám ăn, tiếc à?

- Để dành.

Tôi lấy mớng hót nhẹ đoá hoa hồng đưa sang đĩa bánh của Vân.

Chi cười khúc khích bảo:

- Thôi chứ. Hoa “Đừng quên tôi” đủ rồi, thêm hoa hồng nữa Vân sẽ không còn chỗ nhớ.

- Anh Lam khôn ghê.

Mưa bắt đầu rắc những hạt nhỏ ngoài trời. Mọi người bắt đầu uống trà. Chất nước thơm làm nhớ một thứ hương nào đó ủ kín trong trí nhớ, trong tâm hồn. Tôi yên lặng nghe mưa. Chị Như lên thu dọn những chiếc đĩa. Sinh nhật của Vân chấm dứt. Bình hoa ngó buồn như khu vườn một buổi chiều tàn. Tôi nói với Vân:

- Bây giờ chú về.

Huyền Nga ngạc nhiên:

- Sao lại về?

- Anh bận việc tối nay.

- Có hẹn đi ciné với một cô nào phải không?

- Nếu như thế thì hạnh phúc quá. Ngược lại, anh sẽ bận bù đầu với công việc. Và về một mình trong mưa.

- Chà, cảm động. Nga đưa anh về nhé?

- Thôi, cảm ơn lòng tốt bất đắc dĩ của cô bé.

- Anh Lam khôn ghê.

Tôi dặn lại Vân:

- Chú sẽ ghé trước khi Vân về.

Vân chỉ cười, không nói gì. Tôi và Vân đi ra cổng. Mưa nhỏ, nhưng lạnh băng da thịt. Vân nói khẽ bên tôi:

- Mưa mà chú. Chờ tạnh hãy về.

- Thôi để chú về.

- Chỉ có Chi và Nga ở lại chơi với cháu. Chú buồn cháu phải không?

Tôi muốn cầm lấy bàn tay Vân và nói với nàng rằng chẳng bao giờ

tôi giận nàng cả. Ngược lại, Vân đã ở đây, trên mỗi bước chân tôi khi rời xa. Con đường sẽ đưa tôi về, căn nhà như im ngủ trong cơn mưa. Ở đó, tôi sẽ một mình nhớ lại buổi tối này. Ngày Vân mười bảy tuổi. Tôi khẽ khàng đặt tay lên vai Vân:

- Cháu vào nhà kéo mưa ướt hết.

Vân mở to mắt nhìn tôi như dò hỏi:

- Nhưng chú phải nói là chú không buồn giận gì cháu cả.

- Không, chú muốn cháu thật vui.

Vân chớp mắt, như sắp khóc. Tôi nói:

- Cháu vào đi. Chi với Nga chờ trong đó.

- Chi với Nga ngủ lại với cháu mà chú. Hết mưa sẽ nhìn thấy trăng.

Chú về nhớ chờ trăng nghe chú.

Tôi cười. Chạy băng qua đường đón một chiếc xích lô. Mưa rả rích u buồn với tiếng côn trùng nỉ non trong đêm khuya vắng. Cánh cửa nhà Vân đã đóng lại. Trên bao lơn tôi thấy mưa kéo từng sợi nhỏ qua ánh sáng hắt hiu của ngọn đèn vàng vọt. Một chiếc xích lô lao tới. Tôi vẫy. Xe ngừng bên cạnh, người đàn ông hỏi tôi:

- Đi đâu cậu hai?

- Về Thị Nghè.

Ông ta gật đầu. Tôi lên xe ngồi vừa lúc cơn mưa ập đến. Nước ràn rụa trên tấm bạt, tôi nhìn ra phía trước mà không thấy gì. Bức thư của Hạ báo tin thi rớt và hẹn một ngày sẽ về gần đây. Tôi thấy ngỡ ngàng cho khoảng thời gian gần đây trong tình cảm của tôi và Hạ, có một cái gì đã vỡ tan. Hạ thi rớt. Tôi nghĩ rằng nàng sẽ buồn lắm. Trước lúc thi, Hạ cũng hy vọng thật nhiều. Đối với tôi, việc Hạ thi đậu hay rớt làm tôi áy náy. Tôi không muốn cùng lúc những tin buồn sẽ đến với Hạ. Và trong tôi, vẫn còn đôi mắt buồn của Hạ nhìn tôi dưới mưa bay đêm giáng sinh nào.

Xe ngừng ngoài đầu ngõ, tôi trả tiền trong xe và mở cửa phóng xuống chạy một mạch vào nhà. Trong nhà có đèn, chắc Tuế đã về.

Tôi gọi cửa, Tuế chạy xuống hỏi:

- Bạn đi đâu dữ vậy? Tưởng tối nay không về.
- Về chứ. Thế nào cũng về.

Tôi bước vào, mái tóc ướt và chiếc áo cũng ướt sũng. Tuế giục tôi đi thay quần áo khô. Tôi hỏi:

- Ăn gì chưa?
- Ăn rồi. Đợi ông chắc đói rã ruột.
- Biết thế cũng tốt.

Tuế cười. Chốc chốc lại ngó tôi. Hình như Tuế uống rượu, gương mặt nó ửng đỏ. Tôi cười. Chạy lên thay áo quần trở xuống thấy Tuế ngồi trong ghế. Tôi nói:

- Còn đủ sức uống cà phê không?
- Tưởng tao say à? Sức mấy.
- Vậy thì đi.
- Đâu mới được?
- Ra ngõ.
- Nhớ là trời mưa đấy nhé. Nhà có áo mưa không?

Tôi cũng không nhớ là có áo mưa không. Mãi một lúc mới nhớ hình như mình có chiếc áo mưa cũ vứt đâu đó đã lâu không đụng tới. Tôi chạy đi lục lọi trong những đồng quần áo. Tìm thấy, tôi giữ cái áo mưa đầy bụi và ra cửa đứng nhìn trời. Tuế đứng bật dậy:

- Hai đứa che mà chạy. Có ướt cũng không đến nỗi nào. Sao tự nhiên mà nổi hứng bắt tử vậy?

Tôi cười, tung cái áo mưa ra, hình như có một con gián rơi xuống đất và chết tốt dưới gót dày của Tuế. Quả thật, chiếc áo mưa cũ quá, nó lên mùi mốc khó chịu. Tuế khoá cửa, tôi và nó che chung áo mưa lăm lũi đi ra đầu ngõ. Mưa rơi lộp bộp trên áo mưa, gió lạnh và bụi nước bắn tung tóe vào mặt.

- Thuận đâu?
- Về nhà nàng rồi.

- Đi đâu mất biệt rồi bây giờ lù lù về.
 - Đừng thắc mắc.
 - Vết thương lành hẳn chưa?
 - Ngon rồi. Tao sắp trở lại chỗ có nhiều trò chơi.
 - Không đi Đà Lạt à?
 - Thôi. Biết bao giờ đi được nữa.
 - Tao chắc cũng vậy. Chưa định bao giờ. Tự nhiên thấy buồn ghê gớm.
 - Sao vậy? Không thể tự nhiên được. Có chuyện gì phải không?
- Tôi đưa tay ra hứng mưa, không trả lời, Tuế hỏi:
- Ngó bộ mày thất tình?

Tôi cười lớn. Hai đứa ra tới đường. Nước mưa chảy ào ạt và những bóng đèn mắc trên cao trông như ngủ gục với ánh sáng mờ nhạt của nó. Tuế dẫm chân tôi, hai đứa suýt ngã.

- Mày say?
- Còn lâu.

Tôi lặng lẽ cười một mình. Nếu Tuế không về, đêm nay tôi chẳng biết làm gì. Viết thư cho Hạ? Hay cho Tường Vân? Đêm mưa làm tôi nôn nóng, khó chịu. Tôi thường ngủ rất muộn trong những đêm mưa. Căn nhà vắng lặng, buồn tẻ đó, tôi ở một mình với những hình bóng xưa cũ, chập choạng như trong cơn mơ. Công việc cho ngày mai tôi vẫn chưa làm. Tôi lười biếng và buồn khôn tả.

Mưa, quán cà phê vắng khách. Tôi và Tuế leo tuốt lên lầu, chỗ khuất ánh đèn nhất. Ngồi xuống chiếc ghế thấp, tôi bỗng nhớ tới Tường Vân. Nhớ như sắp sửa từ biệt nàng trên một chuyến xe khởi hành trong sương sớm. Một lúc mới có người đến hỏi chúng tôi uống gì. Tuế và tôi cùng uống cà phê sữa. Hai đầu thuốc cháy đỏ. Tuế dường như vẫn đắm chìm trong một cơn say nào đó. Nó ngồi dựa đầu vào tường thở mệt nhọc. Tôi lắng nghe một đoạn nhạc vắng nhẹ đâu đó.

- Nhạc buồn quá.
- À, mày cũng biết than buồn?
- Buồn muốn chết được chứ mày tưởng. Càng say càng buồn. Đứa nào nói say hết buồn là nói láo.
- Nếu còn sớm tao cũng say một trận.
- Bây giờ cũng được. Tao sẵn sàng uống với mày suốt đêm nay.
- Mày uống rồi. Mất thú. Phải hai đứa cùng uống một lượt kia.
- Mai đi.
- Mai có khi lại khác.

Tuế cười rử. Hai ly cà phê được mang lên. Tôi lấy chiếc muỗng khuấy đều. Tiếng kêu lanh canh của chiếc muỗng chạm vào thành ly nghe vui tai.

Tôi bỗng nói với Tuế.

- Hạ sắp về.
- Như thế sao lại buồn?
- Bây giờ có nhiều cái đã đổi khác. Hạ không còn là một cô bé như ngày nào đã đứng dưới mưa.
- Có gì tan vỡ chẳng?
- Dĩ nhiên. Ngoài những bức thư liên lạc với tao. Hạ còn liên lạc với một người, một cậu bé ồn ào. Hạ không thật. Hạ nói dối. Mà một người con gái nói dối không bao giờ đẹp dưới mắt tao. Mày nghĩ sao?
- Có thể. Nhưng biết đâu đó chỉ là tin đồn. Mà mày cũng tin vào những lời đồn đãi nữa sao?
- Không phải tin đồn. Sự thật.
- Mày tức bực?
- Buồn cười thì đúng hơn. Đà Lạt đã chết mất một góc. Hạ chết trong tình cảm tao cùng với một ngày giáng sinh tuyệt vời buồn bã, và thơ mộng như những bông hoa dại màu vàng, nhỏ xíu nở bên hồ.

- Đã nói rõ với nhau chưa?

- Chưa. Tao đợi Hạ về. Tao sợ một bức thư từ biệt trong lúc nàng thi rớt. Như thế có ác lắm không?

Tuế im lặng. Dù sao Tuế cũng đã quen với Hạ, quen với gia đình nàng khi Tuế còn học ở Đà Lạt. Chuyện giữa tôi và Hạ làm cho Tuế bất ngờ. Nhưng người bất ngờ trước nhất là tôi. Những bức thư của Hạ tôi còn giữ. Tôi không nghĩ là Hạ không thực trong tình cảm, mà Hạ nói dối theo một thói quen trong thư. Dù sao Hạ cũng về, tôi sẽ gặp lại ở đây, những ngày mưa của thành phố buồn tênh. Và dù sao tôi cũng phải nói với Hạ những điều dự tính.

- Uống cà phê đi Lam.

Nghe Tuế nhắc, tôi mới sực nhớ ly cà phê của mình vẫn còn nguyên trên bàn. Tôi uống một ngụm, cà phê nguội ngắt. Tôi dựa đầu vào tường lắng nghe một bản nhạc buồn. Tuế cũng im lặng.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 9

Tôi đón Vân ở chỗ hẹn cũ. Buổi chiều nắng còn tươi trên cây lá. Con đường dài và rộng thênh thang chạy trong tầm mắt. Một buổi chiều đẹp thả xuống những mái nhà cao, bày chim bồ câu lượn vòng quanh một tháp chuông ngó thấy được của một ngôi giáo đường ở xa. Vân tới từ phía trước mặt tôi, trong chiếc áo dài trắng bay dạt về phía sau cùng với mái tóc. Trong tay nàng vẫn cầm lĩnh kính những tờ báo và những quyển sổ tay to lớn, bìa nâu sậm. Vân cười hỏi:

- Chú đợi cháu có lâu không?
- Mất nửa tiếng thôi. Sớm chán.
- Giận cháu không?
- Nếu giận đã bỏ về rồi. Thấy thương lắm mới ở lại chờ. Tại sao cứ sợ chú giận, mà không giận lại chú?
- Giận rồi chứ. Giận mà chú đâu có biết.
- Lúc nào?
- Máy hôm rồi. Lúc cháu đau nằm liệt trên giường.
- Trời đất. Sao không nói?

Im lặng thích hơn. Giận ai mà nói ra thà đừng giận. Mà ăn nhằm gì chú? Cháu có giận chú cũng không ai để ý.

- Chú biết đâu mà để ý?

Tường Vân cười khúc khích:

- Cháu giận chú sống thì để vậy, chết mang theo chú có sợ không?
- Sợ hết hồn.
- Chú xạo. Chú mà sợ ai.
- Chú sợ rất nhiều người. Hình như ai chú cũng sợ hết. Cuối cùng rồi chú cũng sợ chú luôn.

Tường Vân cười lớn. Lần đầu tiên tôi mới thấy Tường Vân vui thật sự. Nàng có thể hồn nhiên bên cạnh tôi chứ không lo âu. Đôi mắt buồn kia đã lỏng vào trong nắng. Màu mắt nàng chiều nay trong vắt màu trời.

- Sao chú không chạy?
- Chú đang nghĩ là nên đi đâu? Mình đi hết cả Sài Gòn rồi, chỗ nào cũng có đi qua, bây giờ còn đi đâu nữa?
- Đi chỗ nào chú thích.
- Sợ cháu không thích.
- Thích. Ngày mai cháu về Đà Lạt rồi.

Tôi đạp xe máy. Chiếc xe gắn máy tôi mượn của người bạn và mới biết chạy nên không bảo đảm lắm. Nó có thể đang chạy tự nhiên

dừng lại lắng xẹt. Tôi phải khỗ công, quờ quạng lung tung một lúc mới nghe tiếng nó “cười” dòn. Tường Vân đã quen với chiếc này mấy hôm nay. Nàng trêu tôi:

- Chắc tại cháu mập quá. Chú đi một mình thì không sao. Mỗi lần đi với cháu là nó chết máy. Thật tai hại.

- Có lẽ nó không thích cháu.

Tường Vân giấu mặt sau gáy tôi cười nhỏ. May mắn thay, hôm nay chiếc xe chạy ngon lành. Nhớ hôm đưa Tường Vân đi mua bánh mì, nó trở chứng bắt tôi phải đạp máy gần một tiếng đồng hồ mới chịu chạy. Mẹ Tường Vân bảo chắc có ngày tôi đứt tim vì chiếc xe. Tôi cười nói với Vân:

- Hôm nay yên chí.

- Tại cháu chưa ăn. Tốt nhất là đừng đưa cháu đi ăn nhé. Ăn no, nó lại không chịu chạy nữa thì nguy.

Con đường thẳng tắp dưới cây. Gió mát rượi và nắng nhạt bay múa trước mặt như một tấm lụa vàng óng. Tường Vân thuật cho tôi nghe buổi tối sinh nhật lúc tôi về. Nàng hồn nhiên kể và tiếc rẻ đêm đó mưa càng lúc càng to nên không có trăng mọc. Tôi hỏi:

- Đà Lạt của cháu có khi nào mưa như vậy không?

- Thường xuyên như vậy đó chú. Nhiều đêm nằm nghe mưa cháu muốn chết.

- Hồi đêm chú cũng muốn chết.

- Chú mà cũng muốn chết.

Tôi cười. Tường Vân ngạc nhiên:

- Lạ thật. Chú chết bỏ Hạ lại cho ai? Hạ sẽ buồn lắm đấy. Hạ đậu hay rớt hả chú?

- Hạ rớt.

- Hạ biên thư cho chú à?

- Hạ còn nói sắp về đây chơi ít hôm.

- Như thế là hai người đâu có giận nhau? Thế mà cũng làm cháu

quỳnh quán cả lên, còn định làm sứ giả hòa bình nữa. Chú ác thật. Tôi im lặng nghe Tường Vân nói. Nàng nói huyền thuyên và tôi cũng không biết giải thích cách nào, nên đành giả tảng im lặng. Tới trung tâm thành phố tôi nói với Vân:

- Chú gọi xe rồi đi dạo một lúc.

- Dạ.

Tôi tới chỗ gửi xe rồi cùng Vân đi ngược lại con đường ấy. Nắng trải trên những bức tường của khu phố trước mặt. Trên các đỉnh cây và các cửa sổ cao, chim én kêu tíu tí. Tường Vân hỏi:

- Chim én hả chú?

- Hình như thế.

- Chú lúc nào cũng hình như. Lũ chim én đó giống cháu.

- Mình vào ciné.

Tường Vân không có phản ứng trước quyết định bất ngờ của tôi.

Nàng theo tôi tới rạp REX, bước lên những bậc thềm. Tôi vào mua vé và trở ra nói với Vân:

- Xuất bốn giờ. Mình còn có thể đi dạo một lát.

- Dạ.

Tường Vân ngoan ngoãn bước đi bên tôi. Gió lồng lộng từ hướng sông thổi về thành phố, làm rung động những tán cây và làm bay dạt hai tà áo của Vân lúc qua đường. Tôi và nàng đi chậm, thông dong giữa những người xuôi ngược. Một lúc, tôi nói:

- Bữa nay chú muốn nói với cháu một chuyện.

Tường Vân cười:

- Chú nói đi, cháu đang nghe.

- Một chuyện quan trọng trước khi về Đà Lạt.

Tường Vân tròn mắt:

- Một chuyện quan trọng?

- Thật.

- Chú làm cháu sợ quá.

- Không có gì. Nhưng chút vào trong ciné chú mới nói. Bây giờ chú đề nghị cháu đừng gọi chú bằng chú nữa. Nghe nó kỳ kỳ. Huyền Nga, Thanh Chi, Liên, Trâm và cả Hạ nữa đều gọi chú bằng anh, trong khi chỉ có mình cháu gọi chú bằng chú. Khiến nhiều lúc có mặt những người đó chú lúng túng như gà mất tóc, khi thì anh, khi thì chú loạn cả lên. Cháu thấy thế nào?

- Cháu quen rồi chú Lam ơi.
- Bây giờ sửa lại.
- Khó quá. Ngượng miệng chết.
- Rồi sẽ quen.

Tường Vân chớp mắt ngó về phía trước mặt. Có những vật nắng vàng óng như đang bay tới chỗ tôi và Vân. Con đường rực rỡ với hai hàng cây thấp và bóng một con sông ở xa với tiếng sóng và gió lộng. Những ngôi nhà trong ráng chiều như cao vút lên đẹp đẽ hơn. Tôi nhắc Vân:

- Cháu thấy thế nào?
- Tùy chú.
- Nghĩa là cháu bằng lòng thay đổi?
- Dạ, nhưng ngay bây giờ thì không được. Cháu ngượng lắm.
- Lúc nào không ngượng?
- Chú đừng nhìn cháu nữa.
- Chú nhìn chỗ khác.

Tôi quay nhìn chỗ khác chờ Tường Vân thay đổi cách xưng hô, nhưng Tường Vân bỗng cười:

- Chú nó gì đi chứ, rồi cháu mới đổi được.
- Nói gì bây giờ?

Bây giờ tới phiên tôi thấy ngượng. Thật ra gọi nhau bằng chú cũng có vẻ ngộ ngộ vui vui nhưng, hình như vì thế mà tôi cảm thấy xa cách Tường Vân thế nào. Tôi đùa:

- Chú mà làm chú của ai được?

- Sao không. Chú có về người lớn, đứng đắn.

Tôi cũng đùa:

- Chú đứng thôi, không có đắn.

- Chú lớn tuổi hơn cháu.

- Lớn tuổi không có nghĩa là phải làm chú. Thiếu gì những người lớn tuổi mà vẫn làm anh.

Tường Vân cười. Cuối đường, chúng tôi đi vòng lại. Rẽ sang một con đường khác, ở đây có nhiều cửa hàng của người Ấn Độ. Khu phố này tôi chưa đi bao giờ. Bóng mát đậu từng khoảng lớn, những chiếc xe hơi bóng loáng nối đuôi nhau. Tôi thấy khát nước. Tới quán nước, tôi nói với Tường Vân:

- Vào đây uống nước với chú.

- Chú khát?

- Vào chú nói chuyện này.

Tôi đẩy cánh cửa bằng sắt nặng nề bước vào. Quán vắng hoe không người nào ngoài chúng tôi. Những chiếc ghế trống nằm yên lặng dưới tiếng quạt trần chạy rè rè. Quán có cửa toàn bằng sắt, những song thưa ngó thấy bên ngoài, thấy cả khu phố bao quanh. Quán này chỉ làm hai, bên kia thường đông người. Bên này thường chỉ có người ngoại quốc ngồi. Tôi và Vân tự do nói chuyện, đồng thời được nhìn ra một khu phố nhuộm bóng chiều tà. Vân hỏi tôi:

- Chú thường đến đây với những ai?

- Bạn chú.

- Dĩ nhiên, nhưng cháu không hỏi như thế.

- Chú tới đây với Liên Hương, lúc trước.

- À, Liên Hương. Cháu nghe Huyền Nga và Thanh Chi nói nhiều về Liên Hương, dễ thương lắm phải không chú?

- Dễ thương một lúc nào đó rồi thôi.

- Sao vậy chú?

- Bây giờ không còn gì.

- Rồi ai nữa?
- Phương Thúy, một dạo.
- Cháu cũng nghe nói về Phương Thúy. Chú nhiều cô quá. Hôm nào phải giới thiệu hết với cháu nghe?
- Còn đâu mà giới thiệu. Người ta bỏ chú đi mất tiêu hết rồi.
- Tại chú chứ bộ.

Tôi gọi nước. Người hầu bàn lễ phép mang tới. Tường Vân im lặng nhìn ra đường.

- Con đường đẹp quá chú nhỉ?
- Đâu bằng đường bờ hồ dẫn về nhà cháu.

Tường Vân cười. Tôi hình dung ra con đường đó. Một buổi chiều giáng sinh năm nào tôi đã đi với Hạ tới nhà Vân. Những cái cây đứng rũ bóng bên hồ, sương mù xuống che lấp những vạt nắng yếu. Và hoa trong vườn nhà bên đường ngát hương thơm. Tôi không nghĩ rằng có ngày tôi sẽ trở lại Đà Lạt, đi trên con đường đó tới nhà Tường Vân một lần nữa. Cô bé lần đó tôi không gặp, hay sẽ chẳng bao giờ gặp chỉ là một gương mặt nào đó rất mơ hồ trong tôi. Không ngờ, gặp nhau giữa thành phố này, và lại sắp phải chia tay nhau. Con đường về nhà Vân có còn hoa nở, sương mù có bay trên mặt hồ như những chiều xưa? Hay sẽ xa lạ đến không còn dấu tích.

- Uống nước đi Tường Vân.

Tường Vân đưa ly nước cam lên môi nhấp từng ngụm nhỏ. Đôi mắt như chìm sâu trong đáy ly. Một khúc nhạc quen thuộc vang nhẹ. Tôi có cảm tưởng có rất nhiều lá bay bên ngoài.

- Chú nói lúc nãy, tính sao?
- Chú nói nhiều quá, cháu đâu nhớ hết.
- Chuyện đổi lại cách xưng hô cho khỏi ngượng ăy mà.
- Tùy chú.
- Sao được. Phải nói là tùy cả hai mới đúng.

- Chú muốn thể cháu sẽ nghe, nhưng mà khó quá. Về Đà Lạt hăng hay.

- Về trên đó cháu lại quên. Chú muốn thay đổi ngay từ bây giờ.

Tường Vân cười:

- Chút nữa, vào ciné đã.

- Nhớ đấy nhé. Ai quên thì ráng mà chịu tội.

- Nhưng cháu giao chút nữa cơ. Bây giờ chưa. Không có tội gì hết à.

Tôi đành nhượng bộ:

- Cũng được.

- Chú kỳ. Tự dưng lại bắt thay đổi. Không thích làm chú của cháu sao?

- Không thích.

- Chú khó tính quá. Cháu dễ ợt. Thôi đổi cháu làm con trai như chú, cháu sẽ thích làm chú, oai ác.

- Rồi cháu sẽ thấy chả oai tí nào mà còn buồn nữa là khác.

Hai ly nước vơi dần, tôi nhìn đồng hồ thấy tới giờ chiếu phim, vội gọi người hầu bàn tính tiền rồi nói:

- Mình đi. Tới giờ chiếu phim rồi.

- Chú vẫn chưa nói chuyện gì quan trọng.

- Chú sẽ nói.

- Cháu hồi hộp ghê. Đau tim. Chú mang tội đấy.

- Sẵn sàng.

Tôi và Tường Vân tới rạp lúc chưa tan xuất trước. Chúng tôi vào cửa và lên phòng giải khát. Những chiếc bàn trống, nhỏ bé, xinh xắn, nằm dưới ánh đèn vàng. Ở một góc khuất có người ngồi, tôi và Vân ngồi chiếc bàn sát vách tường. Tôi nhìn những con bài tây in trên chụp đèn, dưới mặt kính bàn cũng có những con bài tây.

Tường Vân hỏi:

- Chi vậy chú?

Tôi đùa:

- Để những cặp tình nhân nào buồn thì chơi bài với nhau.

Một người đàn bà đến gần mới chúng tôi dùng nước. Tôi gọi hai chai coca. Bản Love Story đang để thật nhỏ, nghe thoang thoảng dịu dàng. Tôi thấy hồn mình chìm xuống, lặng câm. Người đàn bà mang nước đến. Tôi đẩy về phía Vân một chai nước với cái ống hút. Chát nước màu cánh dán như soi chung với đôi mắt của Tường Vân.

- Tự nhiên mình vào, người ta để bản này, cháu bàng hoàng ghê.

- Không có chú nữa. Lúc nãy hứa từ ngoài đường nhớ không?

Tường Vân cười:

- Cháu quên.

- Lại cháu.

- Thôi đi, vào rạp cơ, bây giờ nhìn mặt chú khó gọi thấy mờ.

- Thì đừng nhìn mặt chú nữa.

- Chú ngồi ngay trước mặt cháu mà.

Tôi cười buồn:

- Về Đà Lạt cháu làm gì?

- Đi học. Eo ơi, cháu là sinh viên lớp mười hai, còn bé loắt choắt chú nhỉ.

- Tại vì cháu học giỏi. Mười bảy tuổi đã là sinh viên. Ngày xưa, chú mười sáu tuổi mới đỗ trung học. Mười bảy tuổi mới học đệ tam.

- Cháu mà học giỏi. Chú khen làm cháu ngượng ghê.

- Ít nhất cũng giỏi hơn chú.

- Chú trêu cháu hoài.

- Về trên đó nhớ viết thư cho chú, nhé?

- Cháu còn nhớ cả việc ra nhà Hạ giảng hòa giùm chú nữa cơ. Chú gọi gì cho Hạ?

- Hạ sắp về. Chú sẽ nói với Hạ một chuyện lớn. Rồi có thể chú sẽ không bao giờ đi lại con dốc Hai Bà Trưng. Giã từ luôn những cánh

hoa quì vàng vấy mừng chú một ngày giáng sinh năm nào, nơi ấy.

- Sao vậy chú? Chuyện gì?

- Rồi cháu sẽ biết. Chú sẽ nói cho cháu nghe.

- Không cần, về ghé Hạ là cháu biết ngay. Tha hồ cho chú giấu.

Tôi và Tường Vân ngồi uống hết chai nước của mình. Trong phòng đã có thêm nhiều người, hầu hết là những cặp tình nhân trốn thành phố đông đúc bên ngoài. Tôi đoán là đã tan xuất hát khi có tiếng chân nhiều người xuống cầu thang. Tôi nói:

- Minh vào đi Tường Vân. Tới xuất rồi đó.

Tường Vân theo tôi. Trên màn ảnh người ta đang chiếu quảng cáo.

Người dẫn ghế đưa chúng tôi vào chỗ ngồi. Tường Vân hỏi:

- Phim gì đây chú Lam?

Tôi cười:

- Chú không biết.

- Đi xem phim mà không biết phim gì?

- Cháu biết không?

- Cũng không luôn.

Hai đứa ngó nhau cười. Khi sang đoạn phim thời sự tôi mượn

Tường Vân quyển sổ tay. Tôi viết vào trang đầu tiên:

“Bây giờ chú là anh,

Về Đà Lạt có nhớ những ngày ở Sài Gòn?

Học giỏi.

Anh sẽ lên thăm em một ngày tới đây. Bây giờ thấy nhớ Đà Lạt như một nơi chốn quen thuộc anh đã sống qua”

Tôi đưa quyển sổ. Tường Vân cười:

- Chưa thấy gì cả. Phải đợi màn ảnh sáng một chút.

Và màn ảnh bật sáng lên một đoạn nữa. Tường Vân vừa xem vừa trả lời tôi:

“Vâng, bây giờ chú Lam là anh Lam. Eo ời ngượng ghê. Nhưng sẽ rán thay đổi cho anh vui,

Về trên ấy sẽ nhớ, rất nhớ.

Nhưng sợ rồi anh sẽ quên con bé lắm cảm này mất.”

Tôi đưa trả Tường Vân quyển sổ. Trên màn ảnh phim chính bắt đầu. Tôi nhận ra một phim kiếm hiệp vừa Nhật vừa Tàu. Phim không thích chút nào. Tôi và Tường Vân vẫn nói chuyện để khỏi xem cuốn phim kỳ dị đó. Tôi nói:

- Mình làm rồi. Xui quá, gặp phim không hay.
- Tại chú không xem bảng trước.
- Lại chú nữa rồi.
- Quên.
- Nói lại đi.
- Anh kỳ quá. Bắt nói lại ngược chết.

Tôi sung sướng như có một cơn gió mát thổi vào lòng. Sự thay đổi quan trọng như cả một khúc sông tình cảm đang tới chỗ rẽ. Tôi nhìn đôi mắt Tường Vân chớp mau trong bóng tối. Và chúng tôi “bút đàm” với nhau, quên mất cuốn phim. Cuốn sổ tay của Tường Vân đã đầy những trang chữ hỏi và trả lời với nhau. Những trang chữ vừa ngớ ngẩn vừa buồn cười nhưng cũng là những trang hạnh phúc nhất của hai người vừa nhận ra tình cảm của nhau. Tường Vân hỏi tôi về những người yêu của tôi trong quá khứ. Tôi kể hết. Tường Vân cũng thành thật nói về tình cảm của một thời mới lớn của mình. Chúng tôi nói chuyện một chút lại “bút đàm”. Những đoạn “bút đàm” là những đoạn e ngại nhất trong câu chuyện. Tôi nghĩ, nếu có một người nào đó tình cờ đọc được quyển sổ của Tường Vân chắc sẽ cười đến độ ngộp thở, bể bụng, và sẽ nghĩ rằng có hai người điên trong rạp ciné.

Tường Vân bỗng nói:

- Về Đà Lạt chắc buồn lắm. Em như một người đã bỏ thành phố ấy mà đi. Bây giờ trở về nghe xa lạ ghê.
- Em có nhiều bạn thân?

- Ít lắm anh. Vài người, Như Tâm, Thu Ba, Nguyên Nhung... Ở Sài Gòn có Chi thôi. Không có ai nữa.
- Bạn trai?
- Như đã kể cho anh nghe. Một vài ông giáo sư. Nhìn thấy trong mắt người ấy những sợi khói lam. Buồn buồn, rồi thôi.
- Ghê nhỉ?
- Em đâu có biết. Tường Vân vẫn còn nhỏ bé mà anh. Như thế em đâu có tội.
- Chả ai có tội hết. Tình yêu ở bất cứ thời nào tuổi nào cũng đáng được ca ngợi. Yêu nhau không có tội gì hết. Ghét nhau mới có tội.
- Em sợ quá. Nếu em bằng lòng. Mẹ em đã gả em cho một người rồi.

Tôi cười:

- Ghê vậy sao?
- Thật. Ông ấy quen với gia đình em.
- Sao không bằng lòng?
- Em còn bé. Em còn đi học chứ bộ.
- Thiếu gì cô đang đi học mà bỏ đi lấy chồng.
- Quê quá. Anh hỏi chuyện đó hoài. Hình như hết phim rồi kìa anh. Tôi nhìn lên màn ảnh. Cuốn phim đã dứt. Đèn bật sáng. Chờ cho vơi người, tôi và Tường Vân đứng lên ra ngoài. Buổi chiều tắt nắng từ bao giờ. Đèn đường bật sáng trong khóm lá xanh trên đầu. Tôi và Tường Vân tới chỗ gọi xe. Phải đứng chờ một lúc mới lấy xe ra được.

Tôi đưa Tường Vân đi ăn. Sau đó, tới một quán cà phê quen thuộc. Quán là một cái hầm ở dưới thấp so với mặt đường. Trong quán thấp đèn mờ. Mới từ ngoài vào, xuống những bậc thang bằng đá xanh hoàn toàn không nhìn thấy gì. Một lúc, những chiếc bàn, những cái ghế mới hiện ra lơ mờ trong những góc tối. Chiều tối, quán thưa người. Tôi và Vân ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc từ

mấy hôm trước. Một đĩa bé tiến ra, tôi gọi hai cà phê sữa đá. Tiếng nhạc dồn dập một chút rồi chuyển sang những bản nhạc trữ tình, êm dịu. Chúng tôi im lặng nghe hết bản nhạc. Tường Vân nói:

- Trên nhà, em cũng thường nghe nhạc vào giữa khuya thức học bài. Nhiều lúc nghe những bài hát mình thích, cảm động muốn lịm người đi.

Tôi thấy Vân cúi mặt sau câu nói. Mái tóc dài của nàng che hết một bên má. Tôi khuấy chiếc muỗng nhỏ làm những viên đá tan nhanh. Chiều nay tôi thấy buồn. Tường Vân bỗng chớp mắt hỏi:

- Chuyện gì quan trọng, anh nói đi. Mai em về rồi.

- Em muốn nghe?

Tường Vân ngó tôi, gật đầu. Tôi im lặng một lúc, trấn an những xúc động của mình. Tường Vân cũng im lặng chờ đợi. Một lúc lâu không nghe tôi nói gì. Nàng hỏi:

- Sao anh im lặng hoài vậy?

- Không biết nói gì với em bây giờ.

- Khó nói à?

- Khó nói vô cùng. Anh nghĩ không biết có nên nói ngay bây giờ không?

- Tùy anh.

- Hai năm nữa nói với em được không?

- Sao lại phải đến hai năm nữa? Em có thể nghe và hiểu từ bây giờ mà. Hai năm nữa biết anh có còn nhớ tới con bé không hả?

- Nhớ chứ. Anh quên sao được khi anh còn một chuyện dễ nói với em.

- Hai năm nữa em bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Mười chín.

- Lúc đó em già mất.

- Em vẫn còn bé.

Tường Vân cười. Nàng uống ly cà phê của mình. Tôi thấy những

viên đá nhỏ chưa tan hết trong ly của Tường Vân. Tôi im lặng nghe tiếng thở nhẹ của nàng, mùi hương tóc toát ra nhẹ nhàng bên tôi.

Tường Vân không phải là một cô bé sung sướng. Chuyện gia đình nàng tôi biết rõ hơn khi nghe nàng kể. Tôi hình dung ra căn nhà trầm lặng nằm cuối chân hồ, ở đó, năm chị em nàng sống với ông bà Nội. Ba nàng có gia đình khác, cũng như Mẹ nàng có một đời sống riêng. Hạnh phúc chỉ còn là những tháng ngày tiếc nhớ.

Tường Vân rất thương Mẹ. Cũng như tôi hiểu nàng phải thương tất cả mọi người. Không ai muốn hoàn cảnh như thế xảy ra nhưng không làm sao thay đổi được. Tường Vân lo sợ cho ngày mai, tương lai đối với nàng là một khoảng không mù mịt, trong khi hiện tại là một nỗi lo âu đè nặng. Mười bảy tuổi, con lớn của một gia đình tan nát, chị cả của những đứa em rồi sẽ hiểu sự bất hạnh của mình, tôi nghĩ Tường Vân đã quá sức khổ sở. Tôi mơ hồ nhìn thấy con đường Tường Vân đi, sẽ có những bước chân làm rơi nước mắt.

- Anh nghĩ gì đó?

- Hình dung ra ngôi nhà của em.

- Tháng này hoa tàn hết, chẳng đẹp đâu anh.

- Những đứa em của em.

- Chúng nó phá ghê lắm. Gặp rồi, anh chạy luôn.

- Hình dung ra em đi học dưới cây lá và sương mù. Những ngày mưa dầm của thành phố ấy.

- Buồn. Một mình. Ngồi khóc, cũng quen đi.

- Tôi nghe như có những giọt nước mắt sắp sửa rơi từ đôi mắt u buồn của Tường Vân. Nàng nhỏ bé trước những tan nát. Ngay thơ trước nỗi buồn và tôi hiểu những ngày phải trở lại ngôi nhà ấy là một điều buồn bã. Tường Vân không muốn sống xa Mẹ. Nhưng ước muốn của nàng, chính nàng cũng biết là không làm sao, hay không bao giờ thực hiện được.

- Cho em về đi anh. Hình như cũng tối lắm rồi.

Tôi gật đầu. Khi tôi và Vân bước ra khỏi những bậc thang bằng đá xanh, trời bên ngoài đã tối thật sự. Con mưa đang rắc những hạt nhỏ trên đường.

- Mưa. Cô bé ạ.

- Em muốn đi dưới mưa mà anh.

Tự nhiên tôi thấy không cần thiết phải nói với Tường Vân một điều gì nữa. Những ngày ở Sài Gòn nàng đã hiểu. Trong cơn mưa nhỏ này nàng cũng đã hiểu. Tôi đưa Tường Vân về nhà qua những con đường có nhiều cây. Mưa như hạnh phúc nhỏ bé, mong manh đang rắc xuống vai. Tôi thấy một khoảng không gian thời gian im lặng thật tuyệt vời giữa tôi và Tường Vân.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 10

Một chút hơi lạnh của cơn mưa hồi đêm qua còn để lại trong buổi sáng nay. Bảy giờ rưỡi nơi bến xe hiu hắt và ngôi quán bên vệ đường ướp lạnh buồn buồn. Mẹ Tường Vân, nàng và đứa em nhỏ cùng với tôi ngồi quanh chiếc bàn tròn. Bữa ăn sáng xong. Bây giờ mọi người đang uống cà phê chờ giờ xe chạy.

Tường Vân đi một mình về Đà Lạt, chuyến xe khởi hành lúc tám giờ. Mẹ Vân hỏi tôi:

- Bảy giờ rồi anh Lam?

Tôi nhìn đồng hồ đáp:

- Bảy giờ rưỡi.

- Còn những nửa tiếng nữa. Mình tới sớm quá. Vậy mà cứ sợ trễ

chuyển tám giờ.

Tường Vân cười:

- Mẹ hỏi con quá chừng.
 - Tại em bé ngủ trễ. Em bé hư quá. Em bé nhớ chị Vân không?
- Đứa em nhỏ của Tường Vân ngồi một mình trong ghế nhe răng cười. Trên bàn là mấy túi bánh nhỏ. Tường Vân nói:

- Tường Minh chê bánh mẹ ạ. Nó chỉ khoái kẹo.

Mắt Tường Minh nheo lại làm cho mọi người phì cười. Tôi quậy đường trong tách cà phê sữa, uống một ngụm. Tường Vân ngồi kế bên tôi, mặt cúi xuống với từng nụ cười buồn.

Tôi nói nhỏ cho nàng nghe:

- Nửa tiếng nữa, buồn không?
- Buồn.
- Có nhớ Sài Gòn?
- Nhớ nhiều lắm. Nhưng anh đừng nói lớn, mẹ nghe kỳ chết.

Tôi ngó mẹ Tường Vân. Bà đang ngồi nhìn qua bên kia dãy nhà lầu cao. Đôi mắt của bà giống đôi mắt của Tường Vân, mỗi lúc nhìn lơ đãng trông có vẻ xa xăm, u buồn. Tôi nói chuyện với bà rất ít nhưng qua vài lần trong điện thoại lúc Tường Vân vắng nhà, bà nói giọng Bắc làm tôi tưởng lầm. Bà nói giọng Bắc như một người Bắc hoàn toàn. Hình như tôi vẫn còn e dè mỗi lần gặp bà. Có phải tại bà là người Bắc? Tuy nhiên Tường Vân bảo Mẹ nàng rất cởi mở, vui đùa và rộng lượng. Tôi cũng phải tin lời nàng, nhưng chưa được hoàn toàn phóng túng trong khi nói chuyện hay ngồi gần bà. Tình cảm của bà đối với tôi cũng khó hiểu, và tìm hiểu về người khác là một điều tôi không muốn chút nào.

- Anh Lam uống cà phê đi chứ. Ngần ngơ vậy?

Tôi biết hết rồi đấy nhé. Vậy mà Tường Vân nó giấu. Khó mà giấu tôi lắm. Mấy hôm anh tới để giấy ngoài cửa phòng. Giấu đầu mà lòi đuôi. Tôi xem mấy cuốn sách đã biết tên anh rồi, bây giờ có ký tắt

tôi cũng đoán ra.

Tôi không hiểu Tường Vân đã giấu Mẹ điều gì, nhưng những lời bà nói làm tôi ngỡ ngàng. Tôi ngó Tường Vân. Nàng nói:

- Giấu mẹ điều gì đâu?

- Bây giờ mẹ nói hết tiểu sử của hân cho nghe nhé. Xem có đúng không?

- Thôi mẹ.

- À, năn nỉ thì được.

Chúng tôi vui vẻ cười. Một chuyến xe rời bến mang theo những hành khách. Có một vài người dừng lại ngó theo xe khi từ biệt. Tôi bỗng nghĩ đến chút nữa, tôi cũng sẽ đứng nhìn theo như thế.

- Viết thư cho em nhé?

- Viết.

- Chắc anh Lam còn nhiều người để viết thư lắm nhỉ?

- Không còn ai. Không có ai nữa.

- Không tin.

Tường Vân hình mũi lại trong một cử chỉ hết sức dễ thương, nụ cười mỉm của nàng nhắc tôi nhớ hai chiếc răng khểnh. Tôi hỏi:

- Sao lại không tin?

- Vì... mà thôi. Cứ chắc chắn một điều là anh sẽ quên con bé ở trong mưa mù và sương khói phủ quanh năm ở Đà Lạt. Sài Gòn vui thấy mồ, sức mấy anh nhớ.

Tôi chỉ biết cười. Ngay lúc này hay từ một buổi chiều mưa xa xôi trước cổng nhà số 40 Cách Mạng tôi đã biết đến một thứ tình cảm ngọt xót ăn vào tim tôi. Nó không còn là một rung động nữa. Nó chao như chiếc lá. Và mùa thu là mùa để người ta quen nhau, yêu nhau. Từ đó lá mới vàng, con đường mới nhuộm mưa của thương nhớ. Tường Vân khi ngồi cạnh mẹ nàng còn là một cô bé. Sáng hôm nay tôi đưa cô bé về Đà Lạt. Nhưng khi cô bé bước xuống xe ở thành phố mộng tưởng ấy, cô bé sẽ là một người tình nhớ của tôi.

Có phải như thế không em?

Tôi nhìn dáng ngồi của Tường Vân, mái tóc dài nghiêng để trên vai, đôi mắt u buồn với tuổi mười bảy như cánh lá biếc. Tường Vân đến với tôi như một ngày mưa và sương tan trên mặt hồ buồn.

- Uống đi cô bé.

Tường Vân nhìn cà phê mỉm cười:

- Nhớ cà phê uống với anh Lam ghê lắm.
- Bây giờ cũng uống với anh.
- Bây giờ có thêm mẹ và Tường Minh.
- Càng nhớ hơn chứ?
- Em muốn ở lại Sài Gòn. Em không muốn về trên đó tí nào.
- Thôi, về đi học.

Mẹ Tường Vân bỗng hỏi:

- Xem đã tới giờ chưa anh Lam? Không người ta chờ mình. Nắng đã lên rồi.

Tôi nhìn đồng hồ lắc đầu:

- Còn kém mười phút nữa.
- Cứ lên xe.

Tường Vân chỉ uống một ngụm nhỏ cà phê theo lời tôi rồi tắt cả cùng đi lại chỗ chiếc xe chờ giờ khởi hành. Tường Vân đứng nói chuyện với Mẹ. Tôi tránh đi, vì đó là chuyện gia đình. Tôi dắt Tường Minh đi vòng vòng một lúc rồi quay trở lại. Bây giờ, Mẹ Tường Vân cố ý để cho chúng tôi đứng riêng với nhau. Tôi hỏi Vân:

- Có nhớ những gì anh đã nói?
- Dạ, nhớ.
- Cố gắng học nhe, chắc chắn rồi anh sẽ lên thăm em một ngày nào đó. Khi gặp có nhớ không hay lại xem như người lạ?

Tường Vân cười buồn:

- Chỉ sợ anh không nhìn ra em.
- Đừng bao giờ nói như thế nữa. Chúng ta sắp phải từ biệt rồi.

Những ngày ở Sài Gòn mong sẽ làm cho cô bé nhớ mãi.

- Anh có nghĩ rằng con bé sẽ khóc một mình khi nhớ Mẹ, nhớ Sài Gòn không?

Tôi nhìn Tường Vân. Tưởng như chính giọng nói ấy là tiếng khóc.

Tôi cười:

- Em hãy còn bé. Bây giờ xa Mẹ, em mới nghĩ là hãy còn đại ghê gớm.

Tôi cúi nhìn xuống mũi giày của mình. Khi tôi ngẩng lên thấy Vân quay cười với Mẹ. Tôi nhìn thấy cả mấy vật nặng ửng nhẹ vất qua dãy nhà lầu cao bên kia đường. Người ta mới đem phơi quần áo trên những sợi dây, và những màu sắc ấy bay múa trong gió, trong một khoảng không rục rờ nỗi buồn.

Tường Vân đùa:

- Có nhắn gì Hạ không? Em làm người mang tin cho.

- Khi nào lên anh sẽ nói cho nghe. Chọc anh hoài.

Tôi dọa nàng:

- Cấm đùa nữa.

Tường Vân cười khúc khích. Mẹ Tường Vân đến bên nàng nhắc nhở thêm một điều gì đó. Và hình như bà cũng hỏi nàng về tôi. Bởi tôi thấy Tường Vân nhìn tôi cười khúc khích. Khi Mẹ quay đi, Vân nói:

- Mẹ lấy địa chỉ và số điện thoại của anh rồi.

- Chi vậy?

- Khi nào cần, Mẹ gọi lại.

- Hú hồn.

- Sợ Mẹ không?

- Có em anh không sợ. Bởi em chẳng bao giờ nói xấu anh, phải không?

- Đừng tưởng, em vừa nói xấu anh xong đó.

- Nói gì?

- Anh có tật xấu nào em kể ra hết. Không có cũng phịa ra nói cho oai. Biết Mẹ nói sao không?
- Dĩ nhiên là anh không biết. Vì anh đứng xa.
- Mẹ nói anh gầy quá.
- Đó đâu phải là một điều xấu.
- Mẹ bảo anh phải ăn thêm nhiều cho lên vài cân nữa. Con trai gì qua cầu gió thổi cũng bay.
- Anh sẽ mập.
- Anh sẽ làm việc nhiều mà mập sao nổi?
- Anh sẽ nhờ người ta bơm hơi vào thân thể mình như bơm vào bánh xe vậy.

Tường Vân bật cười. Người tài xế bước tới gọi mọi người lên xe. Tường Vân ngồi ghế ngoài, băng thứ nhì. Nàng nhìn tôi qua khung cửa sổ. Tôi thấy lòng mình chùng xuống. Tôi bảo Tường Minh:

- Đưa tay vẫy chị Vân đi bé.

Mẹ Tường Vân trêu tôi:

- Sao anh Lam không vẫy mà bảo em bé vẫy?

Người tài xế mở máy. Tường Vân ngó tôi bằng đôi mắt mở lớn. Tôi im lặng nhìn theo chiếc xe từ từ ra khỏi bến rồi chạy lẩn vào trong đám đông khuất ở ngã ba đường. Tôi đi với Mẹ Tường Vân trở về chỗ để xe. Bà hỏi tôi:

- Anh Lam phải tới sở ngay bây giờ chứ?
- Dạ.

- Anh đi đi. Tôi và em bé đón xích lô về. Khi nào tôi đi Nha Trang hay ra Đà Lạt tôi sẽ gọi tới. Anh nhắn gì cho Tường Vân tôi sẽ nói lại với hấn cho.

Tôi cười. Đứng chờ vẫy cho bà một chiếc xích lô. Khi chiếc xe chở bà đi khuất, tôi mới bàng hoàng nhớ lại đôi mắt của Tường Vân. Đôi mắt hình như vẫn đang lẩn quẩn đâu đây. Tôi đứng nhìn những vật nắng lên cao qua khỏi mấy bờ tường, nhưng ở một phía trời xa như

mây đen đang kéo tới. Tôi chạy vòng trở lại con đường, xuống phố. Tám giờ, hình ảnh buổi tiễn đưa vẫn còn đọng lại trong mắt tôi. Những đám mây lúc này vẫn còn xa xôi bây giờ đã sắp sửa đổ xuống thành cơn mưa.

Tôi tới chỗ làm không muộn lắm. Nhưng cũng vừa lúc cơn mưa ập xuống nước chảy ràn rụa khuôn cửa kính. Người bạn bước qua trao cho tôi mảnh giấy bảo có người mang tới lúc này. Tôi nhận ra ngay nét chữ quen thuộc của Hạ. Trên mảnh giấy, Hạ viết mấy giòng vắn tắt:

“Anh,

Em sẽ xuống. Đón em ở bến xe đò lớn khoảng 2 giờ trở đi. Nhớ đừng quên. Em không biết đường. Ly Hạ.”

Tôi quên hỏi người bạn xem ai đã mang bức thư tới. Bức thư ngắn của Hạ nhắc tôi nhớ rằng hai đứa đã có một lời hẹn ở thành phố này từ xa xôi lắm. Rồi Hạ cũng về.

Tôi nghĩ đó là việc thực hiện một lời hứa chứ không phải là biến đổi lớn. Tôi dừng dừng nghĩ rằng sẽ gặp Hạ Ở đây. Và biết rõ mình sẽ phải nói gì, rồi tình cảm sẽ ra sao? Tình yêu giữa tôi và Hạ, có đúng phải gọi như thế không hay là phải gọi cách nào khác? Tôi ngồi im lìm trong ghế. Tôi buồn hết sức. Tình yêu tự nhiên thành một thứ gì rơi tăn mát giữa thình không. Dù sao tôi cũng đón Hạ.

Người bạn phòng bên qua rủ tôi đi uống cà phê. Tôi từ chối.

- Mới uống xong.

- Uống nữa. Trời mưa, làm gì bây giờ?

Ừ nhỉ, tôi cũng chẳng biết làm gì cho hết buổi sáng này. Tôi cười.

Cùng với người bạn bước xuống quán. Tôi ngồi nhìn những bong bóng mưa kéo dài xuôi theo giòng nước cuốn về phía ống cống.

Những bong bóng mưa mong manh vỡ tan. Trời lạnh và gió lớn.

Những hàng cây run rẩy đứng trong mưa. Buồn.

- Uống gì bạn?

Tôi làm bạn ngạc nhiên:

- Một chai bia.

- Sao vậy?

Tôi không buồn trả lời người bạn, mà quay qua nói với đứa trẻ con:

- Cho một chai bia.

- Lạ nhỉ, hôm nay phá lệ sao?

- À.

Người bạn gọi cà phê. Tôi có một chai bia với cái ly để sẵn đá trước mặt. Tôi cầm chai rót chất nước vàng óng ánh sủi bọt, viên đá tan từ từ. Tôi muốn say ngất để quên hết mọi chuyện, quên một người con gái mang tên Hạ. Quên lời hẹn trong thư. Quên một khoảng thời gian liên lạc với nhau. Tôi hoàn toàn hồi tiếc tình cảm của mình, hồi tiếc những bức thư. Nhưng tôi không uống được nhiều. Vài ngụm là tôi đỏ mặt. Và khi thấy đầu óc choáng váng là biết không còn uống thêm được nữa. Tôi ngồi im lìm nhìn mưa. Hơi lạnh vào đầy quán, những người ngồi lơ đãng nhả khói thuốc. Tôi nói với người bạn:

- Mưa buồn quá phải không?

- Bạn có vẻ thất tình?

Tôi cười:

- Buồn tình thì đúng hơn.

Tôi thấy nụ cười của mình lồng trong đáy ly.

Cơn mưa chan hòa cây lá bên kia đường. Tôi ngồi nhớ lại buổi sáng nơi bến xe đưa Vân đi. Bây giờ mưa cũng ràn rụa trước mặt nàng. Mưa có xóa tan hình bóng của tôi không?

Người bạn trả tiền, kêu tôi về. Hai đứa bước ra ngoài đi nép dưới mái che của những ngôi nhà để tránh mưa. Lên phòng, tôi ngã người ra ghế hát vu vơ một bài hát không nhớ hết. Căn phòng im vắng lạ lùng. Mưa mờ khung cửa kính, nhưng tôi vẫn trông thấy lơ ngơ mấy cái hoa đỏ chói trên sân thượng một ngôi nhà. Ngồi buồn,

tôi ngủ lúc nào không hay. Khi người bạn gọi tôi, báo tin cho biết đã quá trưa, cơn mưa cũng tạnh tự bao giờ. Tôi dụi mắt ngó ra những bức tường lem nắng. Người bạn đứng cười rồi khuất dưới cầu thang. Tôi đi loanh quanh phòng một lúc rồi quyết định ra phố ăn cơm. Sau đó, tôi vào rạp chiếu xem một phim rất cũ chờ tới giờ hẹn ra bến xe đón Hạ.

Bến xe khoảng hai giờ, trời nắng chói chang như đổ lửa xuống mặt đường. Tôi dựng xe trong bóng mát của phòng bán vé ngồi ngắm những chuyến xe về. Những chuyến xe to lớn dài ngoẵng đem theo bụi đỏ và bao nhiêu người đổ lại bến, nhưng không có chuyến xe nào có Hạ. Tôi xem đồng hồ đã hơn ba giờ, bóng nắng đã dưới chân. Chuyến xe cuối cùng đổ lại, là lúc tôi quyết định ra về. Nhưng cũng từ lúc đó tôi thấy Hạ xuống xích lô ở bên kia đường. Hạ không trông thấy tôi, mãi cho tới khi tôi gọi nàng mới quay lại. Hạ ngớ ngàng nói:

- Tưởng anh đã bỏ về rồi chứ.
- Cũng định về thì thấy em xuống xe.
- Chờ lâu không. Em tìm mãi mới ra đường đi tới đây. Không ngờ xe xuống quá sớm. Mười hai giờ hơn đã tới bến, em về luôn nhà người bạn, sợ anh đón không gặp nên trở lại đây.
- Tưởng em đi một mình.
- Em đi với nhỏ bạn. Đi một mình nhà không cho.
- Bây giờ em đi đâu, Hạ?
- Đi đâu em cũng không biết nữa.
- Ghé chơi đằng nhà anh một chút được không?

Hạ gật. Tôi đập máy và đưa Hạ về nhà. Buổi chiều trong thành phố đông đảo người, xe cộ, nắng lấp lánh trên những tầng cây. Tôi và Hạ im lặng để nghĩ về mình hơn là để nói chuyện với nhau. Đối với Hạ hay đối với chuyến về này của nàng đã không gọi trong tôi cái háo hức mừng rỡ như xưa nữa. Nhưng tôi muốn giữ lại một chút

êm đẹp cho những ngày Hạ Ở đây. Cũng như nàng đã cho tôi mấy ngày êm đềm trong dịp Giáng Sinh năm nào.

Tôi tra chìa khóa mở cửa. Hạ hỏi:

- Anh ở một mình?

- Một mình.

Tôi mời Hạ vào nhà. Hai đứa ngồi nói chuyện quanh quẩn về nhau, về thành phố, người thân. Tôi ngậm ngùi khi thấy tình cảm giữa tôi và nàng không còn nồng nàn như trước. Câu chuyện đã nhạt và lạnh. Ở tôi hay ở nàng? Một lúc tôi hỏi:

- Tại sao em không nói với anh về Vy?

- Vy nào, anh?

Tôi cười, nhắc lại cho nàng nhớ. Hạ ngạc nhiên:

- Ông ta đã nói với anh những gì?

- Không phải nói thẳng với anh mà nói với người khác. Một cô bé quen với anh. Cô ấy nói lại cho anh nghe. Rất tiếc.

- Nói gì, anh?

- Ông ta bảo anh cướp người yêu của ông ta, lạ thật.

- Ông ta dám nói với anh như thế sao?

- Cái đó anh định hỏi em?

- Giữa em và ông ta không có gì. Chỉ như một người bạn.

- Anh không quan trọng sự liên hệ giữa em và ông ta. Nhưng anh không muốn bị mang tiếng ấy. Chuyện rồi, thành trẻ con hết. Anh không thích cái trò đùa này.

- Em sẽ gặp ông ta, nói cho ông ta biết.

- Không cần thiết nữa.

- Anh giận?

- Anh tiếc chứ không giận. Tiếc một mùa sương mong manh trên những đỉnh cây bay mưa ở thành phố này.

Hạ cúi đầu im lặng. Tôi cũng im lặng ngó ra ánh sáng yếu ớt bên ngoài. Buổi chiều buồn bã quá. Tôi nghe tiếng chim kêu trên các

khóm lá.

- Em về.

Tôi nói:

- Có cần nói với anh một điều gì không?

- Có nói bây giờ anh cũng không tin.

- Chuyện không phải là lòng tin với nhau. Chuyện là anh bức mình.

Nhưng thôi, không đáng để nhắc nữa, anh muốn em vui trong những ngày ở Sài Gòn. Bao giờ em về?

- Em chỉ xin phép đi được ba hôm. Ngày mốt em về.

- Lúc trước em bảo có bà con ở đây, sao không tới đó mà lại ở nhờ nhà người bạn?

- Em không biết đường. Nếu gặp anh sớm ngoài bến thì tiện cho em hơn.

- Lỗi tại em.

- Không ngờ xe xuống sớm hơn dự định.

- Bây giờ anh đưa em ra phố. Bao giờ em muốn về nhà người bạn thì về.

- Nhưng anh đừng giận em.

- Không.

Tôi muốn nói “không còn gì nữa” để giận nhau đâu, nhưng không hiểu sao tôi dừng lại.

Tôi đưa Hạ đi lòng vòng qua những con đường tới chỗ gọi xe thì kịp lúc mưa ập xuống. Tôi và Hạ chạy vào trú mưa dưới mái hiên của một cửa hàng. Cơn mưa thật lớn. Nước đổ ào ạt trên hè đường.

Trời tối sẫm lại, lem luốc những ngọn cây phía bên kia công viên.

Giờ này chắc Tường Vân đã tới Đà Lạt. Thành phố ấy chiều nay có mưa? Tôi nói với Hạ:

- Mưa, chả đi đâu được hết.

- Đứng đây chờ mưa tạnh rồi anh đưa em về.

Và rồi mưa cũng tạnh. Tôi nghe như có một cái gì trĩu xuống giữa

lòng mình, vừa buồn rầu, vừa dửng dưng. Ngày mốt Hạ về, nghĩa là sẽ chẳng bao giờ tôi còn đặt bước chân lang thang của mình trên con dốc Hai Bà Trưng dẫn xuống nhà Hạ nữa.

Tôi đưa Hạ về nhà người bạn của nàng. Xe tôi dừng lại bên này đường. Hạ lặng lẽ, buồn rầu đi qua bên kia đường. Tà áo dài vàng màu hoa quì của Hạ bay bay theo gót chân. Tôi không nói gì thêm với Hạ. Thôi cứ hiểu là chúng ta không còn gì để nói với nhau. Cho tôi gởi trên tay em một lời từ biệt. Tình yêu đã phai như mùa lá. Và rồi lá cũng rơi theo buổi chiều tàn.

Đèn xanh bật lên. Tôi qua một ngã tư đường. Buổi chiều ướt đầm hơi nước và tôi thềm ngồi quán. Một ngôi quán quen thuộc đã đưa Tường Vân tới trong bóng tối của mấy bờ tường đá xanh và tiếng nhạc thoảng nhẹ như là gió. Tôi nghĩ tới bức thư sẽ viết cho nàng. Sáu giờ chiều. Giờ này Tường Vân đã tới nhà. Có thể nàng đang ngồi bên cửa nhìn mưa bay mù mặt hồ tưởng nhớ.

Hết